

משטרת ישראל - בית הדין למשמעת

רשימת פסקי הדין ינואר – מרץ 2013

עמ' 2.....	17/12 .1
עמ' 7.....	50/12 .2
עמ' 11.....	64/12 .3
עמ' 14.....	72/12 .4
עמ' 20.....	18/12 .5
עמ' 31.....	57/12 .6
עמ' 36.....	66/12 .7
עמ' 40.....	79/12 .8
עמ' 43.....	3/13 .9
עמ' 51.....	83/12 .10
עמ' 55.....	7/12 .11
עמ' 58.....	71/12 .12
עמ' 62.....	73/12 .13
עמ' 65.....	84/12 .14
עמ' 69.....	1/13 .15
עמ' 76.....	5/13 .16
עמ' 80.....	80/12 .17
עמ' 86.....	30/12 .18
עמ' 101.....	24/12 .19
עמ' 112.....	81/12 .20
עמ' 119.....	63/12 .21

גזר דיןרקע עובדתי

הנאשם, סייר בתחנה, הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירת הפעלה של כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות משטרת ישראל, עבירה לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו - 2006

כפי העולה מעובדות כתב האישום, בתאריך [REDACTED] בשעות הצהריים העבירו הנאשם והשוטר דן (להלן: "דן") בניידת עצור למתקן כליאה של שב"ס. בהגיעם למיתקן הפקידו השניים את הנשקים, המחסניות והטלפונים הניידים בעמדת ההפקדה שבכניסה למתחם הכליאה. בצאתם מבית המעצר, בשעת חשיכה, שב הנאשם לניידת בעוד שדן ניגש לעמדת ההפקדה וקיבל לידיו את הפריטים שהפקידו. בטרם נכנס דן לרכב פרק את הנשקים, שלו ושל הנאשם, בעמדת הפריקה הממוקמת בכניסה למתקן הכליאה. בתום הפריקה הכניס את נשקו האישי לנרתיק שבחגורתו, הכניס מחסנית לנשקו של הנאשם, מסר אותו לנאשם והתיישב במושב הנהג. במעמד זה בעת שישב הנאשם לצדו של דן, פרק את נשקו תוך שהוא מכוון את הנשק בזווית 45 מעלות כלפי מטה, שקשק את הנשק ונקר. כתוצאה מהמתואר נפלט כדור אשר פגע בחלק התחתון של הרכב סמוך לדלת.

במעשיו שתוארו לעיל, ייחסה התביעה לנאשם עבירה של שימוש בכלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות המשטרה.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

בטיעוניה לעונש, עמדה התובעת על חומרת מעשה הנאשם, בצינה שעלול היה להסתיים בפגיעה קשה של הנאשם או של חברו שישב לצדו. לדבריה, הנאשם לא בדק שהמחסנית מחוץ לנשק, לא בדק את בית המחסנית, ולא ירד מהרכב כדי לבצע את הפריקה, אם לא בעמדת הפריקה לפחות מחוץ לרכב. הנאשם בהתנהלותו התרשל בכך שעשה לעצמו את כל קיצורי הדרך האפשריים. באשר לנסיבותיו האישיות, אמרה התובעת, כי הנאשם משרת בחיל משנת 2009, לחובתו הרשעה אחת בדין יחיד בגין התנהגות שאינה הולמת שוטר. הגישה גליון שפיטה. כן הגישה תדפיס הערכות תקופתיות מהן עולה כי ההערכה משנת 2011 היא בציון טוב מאד 1 והאחרונה משנת 2012 היא בציון טוב 3. לאור האמור ביקשה התובעת להשית על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס גבוה. לתמיכה בעתירתה זו הפנתה לתיקי ביד "מ 32/10 ו- 52/10 בהם לטענתה נסיבות המקרה היו פחות חמורים מנסיבות המקרה הנדון.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

מטעם ההגנה העיד כעד אופי מפקד התחנה בה משרת הנאשם. לדברי העד, הוא מכיר את הנאשם מזה שנתיים ומספר חודשים. סיפר, כי בהגיעו לתחנה, בשל מצוקת כוח אדם ניסה לאתר שוטרים טובים בתחומי המרחב ובתוך כך איתר את הנאשם והעבירו אליו לתחנה. לדבריו, הנאשם פעיל מאוד בתחומי התחנה, הן בפן המבצעי והן בפן האישי. באשר להיבט המבצעי, סיפר, כי במהלך 10 חודשים רשם הנאשם לבדו 10 אחוז מדו"חות התנועה של התחנה, מילא 150 דו"חות בדוקאים, כאשר רישום כל דו"ח כזה משמעותו חיכוך עם עבריינים. אמר על הנאשם כי בפעילותו הוא מגלה אחריות, בגרות, לויאליות למערכת, לפיקוד ולעמיתים, שוטר מאוד מקובל.

במקרה הנדון, הנאשם דיווח אודות פליטת הכדור באופן מידי, בעקבות האירוע הם קיימו בתחנה תהליך של למידה והפיקו לקחים.

עוד הוסיף העד וסיפר, כי הנאשם נוטל חלק בפרויקט של בי"ס לילדים עם מוגבלות פיסית ונפשית ובמשך השנה האחרונה מלווה את בית הספר הזה מעבר לשעות הפעילות בתחנה. על פעילות זו זכה בשוטר מצטיין.

לסיכום עמד על תרומתו המשמעותית של הנאשם לתחנה ולארגון כולו. לשאלת התובעת שביקשה לדעת כיצד עולים בקנה אחד דברי השבח שלו על הנאשם עם הציון טוב 3 שבהערכתו התקופתית לשנת 2012 הסביר העד, כי ההערכה הנ"ל ניתנה בפברואר 2012, אז נדרש הנאשם לשפר את עצמו, וזה מה שעשה במהלך השנה. במהלך 10 החודשים מאז מתן ההערכה הפיק הנאשם לקחים, עבר

בטיעוניה לעונש, ציינה הסנגורית, כי הנאשם משרת בחיל משנת 2009, תמיד בתפקידי סיור בהם מידת החיכוך עם האוכלוסייה האזרחית היא גבוהה. בתחילה שרת בתחנת [REDACTED] עד שמפקד תחנת [REDACTED] איתר אותו במסגרת חיפושיו אחר כוח אדם מיטבי ומשך אותו לתחנה. הנאשם נשוי ואב לשתי בנות קטנות. אשתו עובדת כמטפלת במעון, שכרו החודשי של הנאשם הוא כ-5500 ₪, ובשל כך שמדובר בתחנה שבפריפריה אין לו הרבה אפשרויות להגדיל את הכנסתו על ידי עבודה בשכר.

עוד פרטה הסנגורית את התחייבויותיו והוצאותיו החודשיות של הנאשם. הסנגורית ביקשה להדגיש את דבריו של עד האופי ביחס לתרומתו של הנאשם להשגת היעדים המבצעיים של התחנה ואת התגייסותו לפעילות למען הקהילה, פעילות שנעשית שלא במסגרת שעות העבודה. כן חזרה על דברי המת "ח שמדובר בשוטר לויאלי, אמין והדגישה את העובדה שלקח על עצמו אחריות על כישלונם בפני מפקדיו, בפני הקבוצה ובפני ביה"ד. ב"כ הנאשם הגישה את גיליונות ההערכה התקופתית לשנים 2011 ו-2012 ו-3 מכתבי הערכה שקיבל ממפקדיו בגין פעילות ייחודית. עוד ציינה הסנגורית את העובדה, כי משך ההליך המתנהל בבית הדין העלה הנאשם את תפוקותיו ב עבודתו ושיפר את ההיבטים עליהם הצביעו בפניו ממפקדיו כטעוני שיפור.

בהתייחס לתיקי הביד "מ אליהם הפנתה התובעת, חלקה ב"כ הנאשם על דברי התובעת, כי האירוע הנדון חמור מהאירועים נשוא התיקים הללו. לדבריה, במקרה הנדון ישנן נסיבות

המפחיתות במעט מהחומרה ואלה נוגעות לחלק ו של השוטר השני , אשר פעל גם הוא בניגוד לנהלים במסרו לנאשם נשק טעון . לדעתה, נסיבה כזו של אחר היוצר את המצב המסוכן , לא התרחשה בתיקים האחרים וזו נסיבה שיש בה כדי לשמש לקולה ולו במעט.

ב"כ הנאשם ביקשה את התחשבות בית הדין בפגיעה הנוספת הצפויה לנאשם לאחר הרשעתו , כאשר תישקל האפשרות של נקיטה באמצעים מנהליים נגדו ובכל מקרה יחול עליו עיכוב דרגה אוטומטי שמשכו לפחות חצי שנה . לדבריה, הנאשם היה אמור לקבל את דרגתו הבאה בחודש פברואר הקרוב.

עוד אמרה הסנגורית, כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, ייתר את הצורך בשמיעת עדים ובכך חסך הן בזמנו של ביה"ד והן בזמנם של העדים. לאור כל האמור עתרה ההגנה לענישה של נזיפה וקנס סמלי בגובה של שקל אחד.

מפי הנאשם שמעתי כי הוא מביע חרטה וצער על המקרה . חלומה היה להיות שוטר , הוא אוהב את המדים, את העבודה, תורם מזמנו הפרטי ללא קשר לשעות הפעילות הפורמליות.

דיון

מעשיו של הנאשם כמתואר בעובדות כתב האישום אינם קלי ערך ולפיכך מצאתי להתייחס אליהם בחומרה . במקרה זה כישלונם של הנאשם בהתנהלותו הפיזיה והבלתי אחראית . בהיותו שוטר סיור הנושא באופן שגרתי על גופו כלי נשק , השימוש בו ותפעולו נהירים לו , ובכל זאת פעל בצורה רשלנית ומסוכנת, תוך גילוי אדישות לנוהלי המשטרה. בפריקת הנשק ברכב ולא בעמדת פריקה כנדרש , ובעת שישב לצדו חברו לצוות , מצב אשר חייב נקיטת מישנה זהירות, הפר הנאשם הפרה בוטה את הנוהל המסדיר את כללי תפעול הנשק.

אין להכביר מילים על הסיכון הטמון בשימוש לא מוקפד ד בכלי נשק . לדאבונו, לא מעטים המקרים בהם סטייה קלה מכללי השימוש בנשק הובילה לתוצאה הרת אסון . הציפייה מכל שוטר נושא נשק היא , שיקפיד הקפדה יתירה על ביצוע הנהלים וההוראות ולא יסטה מהן ולו סטייה קלה ביותר.

לצד הנסיבות לחומרה כמפורט לעיל , נתתי דעתי לנסיבות לק ולה. בראש ובראשונה לטיב שירותו החיובי של הנאשם. על כך אני למדה בעיקר מעדות מפקדו , מפקד התחנה, אשר פינה מזמנו ובא להעיד כעד אופי לזכותו של הנאשם. ניתן היה להתרשם מעדותו, כי הוא מאד שבע רצון מתפקודו של הנאשם בתחנה ומאד מעריך את תרומתו לארגון . תאר אותו כשוטר אחראי, לויאלי, בוגר ומקובל על חבריו . הדגיש את תרומת הנאשם לקהילה , בהשקיעו מזמנו הפרטי לליווי הילדים בביה"ס המיוחד.

נתתי דעתי לתעודות הערכה שזכה הנאשם לקבל ממפקדיו בגין פעילויותיו שנמצאו ראויות לציון , כמו גם לעברו המשמעותי שאינו מכביד.

באשר להערכותיו התקופתיות, בשנת 2011 הוערך הנאשם בציון טוב מאד 1 וציון כיותר טוב מאחרים בקבוצה, בעוד שבשנת 2012 הוערך בציון לא גבוה, טוב 3, ונראה היה שחלה ירידה ברמת תפקודו. עוד נזקפים לזכותו של הנאשם הודאתו במעשה, הדיווח המידי על פליטת הכדור, נטילת האחריות והבעת החרטה. גם למצבו הכלכלי נתתי דעתי.

איני רואה עין בעין עם בקשת ההגנה להשית על הנאשם קנס סמלי בגובה שקל אחד. דעתי היא שבעבירה שעניינה שימוש רשלני בנשק נודעת חשיבות רבה להעברת מסר ברור ומרתיע בדמות ענישה מחמירה הן לנאשם והן לכלל השוטרים בארגון הנושאים נשק.

לאור האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול הנתונים והשיקולים שפורטו לעיל החלטתי להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה

- קנס בסך 1800 ₪ אשר ישולמו ב-3 תשלומים שווים ורצופים

ניתן והודע היום, כ"א טבת תשע"ג, 3/1/13, בנוכחות התובעת – פקד מיטל גביזון ארד, עו"ד, הנאשם – [REDACTED] ובאת כוחו עו"ד שחר פרנקל, רפ"ק.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת
נצ"מ דורית יניב

סגורית:

מאחר ובכוונת ההגנה להגיש ערעור בתיק זה, אבקש כי הרכיב הכספי יעוכב ביצועו.

תובעת:

התביעה מתנגדת כמובן לעיכוב הביצוע בכל הנוגע לרכיב הכספי.

כלל ידוע כי על מנת שיוגש ערעור צריך להראות שיש סיכוי לערעור. התביעה סבורה כי אין סיכוי לערעור לאור פסיקת בית הדין קמא ולאור פסיקת בית הדין לערעורים, מה גם שמדובר בקנס שבמידה ויוגש ערעור ובית הדין לערעורים יחליט לבטל את הקנס או לשנות את העונש הרי שניתן להשיב את המצב לקדמותו, כמו שהיינו עושים תמיד, מחלקת דין משמעתי תפנה למחלקת שכר והכסף יוחזר לנאשם.

סגורית :

לאחר התייעצות עם הנאשם נבקש כי פריסת התשלומים תהיה ל- 6 תשלומים על מנת להקל על הנאשם ועד לקבלת אותה החלטה בערעור.

החלטה

אני נעתרת לבקשה. הקנס ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים.

שופטת _____

נצי"מ דורית יניב

גזר – דיןרקע עובדתי

הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן ב עבירה של שימוש בכוח שלא כדין , עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

ההסדר אשר נכרת בין הנאשם לבין התביעה כלל הסכמה לפיה יודה הנאשם בעובדות כתב האישום, ובאשר לעונש, יעתרו הצדדים במשותף לעונשים של נזיפה חמורה וקנס כספי בסך 2000 ₪.

להלן העובדות בהן הודה הנאשם :

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שרת הנאשם כסייר בתחנה . בתאריך [REDACTED] לאחר שעת חצות במהלך סיור שגרתי , הבחין צוות סיור שכלל שוטרת ומתנדב במתלונן שנכנס לאחד הבניינים. המתנדב פנה למתלונן וביקש שיציג בפניו תעודה מזהה . בין המתנדב לבין המתלונן , שבתחילה לא הבין כי פונה אליו שוטר , פרץ ויכוח על רקע סירובו של המתלונן להיענות לבקשה . בעקבות המתואר הזעיקה השוטרת תגבורת . בתוך כך , משהבין המתלונן כי מדובר בשוטרים , הציג תעודה מזהה והמתין בלובי הבניין עד שובה של השוטרת שפנתה לניידת לשם עריכת בדיקה אודותיו.

השוטרת חזרה ללובי בליווי שוטרים נוספים , ביניהם הנאשם . במעמד זה , כשאמר המתלונן לשוטרים כי הם טועים לגביו וכי הוא בדרך למשרדו הממוקם באותו בניין , הכה בו הנאשם באזור בית החזה ללא סמכות, באמרו לו : "סתום ת'פה לא מעניין אותי שיש לך משרד".

בעקבות המתואר ציין המתלונן כי בכוונתו להתלונן במחלקה לחקירת שוטרים ולשם כך ביקש את פרטיו של הנאשם . לבקשה זו הגיב הנאשם בסירוב ואמר לו להעתיק את שמו מתג השם שעל חולצתו.

בגין המעשה המתואר לעיל יוחסה לנאשם עבירת שימוש בכוח שלא כדין .

טיעוני הצדדים

בפתח טיעוניה לעונש עמדה התובעת על התייחסותו המחמירה של בית הדין בכל הנוגע לעבירת השימוש בכוח שלא כדין , אשר באה לידי ביטוי באמירות החריפות הנאמרות מעת לעת באולמות בית הדין. לדבריה, המשותף לאמירות אלה היא הדרישה מהשוטר, שבבואו במגע עם הציבור יגלה איפוק ויעשה שימוש נכון ומושכל בסמכויות שהוקנו לו בחוק.

במקרה הנדון , לדברי התובעת, כשל הנאשם באופן טיפולו באירוע , כאשר בהגיעו למקום הפעיל כנגד המתלונן כוח ללא כל הצדקה וסמכות, כאשר הדבר נעשה לעיני שוטרים נוספים ואזרחים.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם , ציינה התובעת , כי הנאשם משרת בחיל משנת 2005, לחובתו הרשעה אחת בפני דן יחיד משנת 2006 שאינה ממך העניין . כן הגישה תדפיס משמעותי וגיליון שפיטה.

בהתייחסה להערכותיו התקופתיות ציינה כי הן מצביעות על כך שמדובר בשוטר טוב אשר הוערך בציונים משוב מאד 2 עד מעולה 1.

עוד ציינה התובעת , כי יש להתחשב בהודאת הנאשם אשר חסכה זמן שיפוטי יקר ויש בה כדי ללמד על נטילת אחריות.

שיקול נוסף אשר עמד בבסיס הסדר הטיעון , לדברי התובעת , היה הקושי הראייתי בו נתקלה התביעה להוכחת חלק מסעיפי האישום.

לאור האמור ביקשה התובעת לכבד את ההסדר עליו הסכימו הצדדים בהיותו ראוי ומאוזן, ולהשית על הנאשם את העונשים המוסכמים של נזיפה חמורה וקנס בסך 2000 ₪.

ב"כ הנאשם, בטיעונו לעונש, הצטרף לדברי ב"כ התביעה בבקשו לאמץ את ההסדר , בהיותו ראוי בנסיבות העניין, ולבטח בנסיבותיו של הנאשם.

לדבריו, הנאשם משרת במשטרה שמונה שנים בקירוב, כל השירות כסייר, תפקיד המחייב מגע עם אזרחים ועם עבריינים, ומעולם לא היה לו אירוע דומה.

עוד ציין, כי מדובר בשוטר מצטיין . לתמיכת הדברים הציג בפנינו אסופת מכתבי הערכה שצבר הנאשם במהלך שירותו.

באשר לאירוע נשוא המשפט , אמר הסגור , כי מדובר במקרה מיותר ומצער , שתחילתו אינה ביוזמת הנאשם אלא בפעילותו של צוות אחר , כאשר הנאשם נקלע לאירוע בעקבות קריאה למתן סיוע, ובהגיעו למקום פירש לא נכון את מצב הדברים.

לדבריו, הנאשם מודה שעשה שימוש פסול ומיותר בכוח , קבל עליו את מלוא האחריות ונטל על עצמו את הדין.

לסיכום דבריו חזר ב"כ הנאשם על בקשתו לאמץ את הסדר הטיעון.

מפי הנאשם שמענו כי הוא מצטער מכל לבו על מה שהיה ובטוח שמקרה דומה לא יישנה.

דיון

אלימות מיותרת הוא צמד המילים המסכם את עובדות כתב האישום בהם הודה הנאשם . במקרה הנדון כשל הנאשם בכך שהפעיל סמכותו לשימוש בכוח , מקום בו לא הייתה לכך כל הצדקה, שכן בנסיבות העניין לא נדרשה כל הפעלת כוח לשם ביצוע המשימה לשמה הוזעק הנאשם.

בהגיע הנאשם לזירה ככוח מסייע לצוות הסיור שהזעיק תגבורת , נדרש היה לברר תחילה את פשרם של הדברים ולקבל תמונה מלאה על מה שמתחולל במקום לפני נקיטה בפעולת כלישה. במקום זאת אצה לנאשם הדרך והוא בחר להכות את המתלונן באזור החזה , פעולה שכלל וכלל לא הייתה נחוצה. התנהגות כזו מלמדת על חוסר שיקול דעת של ממש , על קושי בריסון עצמי, ועל הפרה בוטה של החוק.

מעובדות כתב האישום ניתן להבין, כי המתלונן היה אזרח מן השורה שעשה דרכו למשרדו עת נקלע לעימות עם שוטרים על רקע אי הבנה. ברי הדבר, כי התנהגותו של הנאשם כלפי המתלונן שלא היה אלא אזרח תמים, היא התנהגות פסולה הפוגעת בתדמית המשטרה פגיעה של ממש. יתירה מכך, גם אם היה מדובר בחשוד או בעברייך, כי גם אז מצופה היה מהנאשם, שינהג בו דרך ארץ ולא יגע בו לרעה.

המשטרה סומכת על שוטריה שימלאו תפקידם כהלכה ויפעלו על פי אמות המידה ונורמות ההתנהגות הנהוגות בארגון והמצופות מהם לשם הבטחת תפקודה התקין. אין ספק כי להתנהגותו הפסולה של הנאשם השלכות ישירות המשפיעות לרעה על תדמיתם של השוטרים בעיני הציבור.

כנגד החומרה שבמעשה הנאשם עומדות לו גם לא מעט נקודות זכות בעלות משקל של ממש. בראש ובראשונה טיב שירותו המעולה. על כך מעידות הערכותיו התקופתיות מהשנים 2009 עד 2012 בציונים גבוהים בהן בלטה ההערכה: "יותר טוב מאחרים בקבוצה" ובאחת מהן אף הוערך כ"הרבה יותר טוב מאחרים בקבוצה".

בנוסף, ניתן להתרשם ממכתבי ההערכה שקבל הנאשם ממפקדיו במהלך שירותו בגין חלקו בפעילות מבצעית ייחודית. באחד ממכתבי ההערכה כתב עליו אחד ממפקדיו דברים אלה: "...השוטר ניחן בצניעות ובסבלנות וכושר פיקוד המתבטאת בשירות טוב יו תר לאזרחים. השוטר מבצע את עבודתו בצניעות ובשקט ואין ראוי ממנו לתואר מצטיין ... המקצועיות והיסודיות בהם בוחר לפעול כשוטר תוך שיקול דעת והקרבה עצמית, לא אחת נשאר השוטר מעבר לשעות עבודתו על מנת לסייע לאזרח במצוקה ולחבריו ליחידה. אין מדובר באירוע אחד, אלא בדרך חיים, אני רואה בו דמות לחיקוי ולמופת לשאר השוטרים ועל כך הערכתי". אפשר אפוא להסיק, כי האירוע נשוא המשפט אינו מאפיין את דרך התנהלותו של הנאשם בשגרת עבודתו, וכי אין מדובר אלא במעידה חד פעמית.

התרשמנו כי הנאשם הבין את הטעות שבמעשיו. הוא הודה במעשים המיוחסים לו ונטל אחריות עליהם, הביע חרטה וחסך זמן שיפוטי. עובדות אלה כמובן נזקפות לזכותו. גם עברו המשמעותי אינו מכביד.

לאור כל האמור לעיל, סבורים אנו כי באיזון הכולל שבין חומרת העבירה לבין ההיבט האישי של הנאשם, העונש עליו הסכימו הצדדים מצוי במתחם הסבירות ואינו חורג מהעונש הראוי ועל כן החלטנו לאמצו.

אנו משיתים, אפוא, על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 2000 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום, כ"ד טבת תשע"ג, 6/1/13, בנוכחות התובעת, הנאשם ובא כוחו.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 נצי"מ רחל אדלסברג נצי"מ דורית יניב עו"ד אריה אריאלי

גזר דין

הנאשם, סייר בתחנה, הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירת הפעלה של כלי יריה שלא במידת הזהירות הנדרשת, לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006.

מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם, עולה, כי בתאריך [REDACTED] בסביבות השעה 03:00, במסגרת תפקידו, הגיע הנאשם בניידת לבית המעצר ניצן ברמלה, ביחד עם שוטר, 2 מתנדבים ועצור. בעת שכל הנוסעים היו עדיין בתוך הניידת, הוציא הנאשם את אקדחו המשטרתי מסוג יריחו, דרך אותו מספר פעמים ולחץ על ההדק. כתוצאה מכך נורתה ירייה שפגעה ברצפת הניידת. בכך שפרק את הנשק בתוך הניידת, בה ישבו אנשים נוספים לרבות עצור, ולא בעמדת הפריקה שבכניסה לבית המעצר, המיועדת לכך, עשה הנאשם שימוש בלתי זהיר בכלי ירייה.

התובעת בטיעוניה לעונש ציינה כי המעשה בו הורשע הנאשם חמור. הוא דרך את הנשק בתוך הניידת בעת שישבו בה 5 אנשים. הכדור שנפלט מהנשק יכול היה לגרום לנזק חמור יותר. לדבריה, אופן התנהגותו הרשלני של הנאשם, מלמד על כשלים בהתנהלותו ובהבנתו את חשיבות ההנחיות המסדירות את אופן השימוש בנשק. באשר לטיב שירותו של הנאשם, ציינה כי גויס לחיל בשנת 2009, אין לו עבר משמעותי והערכותיו התקופתיות הן בציון טוב מאוד. לסיכום דבריה ביקשה התובעת שלא לראות בטיב שירותו של הנאשם שיקול לקולה ולהשית עליו עונש של נזיפה חמורה וקנס שלא יפחת מ- 1800 ₪, עונש התואם את פסיקת בית הדין במקרים דומים כמו ביד"מ 17/12 וביד"מ 52/12.

מטעם ההגנה העיד כעד אופי מפקדו של הנאשם, [REDACTED], המשמש כמפקד סיירים בתחנת [REDACTED] ומכיר את הנאשם מיום גיוסו. הוא העיד על עומס העבודה ואופי האירועים בתחנה. הנאשם לדבריו, הוא שוטר מוערך, מסוג השוטרים הרצויים במערכת, ישר, לויאלי, שירותי, חותר למגע ותורם לתחנה.

הסגורית בדבריה טענה, כי מעדות מפקדו של הנאשם, מהערכותיו התקופתיות ומאסופת מכתבי ההערכה, ובהם מכתבה של מפקדת התחנה, עולה כי הנאשם הוא שוטר מצטיין וטיב שירותו זה צריך לשמש נימוק לקולה בגזירת דינו. עוד ביקשה כי יילקחו בחשבון לקולה הודייתו של הנאשם, לקיחת האחריות המיידית שלו על האירוע, מצבו הכלכלי כפי שתאר בפניו, וכן נסיבות טענת ההגנה מן הצדק, אף שזו נדחתה. בהתחשב בכל אלה, עתרה לעונש של נזיפה וקנס סמלי של שקל אחד.

הנאשם עצמו, ביקש אף הוא להתחשב בו ולהקל עמו. ציין כי הוא מביע חרטה, וכי המקרה לא מאפיין אותו. לדבריו התגייס למשטרה מתוך אידיאולוגיה ורצון לסייע.

כידוע, וכפי שבית דין זה חוזר ומדגיש, נשק הוא כלי מסוכן מעצם טבעו. אי נקיטת אמצעי זהירות, כדי לנטרל סכנה זו, עלולה להביא לפגיעה קטלנית. לא בכדי נקבעו הנחיות ופקודות מפורטות באשר לאופן נשיאתו, הפעלתו ואבטחתו של כלי ירייה. על אלו יש להקפיד הקפדה יתרה וללא פשרות, על מנת למנוע סיכון מיותר לחיי אדם.

במקרה זה כשל הנאשם בכך שדרך את נשקו, בנסיבות שתוארו, בתוך ניידת בה שהו אותה עת שוטרת, מתנדבים ועצור. הכדור שנפלט, פגע ברצפת הניידת. הנאשם, אשר סטה מההנחיות באשר למיקום ביצוע פריקת הנשק, סיכן שלא לצורך, הן את האחרים שהיו עימו והן את עצמו. אירוע מצער מסוג זה עלול היה להסתיים באופן טרגי. העובדה שלא נגרמו נזק או פגיעה ממשיים היא יד המקרה בלבד.

לצד חומרת הנסיבות, מצאתי לנכון להתחשב לקולה בהודייתו של הנאשם, בהעדר עבר משמעותי, וכן בטיב שירותו החיובי כסייר [REDACTED] מזה כ-4 שנים. על כך ניתן ללמוד מעדות האופי של מפקדו וממכתבה של מפקדת התחנה, אשר מדברים בשבחיו של הנאשם. כך גם עולה מהערכותיו התקופתיות וממכתבי ההערכה שהוגשו. כן התרשמתי כי הנאשם, שוטר צעיר יחסית במערכת, לקח אחריות על המקרה, שאינו מאפיין את התנהלותו, והפיק את הלקח המתבקש.

לאור האמור, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות והשיקולים הרלבנטיים, וכפי שציינתי לאחרונה בתיק דומה ביד 52/12, איני מוצאת הצדקה לעתירת הסגורית לסטייה דרסטית לקולא, מרף הענישה הקיים בבית דין זה במקרים דומים.

אשר על כן, החלטתי להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 1,400 ₪ אשר ישולם ב-3 תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום, כ"ה טבת תשע"ג, 7/1/13, בנוכחות הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת

נצ"מ רחל אדלסברג

סגורית :

מאחר ובכוונתי להגיש ערעור, אבקש עיכוב ביצוע או לחילופין פריסה לתשלומים רבים יותר.

תובעת :

אנחנו מתנגדים לעיכוב הביצוע, התביעה סבורה שכדי שנסכים לעיכוב ביצוע צריך להיות סיכוי ממשי לערעור, התביעה סבורה כי לאור החלטת בית הדין ובית הדין לערעורים אין סיכוי לערעור, לכן אנחנו מתנגדים לבקשה.

מה גם שמדובר בקנס שמבוצע ע"י מחלקת שכר, במידה ובית הדין לערעורים יחליט לבטל את רכיב הקנס או להקטינו הרי שניתן להשיב את המצב לקדמותו ולזכות את משכורתו של השוטר. לתביעה אין התנגדות כי בית הדין יחלק את רכיב הקנס למספר תשלומים גדול יותר.

החלטה

הבקשה בנוגע לעיכוב הביצוע ולפריסת הקנס למספר תשלומים גדול יותר נדחתה.

שופטת

נצ"מ רחל אדלסברג

גזר – דיןדעת הרוב :רקע עובדתי

הנאשם, לוחם במג"ב, הורשע במסגרת הסדר טיעון על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

ההסדר אשר נכרת בין הנאשם לבין המחלקה לחקירת שוטרים כלל הסכמה לפיה יודה הנאשם בעובדות כתב האישום, ובאשר לעונש, יטענו הצדדים באופן חופשי. עוד הוסכם כי הנאשם יעביר באמצעות בא כוחו למתלונן פיצוי מוסכם בסך 10,000 ₪.

להלן העובדות בהן הודה הנאשם :

בתאריך [REDACTED] בשעות הצהריים במהלך אירוע הפרת סדר [REDACTED] השתתף הנאשם במעצרו של המתלונן. תוך כדי ביצוע המעצר הצמיד הנאשם את זרועו וידו של המתלונן למכסה תשתיות עשוי מתכת אף שידע שטמפרטורת הקרקע גבוהה, ולפיכך היה עליו לדעת כי פעולתו זו עלולה לגרום למתלונן חבלה חמורה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלונן כוויות בדרגה 2 בידו ובזרועו.

במעשיו המתוארים לעיל יוחסה לנאשם עבירת שימוש בכוח שלא כדין.

טיעוני הצדדים

טיעוני התביעה

בטיעוניה לעונש עמדה התובעת על חומרת המקרה הנובעת מטענתה מהפגיעה הקשה שנגרמה למתלונן, כוויות קשות מדרגה 2 בידו ובזרועו. לדבריה, הנאשם חרג מהנדרש כאשר הפעיל כוח בצורה שאינה מידתית ואינה סבירה בנסיבות העניין, שכן ביודעו שהמכסה לוחט היה צריך לדעת שהצמדה כזו יכולה לגרום לחבלה חמורה.

התובעת הבהירה, כי אין התביעה מייחסת לנאשם כוונה לגרום התוצאה. טענת התביעה היא כי הנאשם טעה בהערכה שלו, וכי הצמדה במשך זמן מסוים יכולה להביא לתוצאה כה קשה. עוד אמרה התובעת, כי התביעה מודעת לנסיבות הלא סטריליות בהן פעל הנאשם, אירוע הפגנה, התנגדות המתלונן, ברם, חרף כל אלה לא ניתן להתעלם מהחבלות החמורות אשר נגרמו למתלונן. עוד התייחסה התובעת לפסיקת בית הדין, בה נפסק לא פעם כי שוטר אשר בא במגע עם אזרח המתנגד למעצר, מחויב בשמירה על כבודו וחירותו ועל ביצוע פעולות אך ורק במסגרת הסמכויות

שהוקנו לו בחוק. כן עמדה על כך שביה"ד הביע דעתו לא פעם, כי יש לראות בחומרה כל מעשה של שימוש בכוח כלפי אזרחים, לרבות מעשי שימוש בכוח אשר חרגו מהנדרש ומהסביר.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציינה התובעת, כי הנאשם משרת בחיל משנת 2005 בתפקידי שטח, עברו המשמעותי אינו מכביד וכולל הרשעה אחת בפני דן יחיד שאינה ממך העניין. כן ציינה את הודאת הנאשם אשר חסכה זמן שיפוטי. באשר להערכותיו התקופתיות אמרה, כי הן נעות בין הציונים טוב 3 למעולה 1. הגישה פלט מרשם משמעותי ופלט הערכות תקופתיות. נקודה נוספת עליה עמדה התובעת נגעה לעובדה שהתיק הגיע לביה"ד, נוכח הקושי בו נתקלו במח"ש להוכיח את הכוונה של הנאשם.

לאור כל האמור ביקשה ב"כ התביעה שיועבר מסר ברור, כי בעבירות שימוש בכוח שחרג מהנדרש יש להחמיר וליתן עונש הולם, בפרט מקום בו נגרמה חבלה חמורה. על כן מבקשת התביעה להשית על הנאשם עונשים של נזיפה חמורה וקנס בסך 2,000 ₪.

מטעם ההגנה העיד כעד אופי מפקדו של הנאשם, מפקד יחידת [REDACTED]. העד סיפר על היחידה, כי היא אחת מבין שתי יחידות ארציות של מג"ב, העוסקת ביום יום באירועי סדר ברמה הארצית בכל תחומי המדינה. במסגרת זו הם נקלעים לסיטואציות מורכבות במיוחד. כל המשרתים ביחידה הם אנשי קבע שעברו הכשרה מיוחדת מעבר להכשרה הבסיסית, כולם מיומנים ברמה המבצעית, גם ברמת הכשירות וגם ברמה המנטאלית. הנאשם משרת ביחידה עוד משלב ההקמה ומשמש כמפקד כיתה, מוביל משימות, במשך השנים היה מעורב באין ספור פעילויות מאד מורכבות, סיטואציות בהן השוטרים נחשפים לביקורת מכל כיוון ופועלים תחת לחצים לא פשוטים. לסיכום דבריו אמר, כי הנאשם מבצע תפקידו בצורה יוצאת מן הכלל טובה, ולראיה, למעט המקרה הנדון לא היה מעורב בכל מקרה דומה אחר. טיעוני ההגנה

את טיעוני ההגנה לעונש פתח הסנגור באמרו, כי הוא חולק על עמדת התביעה כי מדובר במקרה חמור. לטענתו, על בסיס הדברים שיפרט בפנינו נוכל להיווכח כי אין המדובר במקרה חמור. לדבריו, מדובר בהפגנה בלתי חוקית, בה השתתפו מאות חרדים אשר הפרו את הסדר הציבורי, התגרו בשוטרים קיללו אותם בנאצות, כגון רוצחים ונאצים. בנסיבות המתוארות ניתנה הוראת פיזור, אלא שהמפגינים סירבו להישמע להוראה, המתלונן וקרוב משפחתו בלטו במיוחד בהתנהגותם הפרועה ועל כן הוחלט לעצור. תוך כדי מעצר גילו הללו התנגדות אקטיבית שכללה בעיטות כלפי השוטרים שני יסו לעצור. הפעלת הסמכות על ידי הנאשם שכללה מעצר אגב שימוש בכוח הייתה חוקית. המחלוקת שנותרה נסבה סביב השאלה, בכמה חרג הנאשם במידת הכוח שהפעיל. לדברי הסנגור, כל חטאו של הנאשם היה בכך שלא שם לב לעובדה שידו של המתלונן מונחת על מכסה ברזל, ולא ידע שהמכסה לוחט ב אופן כזה שעלול לגרום לכוויות. זו טעותו, בכך באה לידי ביטוי רשלנותו. הסנגור חזר והדגיש את העובדה שהרשלנות של הנאשם מצויה ברף מאד נמוך, אין מדובר אלא בטעות או חוסר תשומת לב לנתון, שבמקום ששכב המתלונן היה מכסה לוחט. הכוח המשטרתי שפעל במקום לא בחר את מיקום ביצוע המעצר, זה קרה בלהט האירועים.

בנסיבות אלה, לדעת ההגנה, מדובר במקרה מאד גבולי המצדיק דווקא העברת מסר שלא בכל מקרה ינקטו עונשים חמורים כנגד השוטרים.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, אמר הסנגור, כי מדובר בלוחם משכמו ומעלה, גם בקרב הלוחמים ביחידה שלו, על כן ניתן ללמוד מעדותו של מפקדו הישיר, מפקד הפלוגה, גם מהערכותיו התקופתיות ומתעודות הערכה שקיבל הנאשם על תפקודו במבצע רוחות שמים ובעקבות פעילות בתחום הסמים והרכוש.

לדברי הסנגור, אופיו הטוב של הנאשם הוא שהוביל לסיומו של תיק זה, כאשר הנאשם נטל אחריות על רשלנותו, על כך שבגין חוסר תשומת לב מצדו גרם לפגיעתו של המתלונן. בגין כך הסכים לפצות את המתלונן, הוא מביע חרטה על רשלנותו זו, הפיק את הלקחים הנדרשים. מאז המקרה, כחלוף שנתיים וחצי, חרף העובדה שעוסק בפיזור הפגנות מידי יום ביומו, לא הסתבך בכל אירוע משמעותי.

עוד ביקש הסנגור את התחשבות ביה"ד בהתנהגותו של המתלונן, לה הייתה תרומה משמעותית לגרם התוצאה.

לאור כל האמור, ביקש הסנגור שעונשו של הנאשם ייגזר במידתיות ולא בהפלגה לחומרה כדרישת התביעה. בקשת ההגנה היא, כי ביה"ד ימנע מהטלת עונש של נזיפה ויסתפק בהשתתפות קנס כספי על הנאשם.

את דבריו סיכם במשפט הבא: "אני סבור שכפי שהמקרה הזה גבולי גם העונש צריך להיות בהתאמה – גבולי".

מפי הנאשם שמענו, כי הוא מביע צער על המקרה, לא הייתה לו כל כוונה לפגוע במתלונן, הדבר קרה במסגרת מעצר שבוצע על סמך הנחיה שקיבלו. מאז האירוע שהתרחש לפני שנתיים ג' דל, התבגר, התחתן ואף מצפה להולדת ילד. אשתו עובדת ולומדת. משכורתו היא המשכורת המרכזית במשפחה, לאחרונה לקח משכנתא לשם רכישת בית. לדבריו הפיק לקחים רבים מהמקרה כדי להימנע מהישנות מקרים כאלה בעתיד.

דיון

אכן עבירת השימוש בכוח שלא כדין, לרבות שימוש בכוח מעבר ל נדרש, היא עבירה חמורה אשר בהתייחס אליה חזר בית הדין חזור ושנה, כי יש להתייחס אליה בחומרה. ברם, הלכה פסוקה היא, כי בבוא ביהמ"ש לגזור את הדין, כל אירוע יישקל על פי נסיבותיו, הן באשר לנסיבות ביצוע העבירה והן באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם. לעניין זה יפים דברי כב' השופטת ד' ביניש כתוארה אז, בעש"ס 10250/01, מוכתרי נ. נציבות שירות המדינה (פורסם בנבו):

"בבואנו להפעיל אמצעי משמעת ינחו אותנו עקרונות הנגזרים מאופיים העונשי של אמצעים אלה. תכליתם של אמצעי המשמעת היא הגנה על טוהר השירות הציבורי, על תדמיתו ועל אמון הציבור בו. לשם כך נטיל אמצעים שיש בהם כדי לתרום להרתעה מפני התנהגות בלתי הולמת ונקפיד על אחידות הענישה בהתאם למתחייב מעקרון

השוויון. אך לעולם נביא בחשבון גם את ענינו האינדיבידואלי של כל עובד או עובדת, הן מבחינת נסיבות ביצוע העבירה והן מבחינת הנסיבות האישיות."

כך גם בעש"מ 1804/01 מדינת ישראל נ' אסתר אלקריף [פדאור (לא פורסם) 303(1)01]:

"...מידת החומרה של האמצעי המשמעי ההולם תלויה באופי המעשים האסורים, בנסיבות ביצוע המעשים, בהיקפם ובתפקידו של העובד"

כבר בשלב זה נאמר, כי מלאכת גזירת הדין במקרה זה היא קשה במיוחד, שכן המקרה שבענייננו הנו יוצא דופן באופן מובהק מכלל מקרי השימוש בכוח המגיעים לפתחו של בית דין זה. התלבטנו לא מעט באשר לעונש הראוי שיש לגזור על הנאשם.

כפי העולה מעובדות כתב האישום בהם הודה הנאשם, בצירוף העובדות שעלו אגב טיעוני ב' כ' הצדדים לעונש ושאין שנויות במחלוקת, מדובר במקרה בו הנאשם נקלע למערכת נסיבות נתונה, שלא בבחירתו ולא ביוזמתו. התמונה המתבררת היא, כי במהלך מילוי תפקיד כלוחם מג'ב, בפיזור הפגנה סוערת ורבת משתתפים, תוך כדי ניסיון השתלטות על מפגינים מפרי סדר נדרש הנאשם לעצור את המתלונן. האחרון, שגילה התנגדות נמרצת למעצר, מצא את דרכו לרצפה, אם מיוזמתו ואם בגין פעולות השוטרים, כאשר באופן אקראי ובחוסר מזל קרה הדבר בדיוק על מכסה מתכת חם שגרם לו לכוויות בידו ובזרועו.

יודגש, כי לא הועלתה כל טענה כנגד הנאשם, כי כיוון לכך שהמעצר יבוצע באותו מיקום. גם לא נטען כנגדו, כי תוך כדי השתלטות על המתלונן, בהצמידו את ידו וזרועו של המתלונן למכסה התשתיות התכוון להסב לו נזק או כאב. כל שנטען כנגד הנאשם - ובכך הודה ועל כך נטל אחריות - הוא כי בעת המעצר נהג באורח רשלני, וכי רשלנותו זו התבטאה בכך, שידע כי טמפ' רטורת הקרקע הייתה גבוהה, ולפיכך היה עליו לדעת כי הצמדת גופו של המתלונן למכסה המתכת עלולה לגרום לו לחבלה.

בנסיבותיו הייחודיות של המקרה כפי שפורטו לעיל, נחטא אל האמת אם לא נאמר, שעלה בלבנו ספק אם טעותו של הנאשם עלתה כדי ביצוע עבירת משמעת. שאלנו את עצמנו את השאלה, האם באמת הייתה לנאשם היכולת לנווט את פעולותיו באופן כזה שימנע את הפגיעה שנגרמה למתלונן, והאם היה עליו לראות את הנולד ולצפות את הפגיעה שהתרחשה. אולם, הואיל ומצויים אנו בשלב גזירת הדין, שלב בו לא נדרש ביה"ד להידרש לסוגיית האחריות, ודאי במקום בו הנאשם הודה במיוחד לו בכתב האישום ונטל אחריות מלאה על מעשיו, מצאנו ליתן לכך ביטוי במידת העונש, כפי שיפורט בהמשך.

לית מאן דפליג כי שומה על איש משטרה בבואו להשתמש בכוח, גם אם הוא כדן, לעשות שימוש מושכל וזהיר בסמכותו, ובמסגרת זו לנקוט באמצעי זהירות מרביים, כדי להבטיח את שלומו של כל מי אשר בא עמו במגע. כך, אפוא, איש משטרה המבצע מעצר, מקום בו מוטלים למשל גדר

תיל, או שיתד בולטת מפני השטח , או ששברי זכוכית מפוזרים על הרצפה , כי אז ימנע איש המשטרה ככל הניתן מביצוע המעצר באותו מקום, כדי לא לגרום לפגיעה בעצור.
כפי שנאמר בביד"ע 4/02 רס"ל יאיר וקנין נגד המפקח הכללי :

"רמת ההתנהגות המצופה משוטרי היא כי יהיה ערני ומודע למעשיו ויפעיל את שיקול דעתו גם בנסיבות בעייתיות".

ובענייננו, ברי הדבר כי מוטלת הייתה על הנאשם האחריות לבצע את המעצר תוך כדי שמירה מרבית על שלומו של המתלונן. ברם, לא ניתן להתעלם מכך שהחפץ בעל פוטנציאל גרימת הנזק בו היה מדובר, מכסה התשתיות שהתחמם מהלך היום מקרני השמש , אינו מובהק במידה הדומה לדוגמאות שצינו לעיל.
בנסיבות ייחודיות אלה סבורים אנו, כי יש ממש בטענת ההגנה לגבי כך שמדובר ברשלנות המצויה ברף הנמוך של סולם ההתנהגויות הרשלניות.

באשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם למדנו , כי מדובר בשוטרי מצוין . מפקדו אשר העיד בפנינו הילל ושיבח את תפקודו , בהערכותיו התקופתיות הוערך בציונים גבוהים , עברו המשמעותי נקי , למעט עבירה אחת בפני דן יחיד שאינה רלבנטית לענייננו .
עוד נזקפת לזכות הנאשם נטילת האחריות על המעשה והנכוונות לפצות את המתלונן בסכום נכבד ביותר, 10,000 ₪, סכום אשר לנוכח הכנסותיו נראה כי יטיל עליו נטל כספי לא קל.
בנוסף, התרשמנו כי מדובר בשוטרי ערכי , שהבעת צער מהמקרה כנה וכי אכן הפיק לקחים מהאירוע.

כן מצאנו להתחשב בעובדה , כי מאז המקרה , במשך שנתיים ומחצה לערך , חרף השתתפותו של הנאשם במספר רב של אירועים מורכבים , לא היה מעורב בכל אירוע משמעותי ושמר על נורמות ההתנהגות הנדרשות מהשוטרים בארגון. גם לחלוף הזמן מאז המקרה נתנו דעתנו.

סוף דבר , לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים שפורטו לעיל , דעתנו היא , שיש בנסיבותיו הייחודיות של המקרה דין כדי להצדיק חריגה מהענישה המקובלת בעבירות השימוש בכוח .
גבולות המקרה המקרה מחומרת העבירה וההיבט האישי של הנאשם , לרבות טיב שירותו מטים את הכף לטובתו.

על בסיס כל האמור לעיל סבורים אנו , כי אין זה המקרה לנקיטת צעד משמעותי מחמיר ולפיכך מצאנו להיענות לעתירת ההגנה והחלטנו ברוב דעות להשית על הנאשם קנס כספי בסך 300 ₪.

אב בית הדין _____
נצ"ם דורית יניב

שופטת _____
נצ"ם רחל אדלסברג

דעת המיעוט :

אני מסכים לכל האמור בדעת הרוב, אולם בהתחשב בכל נימוקי הקולא של דעת הרוב, לרבות, בין היתר, היותו של הנאשם שוטר מצוין, בעל ציונים גבוהים, עברו הנקי, נסיבותיו האישיות, העדר כל כוונה לגרום למתלונן נזק.

נוכח דבריו הכנים של הנאשם והתרשמותי הטובה מאוד ממנו, ונוכח דברי דעת הרוב כי: "בנסיבותיו הייחודיות של המקרה, כפי שפורטו לעיל, נחטא לאמת אם לא נאמר, שעלה בלבנו ספק אם טעותו של הנאשם עלתה כדי ביצוע עבירת משמעת", דברים עמם אני מסכים בכל לב. במיוחד בהתחשב בעובדה שהנאשם נטל על עצמו לפצות את המתלונן ב- 10,000 ₪, סכום שבהחלט אינו דבר של מה בכך ובהחלט מהווה נטל כספי כבד על הנאשם, והגם שסכום זה אינו בבחינת "עונש" הוא מהווה, כאמור, נטל לא קל על הנאשם ופגיעה קשה ברמת חייו ש לו ושל משפחתו.

לפיכך, אני חושב שהשתת קנס כספי בסכום בו הציעה דעת הרוב הינו בבחינת "מיותר שאינו מוסיף על המרובה", ולכן הייתי מעמיד את סכום הקנס על 10 (עשרה) ₪ בלבד.

בשולי הדברים אוסיף, שלמרות שהנאשם הודה באשמתו ואנו גזרנו את דינו, הייתי רוצה ששוטרים בדמות וימלאו את שורות המשטרה וכבר נאמר ש: "במקום שחוזרים בתשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם עומדים" ואידך זיל גמור.

שופט _____
עו"ד דרור טיטונוביץ

אשר על כן גזר הדין הינו כקבוע בדעת הרוב.

ניתן והודע היום, ו' בשבט תשע"ג, 17/1/13, בנוכחות התובע, הנאשם ובא כוחו.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט _____	אב בית הדין _____	שופטת _____
עו"ד דרור טיטונוביץ	נצ"ם דורית יניב	נצ"ם רחל אדלסברג

הכרעת דין

החלטנו לזכות את הנאשם, ועל פי מצוות תקנת 78(א) לתקנות המשטרה (סדרי דין בדיון משמעת), התשע"ב-2012, אנו מודיעים דבר הזיכוי בתחילה.

השופט צ' דוד-גולדברגר**כתב האישום**

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לו עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר ושיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, תשס"ו-2006.
2. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 29 באוגוסט 2010, בשעה 12:00 לערך, ביציאה מחניון השופטים בבית המשפט בפתח תקווה (להלן "בית המשפט" או "החניון"), נהג הנאשם בג'יפ ובמהלך נסיעתו סטה שמאלה בצורה מכוונת לנתיב שבו עמד [REDACTED] (להלן "המתלונן") ונצמד אליו שלא לצורך.

העובדות שאינן שנויות במחלוקת

3. במועד הרלוונטי לכתב האישום שימש הנאשם בלש [REDACTED].
4. בנסיבות הזמן והמקום המצוינים בכתב האישום ו ביחד עם שני שוטרים נוספים – [REDACTED] (להלן "ערן" ו"צביקה") – ליווה הנאשם את העצור בועז הרפז (להלן "הרפז") לבית המשפט לדיון בהארכת מעצרו של הרפז.
5. מפקדיו של הנאשם הורו לו ולשוטרים הנוספים שהיו עמו שלא לאפשר לצלמים ולכתבים לצלם את הרפז.
6. בתום הדיון בהארכת המעצר יצאו מן החניון – ברכב מסוג ג'יפ לנד קרוזר (להלן "הרכב") – הנאשם, ערן, צביקה והרפז.

7. הנאשם נהג ברכב.

8. כביש היציאה מן החניון הוא ברוחב המאפשר תנועה דו- סטרית של כלי רכב, נתיב אחד לכל כיוון.

9. המתלונן וכתב נוסף שהיה עמו, [REDACTED] (להלן "עידן"), המתינו לצאת הרכב מחוץ לחניון ומשני צדי הכביש במטרה לצלם את הרפז.

10. במקום היו שלושה מאבטחים לפחות ממשמר בתי המשפט.

11. בצאת הרכב מן החניון ירד המתלונן משפת הכביש ופסע על מעבר החציה שהיה במקום כדי לקבל את פניו של הרכב ולצלם את הרפז.

21. בד בבד, ובמהלך יציאתו מן החניון, סטה הנאשם שמאלה לעבר המתלונן, ומיד לאחר מכן חזר לנתיבו והמשיך בנסיעתו.

31. ערן וצביקה לא זומנו למח"ש למסירת הודעה והם לא נחקרו על האירוע, ומן המאבטחים שהיו במקום נגבתה הודעה רק מן המאבטח [REDACTED].

הסוגיה שבמחלוקת

41. הצדדים חלוקים בשאלה האם סטיית הנאשם לעבר המתלונן נעשתה במכוון וללא הצדק סביר – כגרסת התביעה, או שמא סטייתו נבעה בשל ירידתו לכביש של עידן, עמיתו של המתלונן – כגרסת ההגנה.

פרשת הראיות - כללי

51. מטעם התביעה העידו המתלונן, הכתב עידן ושלושה חוקרי מח"ש: קרנית ויין – שגבתה את הודעת הנאשם, בנימין איל – שהמיר לפרמט דיגיטלי את קובצי הוידאו שבת 1/ ואלי לוי –

שגבה עדויות ממעורבים בתיק וכן תפס את הצילומים ממצלמת אבטחה שבבית המשפט .
כמו כן הגישה התביעה מסמכים מתיק הח' קירה, ובהם הודעת הנאשם במח' "ש (ת/3),
ומזכרים שונים.

61. מטעם ההגנה העידו הנ' אשם, עמיתו למשימת הליווי של הרפז – השוטר [REDACTED], מפקדו –
סני"ץ [REDACTED] וכן [REDACTED] – לוחם מיחידת נחשון שבשב"ס.

כן הגישה ההגנה מסמכים שונים, ובהם: דיווח על האירוע מיום האירוע באתר החדשות של
'נענע'10, הכולל את תגובת המשטרה עליו (נ/1), תמונה של זירת הא' ירוע (נ/2) ודוח פעולה
שערך הנאשם בעקבות האירוע נשוא כתב האישום (נ/5) ואשר לגביו חלוקים הצדדים בנוגע
למועד כתיבתו.

פרשת התביעה

71. עידן, הכתב שחבר למתלונן, פתח ואמר כי הוא מעריך מאוד את עבודת המשטרה וכי הגשת
התלונה למח"ש נעשתה בדלית ברירה משום שבעיניו האירו ע' הוא חמור היות שהוא "מערער
או ערער את הסדר או את ההסכמה או את החוקים ביחס שבין תקשורת ומשטרה או
תקשורת אזרחים בכלל". לדבריו הוא הגיע למקום עם המתלונן במטרה לסקר את פרשת
הרפז ולאסוף כמה שיותר פרטים עליה. עוד העיד כי הוא והמתלונן המתונו לצאתו של הרפז
מן החניון במטרה "לתפוס צילום". אשר למקום עמידתם מסר: "אם אנו עם הפנים לחניון,
דורון עמד מצד ימין על שפת המדרכה ואני עמדתי מצד שמאל מהסיבה שלשנינו יש מצלמות
ורצינו זווית צילום, אם הוא יתפוס משהו, או אולי אני אתפוס משהו מזוויות אחרות".
לדבריו המתלונן צילם את הנעשה משפת המדרכה ובעת שהרכב יצא מן החניון לחץ נהגו על
דוושת הגז, סטה לעבר המתלונן ואז שבר ימינה והמשיך בנסיעתו. העד הוסיף כי כתוצאה
מכך נרתע המתלונן לאחור. עידן הוסיף כי לא ייתכן שהסטייה שמאלה של הרכב נעשתה
בעטיו היות שהוא היה רחוק מטרים ספורים מן הרכב. משהציגה לו התובעת את גרסת
הנאשם לפיה גם הוא וגם המתלונן רצו לעבר הרכב השיב: "לא הייתה סיטואציה של לרוץ,
הייתה סיטואציה יחסית איטית, היה ברור נתיבו של הג' יפ ומה אנחנו עושים. אני חשתי
שפשוט הייתה שניה של איבוד עשתונות מצד הנהג". רק בחקירתו הנגדית ציין כי המתלונן
ירד משפת המדרכה אל מעבר החציה כדי לשפר עמדת צילום. משהטיחה בפניו הסנגורית כי
אף הוא עשה את שעשה המתלונן, היינו ירד לכביש גם כן כדי לשפר עמדת צילום השיב עידן
כי לא זכור לו שירד אל הכביש.

81. המתלונן העיד אף הוא על ההתלבטות שהייתה לו בקשר עם הגשת התלונה, ובלשונו: "לאחר
ההתלבטות אמרתי בליבי שזאת הדרך לעשות את זה, מאחר ולתחושותי הצוות שהיה בג' יפ
באותו יום ראה בנו כאויב, ואני מאמין שעיתונאים צריכים לעשות עבודתם ולהביא את
התמונות הכי עדכניות שיש לצופים בבית והא' ירוע המדובר עומד בניגוד גמור לרצון הזה שלי

למשימה שאליה נשלחתי, באופן שהוא לטעמי לא ראוי ואף לא חוקי". אשר למשימה לשמה הגיע למקום אמר: "זו הייתה תקופה שלאף אחד לא הייתה תמונה של בועז הרפז, פרשה שהסעירה את המדינה, והמרוץ אחר השגת התמונה הכניס את כל מערכות התקשורת בישראל לדריכות, וציפייה מי יביא את התמונה ראשון". בכל הנוגע לסוגיה השנויה במחלוקת העיד:

כשהגיפ יצא, החל בנסיעה, לא מהירה, למיטב זכרוני, וכשהתקרבותי עם המצלמה כדי לאתר את דמותו של הרפז בג'יפ, הנהג ביצע סט ייה חדה מאוד לכוון שלי, ובשלב הזה המצלמה כבר, היד כבר רעדה כי לא הייתי צריך פשוט ללכת לאחורה כי אם לא הייתי הולך אחורה אז הייתי נפגע ככל הנראה מהסטי ייה הזאת. ולאחר מכן אני זוכר שמרוב כעס ואפילו עצבים, בעטתי קלות בחלקו האחורי של הגי'פ, כראקציה רגשית, וכלי הרכב המשיך בנסיעה לצד ימין, לכוון ימין. סוף סיפור.

משהציגה לו התובעת את גרסת הנאשם לפיה גם הוא וגם עידן היו על הכביש ורצו לכיוון הרכב השיב:

למיטב זכרוני, שנינו התקרבנו לכוון הרכב, כשאני מצלם ונאלץ להתקרב יותר מעידן, שעמד כמו שאמרתי במרחק בטחון מהרכב ולא חצה אותו, או עד לשם הוא הגיע. הוא עמד במרחק של חצי מטר או מטר (הכוונה מהרכב – צד"ג).

לבקשת הסגורית סימן המתלונן את מקום עמידת עידן בנ/2. על פי הסימון עידן מצוי על הכביש הרחק משפת המדרכה, במהלך יציאתו של הרכב מן החניון.

91. חוקרת מח"ש קרנית ווין העידה על פעולותיה בתיק, לרבות על גביית הודעה מן הנאשם. משנשאלה בחקירה נגדית מדוע לא נחקרו שני השוטרים הנוספים שהיו עם הנאשם ברכב השיבה: "בהחלטת ר' צוות ומשיקולי חקירה הוחלט שאנחנו מסתפקים ושאינן צורך בעדים נוספים ולכן לא זומנו עדים נוספים".

02. העד בנימין איל, איש מעקב טכני במח"ש, לא ידע לשפוך אור על היעדרו לכאורה של קובץ שנתפס ממצלמות האבטחה של בית המשפט, כעולה מנ/3.

12. העד אלי לוי העיד כי ביום האירוע ניגש לבית המשפט כדי לתפוס צילומים ממצלמות האבטחה. לדבריו שם הועתקו להחסן נייד (דיסק און קי) שהביא עמו שני קבצים. אף עד זה לא ידע לתת הסבר להיעלמותו של אחד הקבצים לכאורה. ולשאלה מדוע נחקר רק מאבטח

אחד השיב : " יתכן בה חלט שאותו [REDACTED] היה היחידי שם (היינו, בבית המשפט – צד"ג)". עוד העיד כי אינו זוכר אם צפה בפועל בקבצים.

22. העד [REDACTED], מאבטח בבית המשפט, העיד כי בשעה שהרכב יצא מן החניון הוא עמד בצד שבו עמד המתלונן ועם זאת קרוב יותר ממנו לשער וכי בינו לבין המתלונן ן עמד מאבטח נוסף. אשר לאירוע הקובע העיד : "הנהג יצא, סטה שמאלה לכוון הצלם הזה וחזר ימינה מהר. אני זוכר שזה היה, שזה לא היה צריך לעשות את הסטייה הזו, אני זוכר שזה היה גס, זה היה ברור שזה כדי להפחיד את הצלם את הכתב, לא בשביל לא יודע, זה היה בשביל זה, לא יודע בשביל מה עוד זה יכול להיות. אין לי מילים... הצלם היה בשוק, קפץ אחורה, הסתובב כזה, להביא בעיטה לרכב, לא זוכר בדיוק איך הוא הסתובב, הביא לו בעיטה ורץ אחריו כזה. לא זוכר מה הוא אמר, צעק לו כמה דברים". בחקירתו הנגדית אישר העד שבהודעתו במח "ש מסר : "הצלם שאותו ני סו לדרוס עמד מאחורי ואז כשהרכב יצא הוא התקרב אל הרכב עם המצלמה וניסה לצלם ואז באותו רגע נהג הרכב סטה עם ההגה לכוון שלו שמאלה בקטנה , ותוך שניה חזר ". עוד הוסיף בחקירתו הנגדית כי אינו זוכר אם היה צלם נוסף במקום ומה עשה אותו צלם. העד גם ציין כי מלבדו היו שני מאבטחים נוספים במקום וכי [REDACTED] הוא המאבטח שחצץ בינו לבין המתלונן.

פרשת ההגנה

32. הנאשם, עד ההגנה מס ' 1, מסר את גרסתו לאירוע וחזר על רוח הדברים שאמר בחקירתו במח"ש ובתשובתו לאישום. ובלשונו :

התחלתי להתקדם בנסיעה איטית, גלישה לכיוון היציאה, ראיתי שמצד ימין שלי עומדים מספר אנשים, השער הורם לאט לאט, התקדמתי בגלישה, ברגע שראיתי שהשער למעלה ואני יכול לעבור עברתי את הקו של השער ואז ראיתי איזה בחור מתקדם אלי לרכב מהצד, מצד ימין של הרכב במהירות, הוא הולך מהר מאוד ועוד רגע אני רואה שהמראה, מאחר ומדובר ברכב גבוה מסוג לנד קרוזר, יש לו בצד שתי מראות רחבות ואני ראיתי שעוד רגע אותו אדם שלא יודע אם היה כתב או צלם הולך לקבל מכה בחזה, כאילו שהוא נכנס לתוך הרכב במטרה לצלם את מי שיושב מאחור כי מהצדדים הרכב היה סגור בוילונות וזו הייתה האפשרות היחידה, ואז פשוט ראיתי שאוטו הוא הולך לקבל מכה אז שברתי את ההגה מהר שמאלה, כמובן במטרה להימנע בפגיעה בו, ירדתי בכביש ואז הבחנתי בעוד מישהו שעל המעבר חציה יורד מהכביש וניגש מצד שמאל שלי, גם הוא התקדם בצורה מהירה לכיוון הרכב, ואז פשוט שברתי את ההגה ימינה שוב פעם, גם כדי להימנע מפגיעה בו, ולחצתי טיפה גז ויצאתי החוצה לכביש.

אשר למועד עריכתו של נ 5/ העיד הנאשם כי כתב אותו ביום האירוע וכי כתב אותו מוקדם משהתכוון בשל הנחיה שקיבל מר' המפלג. לשאלת התובעת כיצד זה לא הבחין מבעוד מועד במתלונן שעמד על שפת המדרכה בצד שמאל בכיוון נסיעתו, השיב כי ראה אותו שם בזווית העין וכי רק כששבר את ההגה שמאלה בעטיו של עידן ראה את המתלונן כבר ממש על הכביש. לשאלת התובעת מדוע בחר דווקא לסטות שמאלה כדי להימנע מפגיעה בעידן ולא בחר לעצור את הרכב, השיב: "גם אם הייתי עוצר, מה שנקרא בולם פתע, הוא היה מקבל מכה מהצד של הרכב, בגלל ההליכה המהירה שלו".

42. עד הגנה 2, ערן, העיד כי היה שותפו של הנאשם לליווי הרפז. לדבריו הוא לא תיעד את האירוע לא בסמוך להתרחשותו ולא לאחריו. עם זאת מסר כי הוא יכול לשחזר את יציאתם מן החניון, בין השאר על בסיס הסרטון ת/1 שהוצג לו. העד תיאר את היציאה כהאי לישנא:

אז בהגיענו ליציאה מהחניון, מצדו הימני של הרכב ומצדו השמאלי, הגיעו עיתונאים וצלמים, איני זוכר את מספרם, מה שאני זוכר זה שצעקתי ברכב לנהג, תיזהר, הסיט את הרכב שמאל כדי לא לפגוע בעיתונאים והצלמים מצדו הימני של הרכב, כאשר הצלמים יורדים מהמדרכה לכיוון הכביש ואז גם מצדו השמאלי של הרכב הגיעו עיתונאים ואז נאלץ הנאשם לבצע זיגוג עם הרכב כדי לא לפגוע באף אחד מהעיתונאים והצלמים שירדו מהמדרכה לכיוון הכביש.

משנשאל על ידי התובעת היאך הוא זוכר צלמים וכתבים מכל צד שעה שהיו שניים בלבד, אחד מכל צד, השיב כי הוא זוכר שהיו אנשים מספר בכל צד, צלמים ביחד עם אנשי אבטחה.

לשאלתנו הוסיף העד כי הוא לא זומן לחקירה במח"ש וממילא לא נגבתה ממנו עדות.

52. עד הגנה 3, מפקדו של הנאשם, העיד על ההנחיות שקיבל ושאותן העביר גם לנאשם ושלפיהן אין לאפשר לצלמים ולכתבים לצלם את הרפז. לדבריו, משטרת ישראל אף נקטה תחבולה בשיתוף עם קב"ט בית המשפט כדי למנוע צילום כאמור. העד הוסיף כי סמוך לאחר האירוע נשאל האם היה אירוע חריג במהלך הארכת המעצר של הרפז. בשל כך הוא התקשר אל הנאשם שאמר לו: "שביציאה מביהמ"ש צלמים ניסו לחסום את הכביש ולצלם את העצור והם פשוט עקפו אותם מצד שמאל והתחמקו". עוד ציין כי בשל העובדה שהאירוע "תפס נפח" מול המפקדים הבכירים הוא הנחה את הנאשם לרשום דוח פעולה. לשאלת התובעת האם ראה את הדוח קודם לדיון השיב כי אינו זוכר וכי: "כשנותנים הנחיה לשוטר שהוא ותיק מאוד ומנוסה מאוד מבחינתי זה 'שגר ושכח'".

62. עד הגנה 4, לוחם ביחידת נחשון של השב"ס, העיד כי קודם לאירוע ראה במצלמות אבטחה ליד השטח "שלהם" אדם שמתרוצץ בצורה מחשידה ליד "כניסת העצורים" וכי אותו אדם צילם משם את חניון השופטים. אדם שבדיעבד הוברר כי הוא המתלונן. לדבריו כשהוא עצמו

ירד לחניון השופטים ראה את יציאת הרכב מן החניון והעיד כי : "תוך כדי שהרכב בתנועה הוא ממשיך לרדוף אחריו (הכוונה למתלונן – צד"ג) ולהדביק את המצלמה לחלון ולחץ פליישים, הבחור שעמד בצד ימין, ז"א הצד שליד הנהג, הוא גם התקרב לכיוון הרכב, הנהג הסיט את ההגה שמאלה על מנת לברוח ממנו כי הוא קפץ מהנקודה הימנית ואז הסיט את הרכב שמאלה ויצא בנסיעה ימינה לכביש הראשי". ובהמשך העיד : "אותו צלם משמאל, חזר אלי לאותה נקודת יציאה מחניון שופטים ואמר ראית את זה? ניסה לדרוס אותי, לעלות לי על הרגל, אמרתי לו שלא ראיתי שום דבר כזה ועוד אמרתי לו שהוא היה צריך להיזהר כי הבחור השני קפץ לו, לרכב, לנהג, מצד ימין והוא אמר לי שאם אני מכיר, אם אני יודע במי מדובר, אמרתי לו שאין לי כל קשר אליהם, זה לא ליווי שלנו, זה ליווי משטרת". משנשאל כיצד הוא מסביר את העובדה שבחקירתו במח"ש בינואר 2012 מסר כי שני הצלמים היו מאותו צד של הרכב השיב : " שני הצלמים עמדו אכן מצד שמאל, אחד בנקודה העליונה, זה שיפוע כזה שם, אחד בנקודה העליונה ואחד בתחתונה, זה שעמד בנקודה התחתונה, קרוב לשפת הכביש הראשי, זז ימינה ושמאלה על הציר, ציר הכניסה ובאיזה שלב הוא נשאר בנקודה הימנית, ז"א מכיוון היציאה של החניון. ומשם כל מה שהסברתי". בחקירתו הנגדית ציין כי הוא אינו מכיר את הנאשם והבהיר כי כשהשיב במח"ש כי הוא זוכר את האירוע במעורפל התכוון לפרטים מסוימים שבו. משנתבקש להבהיר את המושג "התנפל" שבו נקט ביחס למתלונן השיב : " להתנפל זה להתקרב לרכב בצורה לא הגיונית ולהדביק מצלמה לחלון". משנשאל האם גם הכתב שהיה מימין לרכב בכיוון נסיעתו התנפל עליו, השיב שלא זכור לו.

סיכומי הצדדים

72. התובעת בסיכומיה ביקשה לדחות את גרסת הנאשם ולהרשיעו במיוחס לו בכתב האישום. לדבריה יש לבכר את עדותם של הכתבים, את עדות המאבטח [REDACTED] שעדותו אובייקטיבית ואינה נגועה בעניין אישי, ומעל לכול להעדיף את שרואים ב סרטון 1/ת, ואשר לפיו המתלונן כבר ירד אל מעבר החציה כשהנאשם היה בתחילת דרכו החוצה מן החניון. לדברי התובעת הדעת נותנת שהאדם הראשון שאותו היה על הנאשם לראות הוא המתלונן דווקא ולא את עידן שכן הלה היה משמאלו והנאשם "ישב קרוב יותר לכתב השמאלי". ומכל מקום, ככל שעידן הגיח לעבר הרכב – טענה שלדעת התובעת היא מאוחרת ושהנאשם בדה אותה לצורך המשפט – היה על הנאשם לבלום את הרכב. לדבריה הנאשם היה חדור מוטיבציה למלא את הוראות מפקדיו ולכן סטה לעבר המתלונן כדי למנוע את צילום הרפז ומטעם זה גם לא הבחין הנאשם במעבר החציה. אשר לכשלי חקירה, לדברי התובעת אף אם היו כאלה, הרי שאין הם יורדים לשורשו של עניין.

82. מנגד, ביקשה הסניגורית לזכות את הנאשם כליל מן המיוחס לו : גם בשל טעמים לגופו של עניין וגם בשל מחדלי החקירה ומחדלי התביעה. אשר למחדלים נטען שקובץ וידאו נעלם מתיק החקירה וכי ככל הנראה קובץ זה הוא ממצלמה שכיסתה את המקום שבו עמד עידן. היינו, לשיטת ההגנה נעלמו צילומים דווקא מן המקום שיכול היה להוכיח את גרסת הנאשם.

באשר להתנהגותו של עידן . מחדלים נוספים נוגעים לאי-חקירת השוטרים שהיו עם הנאשם ברכב ולאי-חקירת מאבטחים נוספים שהיו במקום . אשר לראיות עצמן הצביעה ב"כ ההגנה על סתירות בעדויות הכתבים , על כך שלא הומצאה לבית הדין הקלטת המקורית והוסיפה שאם עניינו בתיק של נחישות הרי שמדובר דווקא בנחישות הכתבים להשיג בכל מחיר צילום של הרפז, ולא בנחישות הנאשם למנוע צילום כפי שטענה התובעת . עוד הוסיפה שיש לקבל את הסבריו של הנאשם ושל ערן לאי-עצירת הרכב בהיותם סבירים בנסיבות העניין . לדבריה, מקורה של התלונה שבעטיה הוגש כתב האישום דן הוא בתסכולם של הכתבים על כך שמשימתם לצלם את הרפז לא צלחה.

דין

92. כפי שצינו בראשית דברנו , המחלוקת שבין הצדדים ושעל פיה יוכרע עניינו של תיק זה , היא בשאלה האם עידן התפרץ אל הכביש או התקרב לרכב באופן שחייב את הנאשם לעשות מעשה.

03. לאחר שבחנו את מכלול הראיות באנו לכלל מסקנה כי על שאלה זו יש להשיב בחיוב .

13. עידן העיד כאמור לעיל כי עמד מטרים ספורים מן הרכב וכי עמד במרחק שהוא יותר מסביר מן הרכב. מנגד העיד המתלונן כי אף עידן התקרב אל הרכב במהלך נסיעתו וכי הוא עידן היה במרחק ביטחון מן הרכב , שהוא מרחק של חצי מטר- מטר. עינו רואות , אפוא , שגרסת עידן נסתרת בעדותו של המתלונן . יוצא, אם כן , שגרסת הנאשם נתמכת לא רק בעדי ההגנה כמוראה לעיל, אלא אף בראיות התביעה . אשר למאבטח שהתובעת ראתה בו עד אובייקטיבי לעניין זה ושלכן ניתן להשתית על עדותו ממצאים נציין רק כי הלה לא היה מודע כלל להימצאותו של עידן, וממילא אין ביכולתו להאיר את השנוי במחלוקת.

23. לא ניתן לומר על אדם המתקרב לרכב נוסע למרחק של חצי מטר שהוא מצוי במרחק ביטחון מן הרכב, כטענת המתלונן . במצב דברים כזה כל נהג חייב לעשות מעשה כדי למנוע פגיעה חלילה במתקרב אליו . השאלה איזוהי ההתנהגות שהיה צריך הנאשם לנקוט : לבלום או לסטות, היא שאלה שלטעמנו אין עליה תשובה חד-משמעית. מכל מקום אנו מקבלים את הסברו של הנאשם כי באותן נסיבות בלימת הרכב עלולה הייתה לפגוע בעידן ואשר על כן הוא בחר להסיט את הרכב שמאלה.

33. איננו מקבלים את גרסת התביעה לפיה נ 4/ נערך לקראת המשפט . אנו מאמינים לנאשם כי כתב את נ 4/ בעקבות הנחיית מפקדו, עד הגנה 3, אשר העיד לפנינו בעניין זה ואנו שוכנענו באמיתות עדותו.

43. איננו מקבלים את עמדת התביעה לפיה הטענה בדבר התפרצות עידן לכביש היא טענה שבדה הנאשם בשלב מאוחר יותר. 1/נ, שלגביו אין חולק שפורסם במרשתת ביום האירוע ושעות ספורות לאחריו, בו מובאת עמדת המשטרה לפיה: "על מנת להימנע מדריסת העיתונאים שהתפרצו אל עבר הרכב נאלץ הנהג לתמרן בין העומדים על ציר הנסיעה מימין ומשמאל". במילים אחרות התפרצות של כתב מימין לכיוון הנסיעה של הנאשם איננה גרסה שנבדדה לצורך המשפט.

53. טענת התביעה לפיה היה על הנאשם להבחין במתלונן קודם שהבחין בעידן משום שהמתלונן עמד בצד השמאלי של הכביש ולכן היה קרוב יותר אל הנאשם, היא טענה שאין בידינו לקבלה. אין חולק שהנאשם יצא מן החניון כשהוא נוסע בנתיב הימני שבכיוון נסיעתו. במצב דברים זה, ולכל הפחות כל עוד הנאשם לא סטה עם הרכב, דווקא עידן שעמד בשפה הימנית של הכביש היה קרוב יותר אל הנאשם. לכן אך טבעי שהנאשם הפנה את תשומת הלב שלו אל עידן קודם.

63. צפינו בסרטון ת/1 פעמים מספר ושמענו היטב את מורת רוחו של עידן עוד קודם לאירוע על שיתוף הפעולה שבין המאבטחים ובין השוטרים למניעת צילומו של הרפז. על מורת רוח זו די אם נאמר שהיא הובעה באופן מתרעם ושאינו מאופק. ובהמשך, ואף זאת עוד עובר לאירוע, גם שמענו את הדין והדברים הקולני שהיה בין עידן ובין אחד המאבטחים שביקש מעידן להפסיק לצלם את חניון השופטים – דין ודברים שעלה כדי איום במעצרו של עידן וכדי מגע ידיים.

73. מן הצפייה בסרטון ת/1 קיבלנו המחשה חיה לנחישותם של המתלונן ועידן להשיג תמונה של הרפז, כמעט בכל מחיר. כך גם משאר העדויות שבאו לפנינו ושתיארנו אותן לעיל. נראה כי נחישות זו היא שגרמה להם להתקרב אל הרכב משני עבריו. התקרבות זו היה בה כדי לסכן את חייהם בעיניו של כל נהג סביר, גם אם מנקודת מבטם שלהם הם לא היו בטוח סכנה.

83. לפני סיום חלק זה של דיוננו נבקש לציין כי התרעומת של המתלונן ועידן על שמניעת הצילום של הרפז היא בגדר הכשלת תפקידם העיתונאי, תרעומת שהובעה כאמור לפני המאבטחים עוד לפני האירוע, הגם שהיא תרעומת מובנת – היא איננה עניין לבית דין זה.

93. טענת ההגנה בדבר אי-חקירת עדים רלוונטיים לאירוע היא טענה שיש בה ממש. אנו מקבלים את טענת הסנגורית כי היה מקום לחקור את השוטרים הנוספים שהיו עם הנאשם בהיותם עדים מהותיים לאירוע. כמו כן היה מקום להידרש לחקירתם של מאבטחים נוספים שהיו במקום, בוודאי של זה שהיה קרוב יותר לעידן.

לא קיבלנו מחוקרי מח"ש שהעידו לפנינו הסבר מניח את הדעת לאי-חקירתם.

בע"פ 5152/04 **שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל** (פורסם בתקדין, 23.6.05) חזר ועמד בית המשפט על מטרותיה של החקירה המשטרתית, כפי שהובעה לא אחת בפסיקה, בזו הלשון:

המטרה של חקירה משטרתית היא לא לתור אחר ראיות אשר ירשיעו ותו לא, אלא לגלות ראיות, אשר יבואו לכך שהאמת תתגלה. זאת, בלי כל קשר לשאלה האם אמת זו תוביל לזיכוי או הרשעה של המערער (ראו ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פד"י לה(2) 466).

בשים לב למטרות החקירה, נכחד אל האמת אם לא נאמר כי נותרנו עם תהיות ותחושה כבדה בשל אי-חקירת העדים כאמור, ובייחוד בשל אי-חקירת השוטרים שהיו עם הנאשם ברכב.

עם זאת, כפי שהראינו, הצליח הנאשם לשכנע אותנו באמיתות גרסתו חרף הליקויים שנפלו בחקירה, ולכן לא ניתן לומר כי בפועל נפגמה הגנתו.

ואולם, קביעתנו זו היא בבחינת "חכמה שבדיעבד". למה כוונתנו? היות שלא ניתן לעולם לדעת בשלבי החקירה את גלגוליו של תיק ואת התפתחותו – הרי שחובה על רשויות החקירה לחקור את העדים הרלבנטיים, למצער את עדי המפתח שבהם, סמוך להתרחשות האירוע נשוא החקירה. משלא עשתה כן הרשות החוקרת – מוטלת חובה על התביעה להורות לרשות החוקרת להמשיך ולחקור.

04. אשר לטענת ההגנה בדבר היעלמו של קובץ ממצלמות האבטחה – לא הוברר לפנינו האם מדובר בטעות ברישום שבגינה נרשם 'שני קבצים' בת/9, או שמא עניין לנו באובדן קובץ שיכול היה לסייע בהגנת הנאשם.

ואולם נוכח קביעתנו לפיה הגנת הנאשם לא קופחה בסופו של דבר, איננו נדרשים להערכת הראיות בהתחשב בטעות או במחדל האמורים. עם זאת ראוי שהרשות החוקרת תקפיד בכגון דא כי בנסיבות אחרות ייתכן שהיה מקום לתת להם משקל ראיתי של ממש.

14. על יסוד כל האמור לעיל, הצעתי לחבריי לזכות את הנאשם מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

אב בית הדין ד' יניב

אני מסכימה.

אב בית הדין _____
נצ"ם דורית יניב

שופט ש' הרשקוביץ

אני מסכים.

שופט _____
סנ"ץ שלמה הרשקוביץ

סוף דבר

אשר על כן החלטנו לזכות את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום, ט"ז בשבט תשע"ג, 27 בינואר 2013, בנוכחות ב"כ התביעה עו"ד עמי גרנובסקי, הנאשם ובאת-כוחו, עו"ד שחר פרנקל.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

מזכירות בית הדין תעביר העתק מהכרעת הדין לראש המחלקה לחקירת שוטרים שבמשרד המשפטים ולראש מחלקת משמעת במשטרה.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר נצ"ם דורית יניב סנ"ץ שלמה הרשקוביץ

גזר דין

כללי

1. הנאשם שהיה במועד הרלוונטי לכתב האישום מפקד כיתה במג "ב איז"ש, הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, והורשע בעקבות הודאתו בשתי עבירות: בעבירה של אי-מילוי הוראה מהוראות פקודות משטרת ישראל – לפי סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "התוספת"), ובעבירה של הפעלה של כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת – לפי סעיף 13 לתוספת.
 2. נקדים ונאמר כי מלכתחילה כלל כתב האישום שתי עבירות לפי סעיף 13 האמור, אלא שבמהלך תשובת הנאשם לאישום, חזר בו התובע מאחת מהן.
 3. על פי עובדות כתב האישום הוסמך הנאשם לשמש מפקד מטווח לאימונים סטטיים בלבד. עם זאת לא הוסמך הנאשם לשמש מפקד מטווח לאקדח (ובלשון כתב האישום: "להעביר מטווח באקדח"). חרף אי הסמכתו כאמור, בתאריך 17 בינואר 2012, נעתר הנאשם לבקשת שוטרים מספר והוא התיר להם לירות מאקדחו האישי (להלן: "האקדח"). הנאשם עשה כאמור לאחר שחזר לפנייהם על הוראות הבטיחות בירי מאקדח, הדגים לפנייהם טעינה ופריקה של אקדח, אך מנגד לא הסביר להם כיצד יש לנצור אותו. בתום ההסברים הללו זימן הנאשם חמישה שוטרים לקו היורים, כל אחד בנפרד, וכל אחד מהם ירה מן האקדח כשלושה כדורים. עוד נטען כי האקדח הועבר משוטר לשוטר באמצעות הנאשם. ברם, לא הנאשם ולא השוטרים פרקו את האקדח במהלך העברתו כאמור ולא נצרו אותו.
- לאחר הדברים האלה, הגיע לקו היורים שוטר חובה בשם [REDACTED], שזו הייתה לו הפעם הראשונה לירות. לאחר שירה ומשביקש למסור את האקדח לנאשם לחץ [REDACTED] על ההדק וכתוצאה מכך נפלט כדור לעבר חומת המפגע. מיד לאחר מכן פרק הנאשם את האקדח ודיווח על פליטת הכדור.

4. בכתב האישום נטען כי בעצם קיום המטווה באקדח מבלי שהוסמך לכך עבר הנאשם על הוראות פקודת המטא"ר 10.03.02 – "אימוני ירי במטווה", ובכך שהעביר את האקדח משוטר לשוטר מבלי שפרק אותו, עשה הנאשם שימוש בלתי זהיר בכלי ירייה.

ראיות הצדדים וטענותיהם לעונש

5. מטעם הנאשם העיד מפקדו, סני"ץ [REDACTED], המשמש מ"פ פלוגה במג "ב איו"ש. לדבריו, הנאשם, שמשרת תחת פיקודו מזה כשנה, נבחר, מבין שוטרים רבים ולאחר מיון קפדני, לתפקידו הנוכחי – אחראי מבצעים בפלוגה. העד תיאר את הקשיים והאתגרים שמציב השירות בפלוגה. לדבריו, פלוגתו נבחרה על ידי פיקוד מג "ב להיות פלוגת חליף בחודש ספטמבר האחרון. משמעות הדברים הינה שהפלוגה מצויה ב תנועה מתמדת, "באוויר" וללא מקום קבוע, בתוך גזרה רוויית מתח ואירועים ביטחוניים. העד הוסיף שהנאשם, שתנאיו כאיש מטה הורעו, בחר בכל זאת להמשיך ולשרת בפלוגה, שירות שהוא תובעני ומחייב ריחוק מן הבית. לדבריו, הנאשם ממלא את תפקידו באופן מקצועי, אכפתי, בראייה רחבה ובהצלחה רבה. הנאשם אמין ודיווחי אמת גם כשהדברים אינם נוחים לו. עוד הוסיף שהנאשם משמש מעין "דבק" חברתי בפלוגה וכי הוא דואג לזכויות השוטרים ונלחם בעבורם.

6. בא כוח התביעה עמד על חומרת האירוע ועל הסיכון לחיים שנשקף ממנו, הן לנאשם הן לשוטרים שהיו עמו. לדבריו המטווה לא היה נחוץ להכשרת השוטרים וכול כולו נועד אך ורק לספק את רצונם ב"התנסות חווייתית" בירי מאקדח. לדבריו המסר שצריך לצאת לארגון הוא כי מי שמבצע עבירות עם נשק, שהוא כלי מסוכן ובעל פוטנציאל לסיכון חיי אדם, ייענש בהתאם.

התובע המציא לבית הדין את תמצית הערכ ותיאור התקופות של הנאשם לשלוש השנים האחרונות. מן ההערכות עולה כי הנאשם הוערך בכולן בציון 'טוב מאוד 2' על ידי מפקדו הממונה. מנגד, מפקדו הישיר ראה לנכון להעריכו בציון נמוך יותר בשנתיים מתוך השלוש : ב'טוב מאוד 1' ב- 2011 וב'טוב 3' ב- 2012.

אשר לעברו המשמעותי של הנאשם, הגיש התובע לבית הדין גיליון הרשעות שעליו ציין כי הוא מכיל הרשעות ישנות בדין יחיד שאינן ממך העניין כאן.

נוכח דבריו ביקש התובע מבית הדין כי ישית על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס בשיעור שיהלום את חומרת האירוע.

7. ב"כ הנאשם שטחה לפניי את נתוניו האישי ים של הנאשם וסקרה את שירותו במג "ב. אשר לשירותו ציינה כי הוא משרת כ- 13 שנה במג"ב, תחילה בשירות סדיר ולאחר מכן בשירות קבע. עיקר שירות הקבע שלו היה בעוטף ירושלים ובאיו "ש. לדבריה הנאשם נשוי ובן לילד בן 5. משכורתו החודשית עומדת על כתשעת אלפים לערך וזו של רעי יתו היא כשליש משלו. לנאשם חובות רבים, לרבות הוצאות חינוך ומשכנתה והוא גם בונה בימים אלו את ביתו. נוסף על כך, הנאשם תומך כלכלית גם בבני משפחתו בסכום של 2000 ₪.

הסנגורית המציאה לעיוני אסופה של תעודות הערכה והוקרה שקיבל הנאשם ממפקדיו. מבלי להמעיט מחומרת האירוע ציינה שהאירוע הוא תולדה של עודף מוטיבציה של הנאשם להעניק הכשרה לשוטריו. כן ציינה כי יש להביא בחשבון את העובדה שלנאשם יש ידע מקצועי בתחום הנשק ואין דינו דומה למי שמתפאר סתם בנשק. עוד הוסיפה שבשיקולי גזר הדין צריך בית הדין לשוות אל מול עיניו גם את הסנקציה המנהלית שבעיכוב דרגתו של הנאשם, שהיא תולדת תיק זה. עוד הוסיפה שהנאשם היה מועמד לקיצור פז "ס, אך הדבר נמנע ממנו בשל ההליך דנן. לזכותו ביקשה ממני לזקוף גם את אמינות הנאשם שדיווח על האירוע למפקדיו ללא דיחוי וללא כחל ושרק.

אשר לפער שיש בין ההערכות של המפקד הממונה למפקד הישיר – ביקשה מאתנו הסנגורית לתת משקל להערכה של המפקד הממונה דווקא, בין השאר, על רקע עדות מפקדו הישיר על טיב שירותו המצוין ועל רקע תעודות ההערכה להן זכה הנאשם ממפקדיו השונים.

נוכח דבריה אלו ביקשה הסנגורית שאטיל על הנאשם עונש של נזיפה וקנס ב שיעור שאינו מכביד.

8. הנאשם עצמו הביע לפניי חרטה וצער על המקרה וקיבל עליו אחריות לאירוע. לדבריו הוא שגה ושגיאה זו מקורה בעודף המוטיבציה שהייתה לו להכשיר את לוחמיו. הנאשם סיפר לבית הדין כי בני משפחה רבים שלו שירתו במשטרה, לרבות סבו ואביו, וכי גם כיום קרובי משפחה רבים שלו משרתים בה. עוד הוסיף כי חרף הקושי שבשירות: הריחוק מן הבית והיעדרותו ממנו ימים רבים – הוא מבקש להמשיך ולתרום למשטרה.

לדבריו, האירוע לא יישנה והוא הפיק ממנו לקח.

לסיום, ביקש מאתנו הנאשם להתחשב במצבו הכלכלי והאישי.

דין

9. הנאשם פיקד על מטווח באק דח על אף שלא הוסמד לכך כדין. לא זו אף זו, אלא שבמהלך המטווח אף לא דאג לפרוק את האקדח טרם שהעבירו משוטר לשוטר, כמפורט לעיל. בשל כך, ועל יסוד הודאתו כאמור, הורשע הנאשם, בעבירות לפי סעיפים 1 ו-13 לתוספת.

בבוא בית הדין לגזור את דינו של נאשם עליו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה וכן את נסיבותיו האישיות של הנאשם. כל זאת באופן שתושג נקודת האיזון הראויה בין כלל שיקולי הענישה.

צודק התובע בטענתו כי המעשים שבהם הורשע הנאשם יש בהם ובנסיבות התרחשותם משום סיכון לחיי אדם ולפגיעה בהם.

בע"פ 119/93 ג'ייסון לורנס נ' מדינת ישראל (פורסם בפ"דמח(4), 1, עמ' 27-28), אמר בית המשפט העליון:

כאשר מדובר ב "משחק" עם נשק ולא משנה איך נכנה אותו – צריך לצפות לסכנה של פליטת כדור ופגיעה בנפש או בבריאות, שהרי נשק הוא כלי מסוכן וכל אדם סביר יודע זאת. כאשר מטפלים בנשק בצורה רשלנית או גרוע מזאת משחקים בו בצורה חסרת אחריות ומסוכנת, אך מובן שיש לצפות אתה סכנה.

אכן בענייננו, בשונה מפרשת לורנס, כפי שטענה בצדק הסנגורית, אין מדובר במשחק בנשק. עם זאת, עסקינן גם עסקינן בטיפול רשלני בו. אפילו אם נניח לרגע את שאלת העדר הסמכות של הנאשם לפקד על המטווח ונאמר כי מדובר בענייננו, לאור הכשרותיו של הנאשם בתחום הנשק, בעניין טכני גרידא, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם הפר כללים בסיסיים בהעברת נשק מאדם אל רעהו.

פקודת המטא"ר 15.05.01 – "טיפול בנשק קל בשימוש שוטף", קובעת את החובה לב דוק את הנשק באלה המילים :

בעת מסירתו ובעת קבלתו של כלי נשק ולפני ביצוע כל טיפול בו , יש לבדוק ולוודא שאינו טעון ושאינו כדור בבית הבליעה שלו. הבדיקה תיעשה במקום ובאופן של אי סיכון חיי אדם....

לצערנו, לא כך נהג הנאשם.

כוונותיו הטובות של הנאשם להכשיר את לוחמיו אין בהן כדי לרפא את מעשיו הפגומים.

עם זאת, שמעתי את הנאשם ואת חרטתו הכנה וגם שוכנעתי כי הנאשם הוא שוטר מקצועי ואיכותי ובעל תרומה של ממש לפלוגתו ולהצלחתה. לעניין זה ראיתי לנכון לילך לקולה ולהנחות עצמי על פי הערכת המפקד הממונה דווקא אשר לפיה לנאשם לא רק הערכות תפקודיות גבוהות, אלא שהוא 'טוב יותר מאחרים בקבוצה'. נתתי דעתי גם לתנאי השירות הקשים והמורכבים שיש לנאשם הכרוכים בריחוק ובהיעדרות רבה מן הבית. שירות כאמור אינו קל. על אחת כמה וכמה שאינו קל למי שהוא אדם נשוי ואב לילד רך בשנים.

סוף דבר

01. נוכח כל האמור לעי ל ולאחר ששקלתי את הנסיבות לחומרה ולקולה ונתתי דעתי גם למצבו הכלכלי של הנאשם – החלטתי להשית על הנאשם את העונשים האלה :

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 1,000 ₪, אשר ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים ושווים.

ניתן והודע היום, י"ט בשבט תשע"ג, 30/1/13, במעמד התובע – פקד עו"ד עמי גרנובסקי, הנאשם – [REDACTED] וב"כ עו"ד רפ"ק שחר פרנקל.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

שופטת _____

סניף ציפי דוד-גולדברגר

גזר – דין**כללי**

הנאשמת, אשר שירתה במועד הרלבנטי לכתב האישום כמזכירה [REDACTED], הורשעה עפ"י הודאתה בעבירת שימוש לרעה בסמכות שניתנה מכוח תפקיד, לפי סעיף 4 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, תשס"ו-2006.

מעובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת עולה כי בינה לבין בעלה פרץ משבר זוגי. ביום 17.3.2012, לאחר שנודע לה כי לבעלה יש מאהבת (להלן: "המתלוננת"), היא נכנסה למסוף המשטרה באמצעות הרשאה שניתנה לה לצורך מילוי תפקידה, ובדקה פרטים אודות המתלוננת ובהם כתובתה, וזאת שלא לצורך מילוי תפקיד. ביום 18.3.2012 הנאשמת ניגשה ביחד עם חברתה לבית המתלוננת, בהתאם לכתובת שהוציאה מהמסוף המשטרתי והטיחה בפניה כי היא, היינו הנאשמת, עדיין נשואה לבעלה וכי הוא אב לשתי בנות.

בפתח הדיון הודיעוני הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשמת תודה במיוחס לה ויוטלו עליה חודשיים הורדה בדרגה ונזיפה חמורה.

טיעוני הצדדים וראיותיהם לעונש

התובעת, בטיעוניה לעונש, התייחסה לטיב שירותה של הנאשמת וציינה כי היא משרתת במשטרה משנת 1996 ובעברה המשמעת הרשעה קודמת בפני בית הדין למשמעת בתיק ביד "מ 69/11, שתי הרשעות בפני דן יחיד בגין עבירות של אי מילוי הוראה וכן שתי הדרכות בתיקי תלונות ציבור. לדבריה הנאשמת הורשעה בפברואר 2012 בבית הדין בעבירת התנהגות שאינה הולמת, והוטלו עליה עונשים של 14 ימי מחבוש על תנאי למשך שנה ונזיפה חמורה. ביטויה של העבירה היה פגיעה בפרטיותה של בת שרות לאומי בעת שזו שהתה בשירותים.

התובעת הגישה אף את הערכותיה התקופתיות של הנאשמת וציינה כי בהערכה האחרונה מפברואר 2012 היא הוערכה בציון טוב 3 ופחות טוב מאחרים בקבוצה. ציון זה הורד לטוב 2 ע"י הממונה על המעריך. בשנים שקדמו להערכה זו, הוערכה הנאשמת בציונים שנעו בין מעולה לטוב.

בהתייחסה לטיעונים לחומרה, ציינה התובעת, כי שימוש במסוף שלא לצרכי השירות הוא מעשה שלא ייעשה. בשימוש כזה קיימת הפרה של מחויבות המשטרה כלפי הציבור בכל הנוגע לשמירת המידע. עוד ציינה כי הנאשמת הוציאה לפועל את הפגיעה בפרטיות המתלוננת בכך שהגיעה לביתה בנסיבות כמצוין בכתב האישום.

התובעת ציינה לחומרה גם את העובדה שמעשי הנאשמת בוצעו כחודש בלבד לאחר שנגזר דינה בתיק הקודם בבית הדין למשמעת. באותו מעמד, בפברואר 2012, הנאשמת טענה שהיא מצטערת ומבינה את החומרה שבמעשיה, אך מיד לאחר מכן ביצעה את המעשים נשוא תיק זה שעניינם אף הוא פגיעה בפרטיות.

לקולה ציינה התובעת את הרקע להוצאת המידע ע"י הנאשמת, וכן את פגיעתה האישית מבגידתו של בעלה. יחד עם זאת טענה, כי דווקא במצבים אלו יש לדעת לשמור על ההפרדה בין היחסים האישיים, לבין המקצועיות והשירות במשטרה.

עוד ציינה התובעת לקולה את נסיבותיה הקשות של הנאשמת, אם ל-2 בנות, שעברה הליך קשה של גירושין.

בנוגע לסטטוס השירות של הנאשמת במשטרה, הבהירה התובעת, כי עקב הרשעתה הקודמת, הוצא לה מכתב פיטורין ע"י ראש אמ"ש. לאחרונה, לאחר ראיון עמה, החליט ראש אמ"ש לפנים משורת הדין לאפשר את המשך שירותה בחיל תחת התראה חמורה, והעברתה לאג"מ. לסיכום דבריה ביקשה התובעת כי אכבד את הסדר הטיעון, הסוטה לחומרה מרמת הענישה המקובלת בתיקים דומים, בשל חומרת נסיבות המקרה הנוכחי, כפי שפירטה לעיל.

בא כוח הנאשמת בטיעונו פרס את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, אשר הביאו אותה לביצוע העבירה. לדבריו בתקופה הרלבנטית לאישום, היא ניסתה לשקם את חייה עם בעלה, על אף שהתעלל בה במשך שנים רבות. משנודע לה כי הוא מנהל רומן, היתה בסערת רגשות ואכן בדקה במסוף המשטרתי את כתובתה של המתלוננת, ניגשה אליה, והטיחה בה את המיוחס לה בכתב האישום.

בא כוח הנאשמת ציין כי אכן אין להקל ראש בחומרת העבירה, אך נסיבה לקולה היא העובדה שלהבדיל ממקרים אחרים שנדונו בבית הדין, הנאשמת לא העבירה מידע מהמסוף לאחרים, ולא קיבלה טובת הנאה כלשהיא.

עוד הוסיף כי לאחרונה התגרשה הנאשמת מבעלה, היא מטופלת עקב המשבר ע"י גורמי רווחה ומנסה לשקם את חייה.

בהתייחסו לטיב שירותה של הנאשמת ציין בא כוחה כי מדובר בשוטרת טובה, המשרתת במשטרה כ-16 שנה, והערכותיה התקופתיות במהלך השנים היו טובות. לדבריו האירוע בגינו הורשעה בביד"מ היה על בסיס של צחוק. התלונה עצמה לא הוגשה ע"י המתלוננת אלא ע"י המפקדת שלה וזאת כשנה וחצי לאחר האירוע. לקראת המשפט הנאשמת קיבלה מאותה מפקדת מכתב המדבר בפירוט בשבחה של הנאשמת ובתפקודה המצוין בעב ודה. עם זאת, מיד לאחר מכן, בהערכה תקופתית, הורידה לה ציון, ציינה כי אינה מצליחה להשתלב בשגרת העבודה והומלצה לפיטורין.

לדבריו, בהתחשבו בנסיבות אלו, ביטל ראש אמ"ש את החלטתו לפטרה, וניתנה לה הזדמנות לעבוד ביחידה אחרת.

בהתייחסו לעונש, ביקש בא כוח הנאשמת כי אכבד את הסדר הטיעון בציינו כי בהשוואה לתיקי ביד"מ אחרים באותה עבירה, בהם הענישה שהוטלה הייתה קנס ונזיפה, נסיבות עבירה זו מצויות ברף הנמוך. עוד ביקש להתחשב במצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת המתגוררת עם בנותיה בעליית גג בבית חמותה ובמשכורתה הנמוכה.

הנאשמת עצמה ביקשה לומר שהיא מצטערת, מבינה כיום את חומרת המעשה, אך אותו זמן הייתה שרויה, כדבריה, בתוך בור, ובשל מצבה לא כל כך הבינה מה היא עושה.

דין

הנאשמת כשלה בכך שהשתמשה לרעה בהרשאת כניסה למסוף המשטרתי , שניתנה לה לצורך מילוי תפקיד בלבד . היא בדקה מידע אודות המתלוננת לשם סיפוק צרכיה הפרטיים . לאחר מכן, ניגשה לבית המתלוננת בהתאם לכתובת שאיתרה במסוף , על מנת להתעמת עמה , על רקע קשריה הרומנטיים של המתלוננת עם בעלה.

אין לי אלא לחזור על שנאמר בשורת פסקי דין של בית דין זה אודות החשיבות שבהקפדה על השימוש במאגרי המידע המצויים ברשות המשטרה , לצורך מילוי תפקידי המשטרה עפ"י דין בלבד. כידוע, במאגרים אלו מצוי מידע אישי ורגיש אודות אזרחים . אשר על כן, המאגרים חסויים ומוגנים כקבוע בחוק ובהוראות המשטרה . השימוש בהם מיועד ליתן כלים , אשר ישמשו את המשטרה לצורך ביצוע תפקידיה ומשימותיה בלבד , ואף זאת, במגבלות כמפורט בהוראות המשטרה. שליפת מידע מכל סוג שהוא, שלא במסגרת מילוי תפקיד, היא מעשה פסול ואסור. למשטרה מחויבות חוקית וערכית כלפי הציבור , שיהא שקט ובטוח כי המידע המצוי ברשותה , הינו מוגן, שמור, וכל שימוש בו נעשה עפ"י דין.

שליפת מידע מהמאגר שלא כדין , ע"י איש משטרה , האמון מעצם תפקידו על שמירת החוק ואכיפתו, יש בה כדי לפגוע בתדמית הארגון ובאמון הציבור במשטרה , לפגוע בפרטיות האנשים שהמידע נוגע אליהם ולגרום להם נזקים מסוגים שונים . כן יש במעשים כדי להפר את האמון שנותן הארגון באיש המשטרה.

מצופה היה מהנאשמת , כשוטרת ותיקה ומקצועית , על אף שהייתה בסערת רגשות , שלא להתפתות לביצוע הבדיקה במסוף, וכן להיות מודעת לאיסור ולהשלכות שיש לבדיקת מידע חסוי לצרכים פרטיים. הנאשמת במעשיה פגעה בפרטיותה של המתלוננת וכן מעלה באמון שניתן בה על ידי הארגון.

זאת במיוחד לאור סמיכותה זמנים להרשעתה הקודמת בבית הדין למשמעת , כחודש בלבד , ובידעה כי תלוי ועומד כנגדה עונש של מחבוש על תנאי על עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר שבטויה פגיעה בפרטיותו של אדם או השפלתו.

אל מול חומרת המעשים יש להתחשב לקולה בטיב שרותה הסביר של הנאשמת במהלך השנים , טרם הרשעתה הקודמת בבית הדין, בנסיבותיה האישיות הקשות ובכלל זה מצבה האישי והכלכלי כפי שהציג בפרוט בא כוחה , וכן בכך שהיא מצויה , בהליך לא קל, של פתיחת דף חדש הן בחייה האישיים והן בתפקידה החדש בארגון.

סוף דבר

לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים ואת השיקולים לקולה ולחומרה , אני סבורה כי העונש עליו הסכימו הצדדים בהסדר הטיעון הוא ראוי , סביר ויש בו כדי לשקף את האיזון המתבקש בין כל הנסיבות שצויינו לעיל.

אשר על כן אני משיתה על הנאשמת את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה
- הורדה בדרגה למשך חודשיים.

ניתן והודע היום, כ"ה שבט תשע"ג, 5/2/13, בנוכחות: התובע – פקד גיל ראכלין, עו"ד, הנאשמת –

[REDACTED]

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____

נצ"מ רחל אדלסברג

גזר – דין**כללי**

הנאשם, בלש [REDACTED], הורשע עפ"י הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירת החזקת כלי ירייה שלא במידת הזהירות הנדרשת ובניגוד לפקודות המשטרה, לפי סעיף 13 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006.

מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם עולה כי בתאריך 4/6/12 בעת שביקר בחנות בגדים, הניח על רצפת תא המדידה את אקדחו המשטרתי מסוג יריחו, כשבתוכו מחסנית עם 15 כדורים (להלן: "הנשק"). הנאשם עזב את החנות מבלי לקחת עמו את הנשק. כחצי שעה לאחר מכן מצא אזרח את הנשק בתא המדידה והזעיק את המשטרה.

התובע פתח והודיע כי הוסכם בינו לבין הנאשם, שאינו מיוצג, על הסדר טיעון, לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום ותהא עתירה משותפת לעונש של נזיפה חמורה וקנס בסך 750 שקלים.

טיעוני הצדדים וראיותיהם לעונש

התובע בטיעונו לעונש ציין כי חומרת המקרה היא בכך שהנאשם השאיר את הנשק בתא המדידה ועזב את החנות. הנשק, מסוכן מעצם טבעו, עלול להגיע לידיים זרות ולכן צריכה להיות מודעות והקפדה יתרה בעניין זה. נסיבה לקולא לדבריו, היא העובדה שהנשק נמצא והוחזר למשטרה, כך שלא נגרם כל נזק. עוד הוסיף כי הנאשם הודה באופן מלא ולקח אחריות על מעשיו, כבר בהזדמנות הראשונה, בעת שנחקר ע"י הקב"ד.

התובע הגיש את גליון המרשם המשמעתי של הנאשם וציין כי בעברו 2 הרשעות קודמות בפני דן יחיד, שאינן רלבנטיות לעניין זה. כן הגיש התובע את הערכותיו התקופתיות של הנאשם מהשנים האחרונות, אשר בכולן הוערך בציונים שבין טוב מאוד 2 למעולה 1 ובחלקן הוגדר כיותר טוב מאחרים בקבוצה.

לסכום דבריו ביקש התובע מבית הדין לכבד את הסדר הטיעון, לפיו יגזרו על הנאשם נזיפה חמורה וקנס בסך 750 ₪. לתמיכת עתירתו הגיש את גזר הדין בתיק ביד "מ 31/12 בצינו כי דובר בקצין מצטיין אשר שכח את נשקו בתחנת הדלק, נדון לנזיפה חמורה ולקנס בסך 350 ₪.

הנאשם, אשר כאמור ייצג את עצמו, הביא מטעמו כעד אופי את מפקדו [REDACTED], העד סיפר על תפקידי היחידה ועל הרגישות והרמה האישית

הגבוהה הנדרשת מהמשרתים בה. לדבריו הכיר את הנאשם ששימש כראש צוות [REDACTED] והיה פקודו עוד בתפקידו הקודמים ובחר בו להביאו ליחידת [REDACTED] בשל אישיותו, מקצועיותו ומסירותו. באשר לארוע נשוא כתב האישום, ציין כי הנאשם התנצל, הצטער ולקח אחריות מיידית על שארע. לדבריו מדובר בחוויה לא קלה, כאשר לא רק הנאשם, אלא כל היחידה למדה את הלקח מהארוע.

הנאשם בטעונו ציין כי הוא מודע לחומרת העבירה, מצר ומתבייש על מקרה זה ברמה האישית. סיפר כי בתפקידו כראש צוות [REDACTED] נהג לשים דגש על בטחון ומשמעת עצמית. לדבריו, ביום הארוע, כשהגיע לביתו [REDACTED] התקשר אליו מפקדו ושאל אותו היכן נשקו האישי, כך הוברר לו ששכח את הנשק בתא ההלבשה. אינו יודע להסביר כיצד זה קרה. אמר כי עוד באותו יום נחקר על כך ולקח אחריות. כך גם בראיון אזהרה שנערך לו על ידי ראש המפלג. הארוע עצמו עשה לדבריו הד גדול ביחידה והוא מודע למשמעות שיש לכך. באשר לעונש, ביקש הנאשם להתחשב בו עד כמה שניתן בהיבט הקנס הכספי.

דין

העבירה בה הורשע הנאשם, מעצם טיבה, אינה מתבצעת במודע ובמכוון, אלא מתוך רשלנות גרידא, על כל המשתמע מכך. החומרה המיוחדת שבעבירה זו נובעת מהסיכון העלול להגרם באמצעות כלי הנשק, שיש בו כדי לסכן חיי אדם ומכך שהנשק עלול להגיע לידי גורמים זרים, אשר יעשו בו שימוש פלילי או פח"עי. בשל כך נקבעו במשטרה שורת פקודות ונהלים המחייבים כל שוטר, בהקפדה יתרה על החזקת ושמירת הנשק ומאלו אין לסטות.

הנאשם הפקיר את הנשק בתא מדידה בחנות בגדים, ללא השגחה וללא פיקוח, מקום אליו קיימת גישה חופשית לכל אדם הנכנס לאותה חנות. למרבה המזל, האזרח שהבחין בנשק בתא המדידה, כחצי שעה לאחר שהנאשם עזב, הזעיק את המשטרה. בכך נמנע שימוש אסור ומסוכן בנשק.

אל מול חומרת העבירה נתתי דעתי לשיקולים לקולה העומדים לזכותו של הנאשם. תחילה, הודייתו באשמה ולקיחת אחריות מלאה על מעשיו לאורך כל הדרך, כפי שהוצג בפניו. שיקול נוסף הוא היותו שוטר חיובי, מקצועי ומוערך אשר שרת מאז גיוסו לפני כ- 9 שנים במגזר הייעודי בתפקידים שונים בימ"ר והוערך בציונים גבוהים על ידי מפקדיו, ובהם מפקדו הנוכחי אשר הגיע לבית הדין על מנת להעיד בשבחו.

עם זאת, עברו המשמעותי של הנאשם אינו נקי. בעברו שתי הרשעות בפני דן יחיד בעבירות של אי מילוי הוראה.

בהתייחס להסדר הטיעון אשר הוצג בפני, אציין כי סוג העבירה ופוטנציאל הסיכון שבצידה, סיכון ממשי לחיי אדם, מחייבים הטלת עונש שיהא בו משום הרתעה לאל פי השוטרים הנושאים עמם נשק מידי יום ביומו.

ספק בעיני, אם גובה הקנס, עליו הוסכם בהסדר, יש בו כדי להביא לידי ביטוי תכלית זו.

למרות האמור, החלטתי שלא לסטות מהסדר הטיעון וזאת בהתחשב בפסיקה העניפה בנושא ובהלכות הקובעות כי אם אין טעמים מיוחדים השוללים זאת, בית המשפט בדרך כלל יכבד את ההסכם. עוד התחשבתי בכך שהנאשם לא היה מיוצג על ידי עורך דין, ובכך שלקח אחריות מלאה על המקרה בכל ההיבטים.

לאור האמור, לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות והשיקולים לקולה ולחומרה, החלטתי לאמץ את הסדר הטיעון ולהטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה

- קנס בסך 750 ₪.

ניתן והודע היום, א' אדר תשע"ג, 11/2/13, בנוכחות: התובע – פקד גיל ראכלין, והנאשם.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת

נצ"מ רחל אדלסברג

גזר דין

כללי

11. הנאשם שהיה במועד הרלוונטי לכתב האישום קצין אבטחה בתחנה, הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, והורשע בעקבות הודאתו בעבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה – עבירה לפי סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006.

21. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך [REDACTED] הביאו מספר שוטרי מג"ב לתחנה עצור אותו עצרו קודם לכן במחסום.

סמוך לאחר מכן התקשר אל הנאשם אחי העצור, המוכר לנאשם באופן אישי, וביקש לדעת האם יש באפשרותו של הנאשם לסייע לעצור. בעקבות פנייה זו יצא הנאשם ממשרדו כדי לברר במה מדובר והבחין בעצור שפניו היו נפוחים וטען כי הוכה על ידי שוטרי מג"ב. בטענתו זו של העצור תמך לכאורה שוטר מהתחנה שהיה נוכח בעת המעצר. מנגד טען שוטר מג"ב בשם [REDACTED] כי סימני האלימות על פני העצור הינם תוצאה מכך שנדרשו להפעיל כוח נגדו בשל התנגדותו למעצר.

מבירור שערך הנאשם התברר לו כי העימות הפיסי שפרץ בין העצור לשוטרי מג"ב במחסום היה על רקע חשד למעורבותו של העצור בהברחת ביצים לתחומי ישראל.

בהמשך למתואר פנה הנאשם לעצור, [REDACTED] ולמפקדו של [REDACTED] בהצעה שיסכימו לכך שהאירוע לא יטופל בכל הנוגע לנסיבות השימוש בכוח של העצור, והעצור ישוחרר, אלא אם כן תהיה לכך מניעה הנובעת מהברחת הביצים.

[REDACTED] ומפקדו דחו את ההצעה, הבהירו כי העצור חשוד בתקיפת שוטר ולפיכך חדל הנאשם מניסיונו לגשר בין הצדדים.

הנאשם פעל מתוך רצון לסייע לעצור ולאחיו מתוך מחשבה שגויה כי יהיה בכך לסייע ולגשר בין העצור לשוטר מג"ב בכל הנוגע לטענות ההדדיות בגין תקיפה.

במעשיו המתוארים לעיל ייחסה התביעה לנאשם עבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר שיש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

ראיות התביעה וטיעוניה לעונש

31. בפתח טיעוניה לעונש ציינה התובעת כי הסיבה למשך הזמן הרב שחלף ממועד האירוע ועד להגשת כתב האישום נעוצה בעובדה שמדובר היה בחקירה מסועפת שניהלה המחלקה לחקירות שוטרים כנגד שוטרים נוספים. לשאלת ביה"ד הבהירה, כי לגבי אחד מאותם שוטרים אין כל קשר לאירוע נשוא המשפט ולגבי השני היא בספק.

לעניין השעיית הנאשם הגישה התובעת מכתב ר' אמ"ש ממאי 2009.

41. באשר למעשי הנאשם שיוחסו לו בכתב האישום, אמרה התובעת, כי משמעות הפניה של האזרח לסייע לעצור, כשבין השניים קיימת היכרות קודמת, היא בעצם בקשה למעילה בתפקיד. שכן כאשר יש חשד לביצוע עבירה, תפקיד המשטרה הוא לחקור את העבירה ולהביא הנאשמים לדין.

הוסיפה התובעת ואמרה, כי בתגובה לפניית האזרח ביצע הנאשם מספר פעולות שכללו תחילה בירור ואחר כך דיבור עם העצור. התערבות זו הייתה שלא במקומה, אין זה תפקידו, גם לא פנה לקצין התורן לשם בירור העניין אלא ישירות למעורבים, לשוטרי מג"ב ולעצור עצמו. כל פעולותיו של הנאשם לרבות הפעולות הנוספות שעשה שכללו פניה ל [REDACTED] ולמפקדו נועדו לשרת אינטרס זר ואישי של אחיו של העצור והעצור עצמו.

מטרת הפנייה הייתה להביא הצדדים להסכמה שנושא השימוש בכוח ההדדי (גם זה של [REDACTED] מול העצור וגם זה של העצור כלפי [REDACTED]) לא יטופל ושהעצור ישוחרר. עוד הדגישה ב"כ התביעה כי הנאשם לא חדל מהתערבותו מיוזמתו, אלא רק לאחר ש [REDACTED] ומפקדו דחו את ניסיונות הגישור שהציע.

לטענת התביעה הנאשם היה מודע לכך שהוא מתערב בעבודת המשטרה בנושא של חקירה, ידע שזה לא השלב המתאים להליך של גישור, ידע שהוא פועל לטובת אח של העצור ולטובת העצור עצמו, ולכן אין לקבל את טענתו בדבר תום הלב. יתירה מכך, אמרה התובעת, טענת תום הלב מעידה על חוסר הבנה יסודי ובסיסי בדבר תפקידו של השוטרי תפקידה של המשטרה. לכן מבקשת התביעה לדחות את טענת תום הלב מכל וכל.

לדברי התובעת הנאשם מעל בתפקידו בהעדיפו את האינטרס של האח העצור על פני האינטרס הציבורי לו הוא מחויב כשוטר במשטרת ישראל. זאת ועוד, ניסה להשפיע על שוטרי מג"ב ובכך ניצל הן את האמון שניתן לו על ידי שוטרי מג"ב הרואים בו קצין בכיר בתחנה והן את אמון הציבור בכלל.

הנוק שנגרם לתדמית המשטרה במצב של התערבות שוטר ומתן יחס של איפה ואיפה, הוא נזק חמור.

51. כנימוקים לקולה, ציינה התובעת, כי הנאשם ללא עבר משמעותי, הערכותיו התקופתיות הינן טובות מאד והוא מושעה תקופה ממושכת, ממאי 2009. הגישה תדפיס הערכות תקופתיות וכן את גיליונות ההערכה לשנים 2004, 2005, ו-1996.

יחד עם זאת, אמרה התובעת, כי מדובר במעידה המצויה ברף החמור של המעשים, ולכן לדעת התביעה, באיזון הראוי שבין השיקולים לקולה ולחומרה, הורדה בדרגה לתקופה קצובה הוא העונש הראוי שיש להשית על הנאשם ולכך עותרת התביעה.

לתמיכה בעתירתה זו הפנתה התובעת לתיק ביד"מ 22/11 שם הורד הקצין בדרגה לתקופה של 18 חודשים.

כן הגישה התובעת מסמך מהחשבות המצב יע על הפגיעה השכרית הצפויה מהורדה בדרגה אחת.

ראיות ההגנה וטיעוניה לעונש

עדות אופי

61. מטעם הנאשם העיד כעד אופי סנ"צ [REDACTED], אשר שימש כמפקד התחנה בה שרת הנאשם בזמן האירוע נשוא המשפט. לדבריו, בשנים בהן שרת הנאשם תחת פיקודו, הוא ביצע את תפקידו בצורה אחר אית, מקצועית ומסורה. אמר על הנאשם כי הוא קצין עם יושר אישי, אמין, ערכי, מסור ושניתן לסמוך עליו.

העד העיד על כך שהנחה את שוטרי התחנה כי במקרה של אירוע חריג במש "ל הוא מצפה מהמפקדים שיגיעו למקום האירוע ויגלו מעורבות פיקודית.

לדעתו, הטעות של הנאשם הנוגעת למשפט נבעה מתוך חוסר הבנה מקצועית לגבי המשך התפתחות האירוע, ומהיכרותו את הנאשם אין לו ספק ששיקול הדעת של הנאשם היה מוטעה אבל כוונתו הייתה נכונה.

בהשיבו לשאלות התובעת אישר העד, כי בשלב המעצר לא מתבצע כל גישור בין הצדדים, גם לא לפני חקירת החשודים. שלב הגישור מתחיל רק לאחר שהעובדות ידועות, כששני הצדדים רואים כי יש יכולת להגיע לגישור. רק אז שוקל הרמ"ח בהתייעצות עם המת"ח ועם מרכז הגישור אפשרות של נקיטה בהליך גישור.

טיעוני ב"כ הנאשם

71. את טיעונו לעונש פתח הסנגור בהתייחסו לטיעוני התביעה בהעירו, כי יש בהם כדי לגרום עוול לנאשם בהיותם לא מאוזנים.

לדברי הסנגור, עשה הנאשם את המעשה מתוך תום לב, כפי שהעיד גם מפקדו. לדבריו, מה שמאפיין את הנאשם זו אכפתיות, גילוי מעורבות, התנדבות לסייע בכל משימה, גם מעבר לתפקידו. בדרך כלל תכונות אלה הן מבורכות ומביאות תועלת, אלא שבמקרה הנדון הן שהכשילו אותו. הנאשם קיבל את האחריות על כישלונו זה, מיד בחקירתו במח"ש סיפר על

הפנייה שקיבל מאחיו של העצור . לדברי הסניגור , מעשיו של הנאשם לא נעשו מתוך ניסיון למעול בתפקידו כפי שניסתה התובעת להציג .
 לטענתו, העובדה שהנאשם לא פסל על הסף את פנייתו של חייב ההוצל"פ כלפיו פעל לאורך כל הדרך, דווקא מגבירה את אמון הציבור במשטרה . לדעת הסניגור, יש לברך את הנכונות לשמוע ולהקשיב, כאשר מי מהציבור מבקש סיוע משוטרי . הוא סבור כי השוטרי צריכים לטפל בפונה בצורה עניינית, כמובן כשטובת המערכת עומדת לנגד עיניו .

81. באשר לאירוע עצמו, אמר הסניגור, כי כאשר יצא הנאשם ממשרדו ולעיניו נגלתה התמונה של עצור חבול בפניו ושוטרי אחר שהיה במקום אמר כי העצור הותקף על ידי שוטרי מג"ב, ובאותו שלב שוטרי מג"ב לא טען לתקיפה, האמין הנאשם שכך נכון לנהוג . אלמלא תמונה זו לא היה מנסה לערוך כל גישור . הראיה לכך היא, שבשלב מאוחר יותר, כאשר סאלח ומפקדו ציינו בפניו כי הייתה שם תקיפת שוטרי תוך התנגדות למעצר, מיד משך הנאשם ידו מעניין הגישור . שיקול הדעת של הנאשם היה מוטעה אך הוא נעשה בתום לב . על כך מעידה גם העובדה שהנאשם פנה למפקדו של השוטרי שכן לא רצה להשפיע על השוטרי הפשוט . אלא ראה במקרה עניין מערכתי .

91. לדברי הסניגור, את הדברים בהם הודה הנאשם בדיון בבית הדין אמר הנאשם במח"ש כבר לפני 4 שנים . זה פרק הזמן שלקח לבדוק את הפרשה ולבסוף קיבלו את גרסתו של הנאשם במלואה . אין לקבל, לדעת הסניגור, את הסבר התביעה לעניין השיהוי . הניסיון לתרץ זאת בעניינם של אחרים, שאין להם כל קשר לענייניו של הנאשם, לא יצלח . היה ניתן לקבל את גרסתו של הנאשם כבר ביום הראשון לו השימוע היה נערך אז, אלא שהשימוע החל רק למעלה מ-3 שנים לאחר האירוע . זאת נסיבה שאי אפשר לעבור עליה לסדר היום .

02. לסיכום דבריו, אמר הסניגור, כי מדובר במקרה מיוחד המכיל הרבה נסיבות לקולה, הן במישור ביצוע העבירה והן במישור מבצע העבירה .
 עוד ציין, כי הנאשם היה קצין בצבא ביחידה קרבית, ללא כל עבר משמעתי והוא שוטרי ממושמע . טעותו באה לא ממקום רע, והצטמצמה לדקה אחת שבסופה משך ידו מהמשכה, מיד כאשר התבררו לו הנסיבות האחרות .
 לתמיכה בטיעונו הגיש לביה"ד 3 מכתבי הוקרה מהציבור שקיבל הנאשם במהלך שירותו .

12. בהתייחס לפסה"ד שניתן בתיק ביד"מ 22/11 אמר הסניגור כי בין האירוע של הנאשם לבין האירוע שבפסק הדין הבדל של שנים וארץ, שכן שם מדובר היה על 5 מקרים חמורים ביותר ועל כן אין להסתמך על פס"ד זה .
 לאור כל האמור לעיל ביקש הסניגור כי ביה"ד ילך לקראת הנאשם בגזירת הדין, כדי לאפשר לו לחזור לעבודה ולהמשיך ולתרום למשטרה .

דברי הנאשם

22. מפי הנאשם שמענו , כי הוא חוזר ושואל את עצמו איך הגיע למעמד הזה , ומה היה קורה אלמלא היה עונה לאותו טלפון. האם זה היה הופך אותו למישהו אחר. מאז שהוא זוכר את עצמו הוא מתערב בדברים , גם במשטרה וגם בקהילה . במהותו הוא אדם שיש לו קשר עם הקהילה, עם מתן סיוע.

בעברו התגייס לחיל קרבי , שירת שנתיים בקבע , נסע לחופשה בחו"ל ובחזרו התגייס למג"ב. שרת במג"ב ירושלים, שם עבד ימים כלילות, קידם את עצמו בקורסים ובהשתלמויות . בשלב מסוים התחזק, החליט לעבור למגזר המנהלי ושובץ בתפקיד אג"מי, כקצין קהילה ומשטרה. בתפקיד זה היה מחובר לקהילה מכל הכיוונים, הרגיש הרגשת שליחות, נהנה מכל רגע.

32. בהזדמנות הראשונה בחקירתו במח"ש הודה במה שעשה, ואף על פי כן נמשך הטיפול במקרה 4 שנים. " מהיום הראשון אני הודיתי על כל מה שכתוב בכתב האישום , לא הכחשתי , לא הרגשתי שעשיתי טעות".

בניסיון להסביר את מעשיו אמר שיש בתחנה מקרים מסוימים בהם מנסים לפייס בין הצדדים ולהימנע מפתיחת תיקים . משרדו ממוקם בפתח המש"ל, לא פעם ולא פעמיים מצא את עצמו מרגיע אנשים צועקים, הוא אחד שמעורב ומתערב. הנאשם ביקש להדגיש כי פעל בתום לב , בהאמינו באותו רגע שאין בכך משהו לא כשר . היה משוכנע שזה הפתרון הנכון לטיפול ושהוא לטובת המערכת. כשנודע לו כי מדובר בתקיפת שוטר הפסיק מיד. דיבר עם העצור בנימוס ומעבר לזה לא היה שום דבר.

42. עוד ציין הנאשם , כי הוא אב ל- 4 ילדים בגילאים שבין 4 ל-18, אשתו עובדת, בהיותו מושעה הוא משתכר מחצית משכרו הרגיל, וכתוצאה מהפגיעה הכלכלית, הוא נתמך על ידי משפחתו. בתקופת השעייתו לא עבד , שכן כל אותה עת האמין שהשעייתו עומדת להסתיים, והוא יחזור ויקבל את שכרו המלא.

דיון

52. חמורים מעשי הנאשם בגינם הורשע . בהתנהגותו ובמעשיו הפר הנאשם כללים בסיסיים אותם אמור להכיר כל שוטר, לבטח קצין, ולאורם מחויב הוא לפעול . כישלונם של הנאשם מתחיל בעצם היענותו לפניית קרוב משפחתו של העצור , עת יצא ממשרדו ופנה בדברים אל העצור כדי לברר במה דברים אמורים , והמשכו במעורבותו בעניין שאינו נוגע כלל לתפקידו . זאת כאשר ניסה להציע מעין פתרונות גישור לשוטר מג"ב שעצר את החשוד ולמפקדו של אותו שוטר, אליו בחר להתקשר.

62. אין אנו מקבלים את טענת ההגנה כי מעשי הנאשם נעשו בתום לב . שותפים אנו לעמדת התביעה כי טענתו של הלב מעידה על חוסר הבנה בסיסי של הנאשם באשר ל מהות תפקידו

ולמחויבותיו של איש משטרה. בנסיבות המקרה כמתואר בכתב האישום, היה צריך הנאשם לדעת כי מעשיו פסולים, כי בנסיבות בהן קרוב משפחה של עצור פונה אליו בבקשה לקבל סיוע עבור קרובו העצור, עליו לדחות את הבקשה על אתר ולהימנע מכל התערבות או מעורבות. לא כל שכן כאשר הדבר אינו בתחום טיפולו ואינו בתחום סמכותו. עוד אמור היה הנאשם לדעת שבשלב בו פנה אל המעורבים, לא בשלו התנאים לכל הליך של גישור ולפיכך, כל פעולה בכיוון זה שלא בדרכים המקובלות הינה אסורה בתכלית האיסור.

72. בצד החומרה שאנו מייחסים למעשי הנאשם כמפורט לעיל, לא ניתן להתעלם מעינוי הדין שנגרם לנאשם בעטייה של התנהלות הרשות החוקרת אשר נפרסה על פני תקופה ממושכת בת 4 שנים עד להגשת כתב האישום בתיק דנן. מדובר בפרק זמן שעל פניו הוא בלתי סביר. מההסבר שקיבלנו מפי ב"כ התביעה לסיבת התמשכות ההליכים לא השתכנענו כי הייתה לכך הצדקה של ממש. במהלך תקופה ממושכת זו היה הנאשם מושעה מעבודתו, חי בחוסר וודאות מבלי לדעת אם בכוונת הרשות להעמידו לדין אם לאו, אין ספק כי עליו ועל משפחתו עברה תקופה קשה למדי.

82. בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה הנחיה מס' 4.1202 שעניינה משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום נאמר כך: **"אכן עינוי דין זה מהווה שיקול מרכזי בצורך לזרז את הליכי החקירה והמשפט. עברייני צפוי לשאת את העונש שיפסוק לו בית המשפט בהתאם לחוק ולנסיבות המקרה, ואין הוא אמור לשאת עונש נוסף של עינוי דין, הנובע מהתמשכות בלתי מוצדקת של ההליכים במשטרה, בתביעה או בבית המשפט"**.

92. גם בפסיקה הביעו שופטי ביהמ"ש העליון דעתם על כך שהתמשכות בלתי מוצדקת של הליכי חקירה, הגורמת לשיהוי בלתי סביר בהגשת כתב אישום, הינה שיקול בעל משקל אשר עשויה להיות לו השפעה על מלאכת גזירת הדין.

לנושא זה יפים דבריו של כבוד השופט ס' ג'ובראן בע"פ 4434/10 אבי יחזקאל נ' מדינת ישראל (תק-על 1)2011, 4203, עמ' 4208):

"....המסקנה היא שבמלאכת גזירת הדין, ניתן להביא בחשבון טענה של שיהוי משמעותי בהגשתו של כתב אישום, אולם בכל מקרה ומקרה יש להכריע את משקלה של טענה זו בהתאם לנסיבות, בשים לב לכלל השיקולים הבאים בחשבון בשלב זה. ייתכנו מקרים בהם עצם השיהוי בהגשת כתב האישום ישפיע במידה פחותה ביותר, ואולי אף לא ישפיע כלל, על התוצאה הסופית, וייתכנו מקרים בהם השיהוי בהגשת כתב האישום ישפיע בצורה ניכרת על התוצאה הסופית. לא הרי שיהוי קצר, כהרי שיהוי של שנים רבות ללא כל הצדקה והסבר, לא הרי עבירות סבוכות המצריכות בדיקה וחקירה מעמיקה, כהרי עבירות שאינן מצריכות חקירה ואיסוף ראיות מעמיק, לא הרי עבירה חמורה, כהרי עבירה קלת ערך, לא הרי מקרה בו תרם הנאשם לשיהוי, כהרי מקרה בו כל האשמה מוטלת על כתפי רשויות התביעה והחקירה, לא הרי מקרה בו הקורבן נפגע פגיעה ממשית ממעשי הנאשם, כהרי מקרה בו הפגיעה קלת ערך, לא הרי

**מקרה בו השיהוי לא פגע בהגנתו של הנאשם , כהרי מקרה בו הנאשם לא יכול להתגונן
כראוי לאור חלוף הזמן . כל מקרה ומקרה ונסיבותיו עימו , בשים לב גם לעומס הרב
המוטל על כתפי רשויות החקירה והתביעה. ”**

כך גם דברי כבוד השופט י' דנציגר בע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל, פסקה 37 :

**”אכן, כבר נפסק לא אחת כי יש מקום להתחשבות בחלוף הזמן ובהתארכות ההליכים
עת בא בית המשפט לשקול את העונש שראוי כי יושת על נאשם , וזאת כל עוד לא צעדיו
של הנאשם עצמו הם שגרמו לעיכובים בניהול ההליך המשפטי בעניינו . היקף
ההתחשבות בשיקול זה משתנה ממקרה למקרה בהתאם לנסיבות העניין ולשיקולים
רלבנטיים אחרים...”**

03. בענייננו, התמשכות ההליכים משך 4 שנים עד להגשת כתב האישום , ללא כל הסבר מניח את
הדעת, וכאשר לא שמענו כי לנאשם הייתה תרומה לכך , מטה את הכף אל עבר הקלה בעונשו
של הנאשם.

לפיכך, באיזון בין כלל השיקולים במקרה דנן, אנו בדעה, כי גם אם חומרת העבירה בה הורשע
הנאשם הצדיקה את הענישה לה עתרה התביעה, הרי שהשיהוי המשמעותי ועינוי הדין שנגרם
לנאשם במקרה זה מצדיקים מתן משקל של ממש לגורמים אלו.

13. בנוסף, לקחנו בחשבון את טיב שירותו של הנאשם כפי שעלה מעדות מפקדו שמנה בפנינו את
מעלותיו ודיבר בשבחו , כמו גם מהערכותיו התקופתיות בהן הוערך בציונים ט ובים מאד .
התרשמנו כי עד להשעייתו מילא הנאשם תפקידו באופן חיובי , היה שוטר טוב ומוערך , ללא
עבר משמעותי ושתרומתו לארגון וליחידה בה שרת הייתה תרומה של ממש.

נתנו דעתנו גם למצבו הכלכלי שנפגע כתוצאה מהשעייתו הממושכת.

על בסיס כל האמור לעיל , לאחר ששמנו על כפות המאזניים את השיקולים לקולה ולחומרה ,
בשים לב במיוחד לעינוי הדין הממושך שנגרם לנאשם כאמור , אנו בדעה כי אין למצות עם
הנאשם במקרה זה את הדין.

אשר על כן החלטנו להשית על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 3,500 ₪ אשר ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים ושווים.

ניתן והודע היום, ד' אדר תשע"ג, 14/2/13, בהעדר אב בית הדין, במעמד התובע - פקד עמי
גרנובסקי, עו"ד, הנאשם – [REDACTED]

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

שופט	אב ביה"ד	שופט
_____	_____	_____
סנ"ץ נדב לוין	נצ"ם דורית יניב	נצ"ם רחל אדלסברג

גזר – דיןרקע כללי

1. הנאשמת, סיירת בפלוגת מג"ב, הורשעה במסגרת הסדר ט יעון על פי הודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.
2. ההסדר אשר נכרת בין הנאשמת לבין התביעה כלל הסכמה לפיה תודה הנאשמת בעובדות כתב האישום, ובאשר לעונש, יטענו הצדדים באופן חופשי.
3. מעובדות כתב האישום עולה, כי בתאריך [REDACTED] סמוך לשעה 23.00, במהלך פעילות משטרתית למיגור תופעת מכירת אלכוהול לקטינים, פנה בלש בשם [REDACTED] (להלן: "הבלש") לרכב שנעצר ליד פיצוציה, עקב חשדו כי אחד הנוסעים ברכב הוא קטין שרכש אלכוהול. ברכב ישבו הנאשמת, אחיה וארוסתו של האח. משהתבקשו יושבי הרכב להזדהות בפני הבלש הציגה עצמה הנאשמת כשוטרת ובהמשך פתחה בצעקות ובין השאר אמרה: "אני אזיין אותך אם תשמיד את האלכוהול". בהמשך, משביקש הבלש להשמיד את בקבוק הוודקה שמצא ברכב יצאה הנאשמת מן הרכב, תפסה את ידו משכה אותו אליה וניסתה לחלץ ממנו את הבקבוק. בתגובה הודיע הבלש לנאשמת על עיכובה וביקש שתציג לו תעודה מזהה. לשמע דרישה זו צעקה הנאשמת, קיללה אותו וסירבה למסור לו את פרטיה. חרף עיכובה נכנסה הנאשמת לרכב והורתה לנהגת לנסוע מהמקום. מששמע זאת הבלש עיכב את כל יושבי הרכב, והודיע לנאשמת כי היא עצורה וניסה לכבלה. לאור התנגדותה למעצר וסירובה לשותף פעולה ריסס אותה בגז פלפל, העלה אותה לניידת והסיעה לתחנה. גם בתחנה המשיכה הנאשמת לצעוק ולקלל את הבלש ואף ציינה בפניו כי בכוונתה להתלונן עליו במח"ש. בהמשך אותו לילה בתחנה התנצלה בפניו.
- בגין המעשים המתוארים לעיל יוחסה לנאשמת עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר.

טיעוני הצדדים

4. בטיעוניה לעונש עמדה התובעת על חומרת המקרה וטענה כי במסכת העובדות בה הודתה הנאשמת יש כדי להצביע על לקות משמעתית חמורה אצל הנאשמת. לדבריה,

הנאשמת לא שלטה במעשיה מתחילת ה אירוע ועד הגיעה לתחנה , שם אף איימה על המתלונן שתתלונן עליו במח"ש.

הנאשמת בחרה להציג עצמה כשוטרת, לפיכך החל מאותו רגע היה עליה להתנהג באיפוק, לא לעורר פרובוקציות, ולכבד את עמיתה לארגון. חרף זאת הנאשמת הפריעה למתלונן למלא את תפקידו, לא בחלה בהעלבתו אף שביצע תפקידו כחוק ובכך פגעה בתדמית המשטרה בעיני הציבור.

באשר לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, אמרה התובעת, כי הנאשמת היא שוטרת צעירה שהתגייסה במהלך שנת 2011, ללא עבר משמעותי, הודתה במעשיה וחסכה בכך זמן שיפוטי. היא נטלה אחריות למעשיה כבר בתחנה כאשר התנצלה בפני השוט, ר, עובדה בה רואה התביעה נטילת אחריות כנה ואמיתית שכן הדברים נעשו זמן קצר בלבד לאחר ההתרחשות בשטח.

באשר לעונש אמרה התובעת, כי לאחר שהתביעה שקלה את כל השיקולים, ובהם שחרורה מהחיל בעוד ימים ספורים החליטה שלא לבקש למצות את הדין עם הנאשמת, ולבקש להשית עליה עונש של נזיפה חמורה ומחבוש על תנאי. התובעת הפנתה לתיקי ביד"מ 68/09 ו-6/11.

5. מטעם ההגנה העיד כעד אופי [REDACTED]. בפתח דבריו ביקש לומר כי היה לו חשוב להתייצב בפני ביה"ד ולמסור עדותו. העד סיפר כי הוא מכיר את הנאשמת מעל שנה, בתוקף תפקידה [REDACTED]. ציין את תפקודה המצוין בלשכה, אמר עליה שהיא מסורה לעבודה אמינה ומקצועית.

6. בטיעוניה לעונש ציינה הסנגורית כי הנאשמת ילידת 1992, בת למשפחה בת 3 ילדים, החלה את שירותה בשנת 2011 במג"ב ירושלים בפלוגה מבצעית בתפקיד של סיירת, הייתה מצטיינת פלוגתית ועל רקע הצטיינותה זו זומנה לראיון אצל הממ"ר והועברה לתפקיד בלשכת ממ"ר, שם היא משרתת מזה כשנה. כפי שהעיד עליה עד האופי מדובר בשוטרת אחראית, מסורה, לויאלית בעלת גישה שירותית גבוהה, הן בשירות פנים והן בשירות חוץ. האירוע התרחש בראשית שירותה של הנאשמת, היא נטלה אחריות מידית על המעשה הביע חרטה כבר בהיותה בתחנה, הודתה בפני ביה"ד וחסכה זמן שיפוטי.

הסנגורית המציאה לבית הדין 2 מסמכים, האחד - תעודת סיום קורס סיירות מג"ב משנת 2011 והשני – דף ראיון שנערך לנאשמת עם רלש"ית [REDACTED] מדצמבר 2012.

באשר לענישה, טענה הסנגורית, כי התביעה לא סמכה את עתירתה בפסיקה, מאידך היא מבקשת להמציא לביה"ד שורה של פסקי דין בהם פסק ביה"ד עונשים מקלים יותר. פרטה והמציאה שורה של פסקי דין.

נוכח דבריה אלה ביקשה הסנגורית מבית הדין להשית על הנאשמת עונש של נזיפה בלבד.

7. הנאשמת עצמה הביעה צער על מ עשיה, אמרה שהיא לוקחת אחריות מלאה , הפיקה לקחים, זה היה עבורה שיעור לחיים . עוד אמרה, כי העובדה שהיא צריכה לעמוד בפני ביה"ד מהווה בושה גדולה עבורה , את עונשה כבר קיבלה בכך שלא תוכל להגשים חלום ולהתגייס לשירות קבע. לגבי אירועי אותו ערב אמרה כי היא לא שותה ולא מעשנת פשוט לא רצתה שיהרס הערב לאחיה ולארוסתו .

דיון

8. כפי העולה מעובדות כתב האישום בהן הודתה הנאשמת מדובר בהתנהגות מבישה , נפסדת ובלתי לויאלית, אשר יש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה. הנאשמת בהציגה עצמה כשוטרת , גם אם לא הייתה באותה עת בתפקיד , מחויבת היא בהקפדה על שמירת החוק ובהתנהלות על פי נורמות ההתנהגות המצופות משוטרת בארגון . במקרה הנדון נמצאה הנאשמת מפרה באופן בוטה כללי התנהגות בסיסיים באופן ובצורה בה הגיבה כלפי הבלש שניסה למלא את תפקידו . לא רק שהתבטאה כלפיו בלשון גסה ולא ראויה , אף גררה אותו לסיטואציה מביכה בה נאלץ היה לעצור אותה ולהשתמש נגדה בגז מדמיע כדי לממש את מעצרה . קשה לקבל התנהגות כזו מצד שוטרת בארגון . דומה כי הנאשמת איבדה שליטה על מעשיה , כל שעמד לנגד עיניה באותו רגע היו ענייניה האישיים ולגמרי נשכחו ממנה חובותיה כשוטרת.

9. כנגד החומרה הניכרת שבהתנהגות הנאשמת, כבכל הליך ענישה נדרשת התחשבות מאוזנת גם בנסיבותיו האישיות של הנאשם . הנאשמת הביעה חרטה על מעשיה כבר באותו ערב, היא הודתה במעשים שיוחסו לה, ולקחה אחריות על המשגה. עובדות אלה כמובן נזקפות לזכותה כמו גם העדר עבר משמעותי וטיב שירותה החיובי עליו שמענו מפי עד האופי שהעיד בפנינו.

10. לאור האמור לעיל , בבואנו לבחון את מידת הענישה שתהלוך את נסיבות העניין סבורים אנו כי בולטים במקרה זה היבטים החמורים של התנהגות הנאשמת ואלה מטים את הכף לחומרה. נסיבות המקרה מצדיקות לטעמנו הטלת עונש מחמיר ומרתיע . אלמלא הייתה הנאשמת משתחררת מהחיל בעוד ימים ספורים היינו כוללים בענישה גם רכיב של מחבוס על תנאי.

אשר על כן החלטנו להשית על הנאשמת את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה
- ריתוק למקום השירות לתקופה של 10 ימים החל מהיום.
- קנס בגובה שליש משכר היסוד החודשי של הנאשמת.

ניתן והודע היום, י' אדר תשע"ג, 20/2/13, בנוכחות התובע – פקד עמי גרנובסקי, עו"ד, הנאשמת

_____.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצ"מ רחל אדלסברג נצ"מ דורית יניב סני"צ טל יצחקי

סגורית :

אני אבקש דחיה של יום כדי שהנאשמת תוכל להצטייד.

תובע :

אם זו דחיה של יום, החל ממחר, התביעה לא תתנגד.

החלטה

אנו נעתרים לבקשה, מועד הריתוק יחל ממחר, 21/2/13.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
נצ"מ רחל אדלסברג נצ"מ דורית יניב סני"צ טל יצחקי

גזר – דין

הנאשם, שוטר חובה במג"ב, הורשע בעבירות של שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התש"ו-2006 (להלן: "התוספת"), התנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת ונקיטת לשון גסה, עבירה לפי סעיף 16 לתוספת. נסיבות האירוע פורטו בהרחבה בהכרעת הדין. בתמצית נציין כי בעת שהנאשם מילא משימת אבטחה בשער האשפות בירושלים, במהלך חיפוש בתיקו של קטין, הוא בעט ברגלו של הקטין ותפס בו באזור הצוואר שלא לצורך. לאחר מכן בעת שהקטין נשען על חלון זכוכית בתוך בוטקה ששימש את השוטרים במהלך ביצוע תפקידם, היכה הנאשם בחלון במכת אגרוף וגרם לניפוץ הזכוכית. כתוצאה מכך נפצע הנאשם בידו. כשהגיע אביו של הקטין למקום, אמר לו הנאשם כי יזיין את ילדיו ויזין גם אותו.

עוד נציין כי לנאשם יוחסו בכתב האישום עובדות ועבירות נוספות בהן לא הורשע.

התובעת בטיעוניה לעונש הדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם וכן את חומרת ביצוען. כמו כן המציאה לבית הדין גיליונות שפיטה של הנאשם מהם עולה כי הנאשם שם הורשע בפני דן יחיד ב-4 עבירות של אי מילוי הוראה ובגין האחרונה ריצה עונש של מחבוש בפועל. נוכח האמור לעיל ביקשה התובעת כי נטיל על הנאשם עונשים של נזיפה חמורה וריתוק לתקופה המקסימלית ועד לשחרור הנאשם מהחיל.

מטעם הנאשם העיד מפקדו הישיר, שדיבר בשבחו של הנאשם וכתרומתו ליחידה ולביצוע משימותיה.

באת כוח הנאשם הדגישה את השירות הקשה שממלא הנאשם הכרוך בחיכוך מתמיד עם אוכלוסייה, לעיתים עוינת. באשר לעברו המשמעותי של הנאשם, ציינה שמדובר בעבירות של מה בכך ושאינן ממנענינו. לדבריה יש להתחשב גם בכך שהנאשם זוכה מחלק לא מבוטל מהאישומים שיוחסו לו. היא הגישה אסופת גזרי דין של בית הדין כתימוכין לבקשתה להקל בעונשו של הנאשם ולהסתפק בהטלת נזיפה חמורה וקנס.

הנאשם הורשע בעבירות שהינן חמורות כשלעצמן. סמכות השימוש בכוח הוענקה לשוטרים בחוק כסמכות עזר לצורך ביצוע תפקידם כדין. מצופה מכל שוטר לנהוג בריסון ובאיפוק ולהקפיד שלא להפעיל כוח כלפי מעוכב או עצור שלא לצורך, ותוך חריגה מהסמכות, גם במצבים בהם קיימת פרובוקציה מצד אלו.

נראה כי הנאשם, במהלך ביצוע תפקידו, התקשה לשלוט בעצמו, ונגרר שלא לצורך לביצוע העבירות בהן הורשע.

הפעלת הכוח כלפי ה קטין שלא לצורך , ניפוץ חלון הזכוכית וההתבטאות הגסה והמיותרת כלפי אביו של הקטין, הן עבירות הפוגעות לא רק בנפגעים עצמם, אלא בתדמית המשטרה בכלל ובאמון הציבור בה.

לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים ושקלנו את כלל השיקולים לחומרה ולקולה , תוך שנתנו דעתנו לכך שהעבירות המיוחסות לנאשם נעברו לפני כשנתיים , בעת שהיה צעיר יחסית בשירות , וכן לכך שהוא עומד להשתחרר מן החיל בשבועות הקרובים , החלטנו להשית על הנאשם את העונשים האלה :

- נזיפה חמורה.
- ריתוק למקום השירות לתקופה של 7 ימים.

ניתן והודע היום, י"ד באדר תשע"ג, 24/2/13, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט	אב בית הדין	שופטת
עו"ד יוסף ריכטר	נצ"מ רחל אדלסברג	סנ"צ ציפי דוד-גולדברג

סנגורית :

יש לי 2 בקשות.

האחת – אבקש שעונש הריתוק יוחל ביצועו מחר כדי שהנאשם יוכל לדאוג לצידוד.

נודע לי רק עכשיו שביום שישי האחרון סבתו של הנאשם נפטרה.

המשפחה יושבת שבעה וברור שהוא יעדר מכל השבעה אך נבקש יום או יומיים של דחיית ביצוע העונש.

באשר לבקשה השנייה – נרשם בגזה"ד כי הסנגורית טענה כי מדובר בעבירות של מה בכך, אני לא התבטאתי כך והייתי מבקשת שהביטוי לא ימצא זאת כי לא טענתי זאת.

לשאלת ביה"ד : הסנגורית מוסרת מפי הנאשם כי הוא עומד להשתחרר בסוף חודש מרץ ומבקש לדחות בשבוע את ריצוי עונש הריתוק.

החלטה

כמבוקש.

הנאשם יחל בריצוי עונש הריתוק ליחידה, ביום ראשון הבא, 3.3.13.

שופט	אב בית הדין	שופטת
עו"ד יוסף ריכטר	נצ"מ רחל אדלסברג	סנ"צ ציפי דוד-גולדברגר

גזר – דיןרקע עובדתי

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירה של שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.
2. ההסדר אשר נכרת בין הנאשם לבין התביעה כלל הסכמה לפיה יודה הנאשם בעובדות כתב האישום, ובאשר לעונש, יעתרו הצדדים במשותף לעונשים של נזיפה חמורה וקנס כספי, בשים לב לכך שהנאשם הוא שוטר חובה.
3. להלן העובדות בהן הודה הנאשם:

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שרת הנאשם כמפקד כחה [REDACTED] [REDACTED] בתאריך [REDACTED] בשעות הבוקר, בעת שהנאשם אבטח מחסום בסמוך למערת המכפלה בחברון, הגיעה למקום קבוצת צעירים וביניהם המתלונן, קטין יליד 2003. הם קיללו את השוטרים, ניסו לגנוב חפצים מתיירים וידו אבנים לעבר הנאשם. המתלונן קרע שקית שהחזיק תייר וזרק לעבר הנאשם אבן שפגעה ברגלו. על רקע המתו אר תפס שוטר בשם מאור את ידו של המתלונן מתוך כוונה להרתיעו לבל ישוב על מעשיו ואמר לו "למה אתה עושה בלגן". בתגובה לכך צעק המתלונן ובכה. באותו מעמד, בעוד השוטר מאור אוחז במתלונן, הגיע הנאשם ובעט ברגלו של המתלונן שלא לצורך.

בגין מעשיו המתוארים לעיל יחסה התביעה לנאשם עבירת שימוש בכוח שלא כדין.

טיעוני הצדדים

4. בטיעוניו לעונש ציין התובע כי מדובר באירוע בו השתמש הנאשם בכוח באופן מיותר ובמקום בו לא הייתה לו סמכות והצדקה לעשות כן, שכן בנסיבות בהן המתלונן כבר היה בידי המשטרה לא היה כל צורך במתן בעיטה. כנסיבות לחומרה, מנה התובע, את העובדה שהמתלונן הינו קטין, ואת העובדה ששימש כמפקד כיתה ובתוקף תפקידו היה אמור לשמש דוגמה לפקודיו.

5. כנסיבה לקולה ציין התובע את התנהגות המתלונן שנמנה על קבוצת צעירים שקיללו את השוטרים במקום, ניסו לגנוב מתיירים, והמתלונן אף יידה אבן לעבר הנאשם שפגעה בו. לדברי ב"כ התביעה, אף כי אין בדברים הללו כדי לרפא את התנהגות הנאשם, יש בהם כדי להשפיע על חומרת הענישה.

עוד לקולה, ציין התובע, כי הנאשם נעדר עבר משמעותי, הוא בשירות שנתיים בתפקידי שטח ועיסוקו כרוך בחיכוך עם אוכלוסייה לא פשוטה.

לאור כל אלה, ובהתחשב בהודיית הנאשם, ביקש התובע להשית על הנאשם עונשים של נזיפה חמורה וקנס כספי.

6. בטיעוני הסנגור לעונש, עמד על כך שמדובר בהסדר טיעון, וככלל הנטייה היא לאמץ הסדרי טיעון, שכן יש בהם כדי לחסוך זמן שיפוטי.

לדבריו, ממחקר שערך ומאסופת גזרי הדין שריכוז ואותם הוא המציא ל בית הדין, נראה כי הרף המוצג במסגרת הסדר הטיעון הנדרש אינו חורג מרף הענישה הנהוג בבית דין זה, בעבירות שעניינן שימוש בכוח. לדבריו, נזיפה חמורה וקנס הוא העונש הממוצע או האחיד שניתן ברוב המקרים של שימוש בכוח, ובמיוחד כאשר מדובר בשוטר שעברו נקי, הפועל במשך זמן רב בתפקידי שטח אל מול אוכלוסיות קשות, בין אם עברייניות ובין אם מפרות סדר.

7. עוד ציין הסנגור שהנאשם משרת כבר זמן ניכר כלוחם בחברון והעובדה שלא נקלע לכל אירוע משמעותי מעידה על כך שמדובר באירוע חד פעמי. לדבריו, הנאשם לקח אחריות על המעשה כבר בהזדמנות הראשונה בחקירתו במח"ש, כאשר נדרש ליתן הסבר למעשיו.

8. ב"כ הנאשם עמד על ההסברים שנתן הנאשם בחקירתו במח"ש לגבי הבעייתיות הכרוכה בשירות בחברון, בתפקיד [REDACTED] הסביר כי הנאשם וחבריו חשופים לא פעם להתנכלויות אלימות מצד צעירים, כפי שאירע גם במקרה זה, התנכלויות אלימות שלעיתים מסכנות את שלמות גופם. אותם מתפרעים קטינים מנצלים את הפרצה שבחוק, לפיה בהיותם קטינים מתחת לגיל האחריות הפלילית, לא ניתן לנקוט נגדם בהליכים פליליים, התיקים נגדם נגזזים, הם משוחררים ובתוך זמן קצר חוזרים לסורם. למרבה הצער בניגוד למצב הנהוג בתחום הקו הירוק, גם לא ניתן להיעזר באמצעים חילופיים הניתנים על ידי שירותי הרווחה.

הנאשם שללא ספק היה מתוסכל ממצב זה, אמר גם בחקירתו כי תגובתו כלפי אותו קטין, שנצפה על ידו וע"י חברו משליך אבנים לעברם מספר פעמים, לא באה למטרת נקמה אלא למטרת הרתעה.

אין ספק כי המעשה עצמו פסול ועל כך הוא נותן את הדין, יחד עם זאת העובדה כי המעשה לא נעשה מתוך נקם אלא דווקא מנסיבות של תסכול, אלה נסיבות לקולה בהם ביה"ד מתבקש להתחשב.

9. לסיכום טיעוניו ביקש לאמץ את ההסדר כפי שהוצג ע"י הצדדים, ובהתחשב בעובדה כי הנאשם שוטר חובה המשתכר כ- 750 ₪ לחודש להתחשב גם בגובה הקנס.

דיון

01. אין צורך להכביר מילים אודות חומרת העבירה בה הורשע הנאשם. ביה"ד חוזר על כך כל אימת שנדרש לגזור את דינו של שוטר בגין עבירת השימוש בכוח שלא כדין.

במקרה שלפנינו, לכישלוננו של הנאשם שני היבטי חומרה. ההיבט האחד מתייחס לפגיעה הפיסית במתלונן, שהוא קטין יליד 2003. הנאשם לא השכיל לשלוט בכעסיו ובתסכוליו כמצופה משוטר, ובעט בו בנסיבות בהן לא הייתה לכך כל הצדקה, או צורך מבצעי. בנסיבות המקרה, נוכח התגרויותיהם החוזרות ונשנות של הצעירים במקום, ובכללם המתלונן, נראה כי הבעיטה היוותה מעין "פעולת עונשין" מידית, שבאה כמענה לתסכול של הנאשם וחבריו. אין לקבל התנהגות זו של הנאשם, שכן גם אם מדובר בקטין פורע חוק, מחויב השוטר בגילוי איפוק ובהקפדה על שמירת הוראות החוק.

ההיבט השני נוגע לפגיעה בתדמית המשטרה. המערכת המשטרתית סומכת על שוטריה שיעשו את עבודתם נאמנה ויפעלו על פי אמות המידה ונורמות ההתנהגות הנהוגות בארגון והמצופות מהם לשם הבטחת תפקודה התקין. אין ספק כי מעשה כזה, אשר יש בו סטייה מקיום הוראות החוק משפיע מיד לרעה על תדמיתם של השוטרים בעיני הציבור ופוגע באמון שרוחש הציבור למשטרה.

11. לזכותו של הנאשם ייאמר כי הודה כבר בחקירתו במחשבתו במעשה, הוא מודע לכישלוננו ולקח עליו אחריות מלאה. לכך יש להוסיף גם את טיב שירותו החיובי והעובדה כי חרף התקופה בת השנתיים בהן שירת כלוחם ובא במגע יומיומי עם אוכלוסיות קשות, לא היה מעורב בכל אירוע משמעותי. בנסיבות אלה ניתן להסיק כי אין מדובר אלא במעידה חד פעמית.

גם את התנהגותו המקנטרת והמתריסה של המתלונן הבאנו בחשבון במכלול שיקולינו לקביעת עונשו של הנאשם.

21. נוכח האמור לעיל סבורים אנו כי הסדר הטיעון אשר סוכם בין הצדדים הינו מאוזן וסביר ובנסיבות אלה החלטנו לאמצו.

31. סוף דבר, באיזון הכולל שבין חומרת העבירה לבין ההיבט האישי של הנאשם, בשים לב לכך שהנאשם הוא שוטר חובה, החלטנו להשית עליו את העונשים שלהלן:

- נזיפה חמורה
- 250 ₪ קנס

ניתן והודע היום, כ"א אדר תשע"ג, 3/1/13, בנוכחות התובעת – פקד מיטל-גביון ארד, עו"ד, הנאשם – [REDACTED]

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____	אב בית הדין _____	שופטת _____
נצ"ם רחל אדלסברג	נצ"ם דורית יניב	עו"ד פלורה צדוק

בבית הדין למשמעת**תיק ביד"ס 73/12****גזר דין****כללי**

23. הנאשם שהיה במועד הרלוונטי לכתב האישום סייר בתחנת [REDACTED], הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המתוקן שהוגש נגדו, והורשע בעקבות הודאתו באי מילוי הוראה מהוראות פקודות משטרת ישראל, עברה לפי סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן: "התוספת").

33. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 2 במארס 2012, במהלך משמרת, נכנס הנאשם למערכת "שירת הסירנה" ועיין במידע המצוי בה והנוגע לו אישית. הנאשם עשה זאת שלא לצורך תפקידו ובהיותו לבד בניידת ושעה שהמערכת הייתה נגישה לעיון לפי קוד כניסה של שותפו למשמרת.

43. בתשובתו לאישום טען הנאשם כי במועד הרלוונטי לביצוע העברה הוא לא היה מו דע לקיומה של פקודת המטא"ר: 14.03.18 – "גישה למידע – לפי סעיף 4 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים", שאת הוראתה הפר.

53. ואולם שילוב הוראת סעיף 9ג ל פקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971, הקובע את מעמדה של פקודות משטרת ישראל "כדינים" עם הוראת סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, הקובע כי דין הוא מן המפורסמות שאינן צריכות ראיה – שתי הוראות אלו ביחד יוצרות קביעה משפטית לפיה הנאשם מוחזק כמי שמכיר את הוראות פקודות משטרת ישראל.

63. אשר על כן ראיתי לנכון להרשיע את הנאשם בעברה שיוחסה לו לאחר שהודה במעשים שיוחסו לו בכתב האישום.

73. הסדר הטיעון כלל גם הסכמה חלקית לעניין העונש. על פי ההסכמה שהושגה התביעה והנאשם יעתרו לעונש של נזיפה חמורה. נוסף על כך התביעה תעתור לקנס בשיעור של 500 ש"ח, ואילו הנאשם יהיה רשאי לטעון לקנס בשיעור נמוך יותר.

ראיות הצדדים וטענותיהם לעונש

83. בא כוח התביעה עמד על החשיבות שבשמירה דווקנית על מידע המצוי במאגרי המשטרה ועל כך שרק המורשים לעיין בו אכן יעיניו בו, וגם זאת, רק בסייגים הקבועים בחוק. לדבריו, עיון במאגרי מידע שיש בו חריגה מן ההסדרים הקבועים בדין פוגע בתדמית המשטרה ובאמון

הציבור בה. לקולה ציין ה תובע את העובדה שהנאשם עיין במידע הנוגע לו אישית וכן את העובדה שהנאשם לא עשה שימוש אקטיבי בקוד של שותפו למשמרת, אלא ניצל את היות המסוף פתוח. לתימוכין בעונש הנעתר, המציא ב"כ התביעה את פסק הדין שניתן בתיק ביד"ם 71/11. באותו מקרה, ביקש הנאשם משוטר אחר שיבדוק פ רטים במחשב על אודות בן דודו של הנאשם שם. הבדיקה נעשתה והנאשם העביר את תוצאותיה לקרוב משפחתו. בית הדין גזר על הנאשם שם עונש של נזיפה חמורה וקנס בשיעור 1,000 ₪. היות והמקרה שלפניי פחות בחומרתו, ביקש התובע ששיעור הקנס יעמוד על 500 ₪ בלבד.

93. הנאשם שייצג את עצמו בדיון לפניי הביע חרטה וצער על המקרה. לדבריו הוא עשה את שעשה בתום לב, והוא לא היה מודע לכך שאסור לו לעיין בפרטים הנוגעים לו אישית. עוד הוסיף כי המקרה שלו שונה מן המקרה שבבדי"ם 71/11 וקל ממנו בהרבה. אשר למצבו האישי ציין הנאשם כי הוא נשוי מזה חצי שנה וכי הוא עתיד להשתחרר מן החיל בעוד כשלושה שבועות. לסיום, ביקש הנאשם מבית הדין להתחשב בו ובמצבו האישי.

דיון

1. בבוא בית הדין לגזור את דינו של נאשם עליו להביא בחשבון את תכליתם של דיני המשמעת, את חומרת העבירה, את נסיבות ביצועה וכן את נסיבותיו האישיות של הנאשם. כל זאת באופן שתושג נקודת האיזון הראויה בין כלל שיקולי הענישה.

2. בענייננו עיין הנאשם, פעם אחת בלבד, במידע אישי הנוגע לו עצמו בניגוד לפקודת המטא "ר כמצוין לעיל.

3. על הפסול שיש בשימוש אסור במאגרי מידע עמד בית המשפט העליון במספר לא מבוטל של מקרים ובהם הודגשה לא אחת התכלית העיקרית שלשם קידומה העיון במאגרי מידע הוגבל לסייגים הקבועים בדין, והיא – מניעת פגיעה בפרטיות. כך, למשל, בפרשת לאופר (ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל, פורסם בתקדין, 31.12.2007) ציינה כבוד השופטת פרוקצ'ה, בפסקה 19 לפסק דינה, את הדברים האלה:

הצורך בהגנה על הפרטיות ועל עולמו האינטימי של האדם בעולם המודרני, בצד הקלות הבלתי נסבלת הכרוכה בחדירה לעולמו הפרטי באמצעים טכנולוגיים כאלה ואחרים, מחייבים גישה שיפוטית מחמירה, אשר תיישם אמצעי אכיפה נאותים לצורך הדברת תופעה עבריינית, המהווה סימן היכר ליכולות ההרסניות הטמונות בשימוש לרעה בטכנולוגיה המודרנית. החדירה למידע במחשב שוב איננה מצטמצמת לעניינו של פרט שפרטיות חייו הופרה; עניינה בתופעה כללית ורחבה, העלולה לפגוע בפרטיות חייהם של בני ציבור רחב. קיים, אפוא, אינטרס ציבורי חשוב ומיוחד בהחדרת מסר ברור של אכיפה בסוג עבירות זה, להדברת תופעה הולכת ומתגברת של עבריינות מחשב, המאפיינת את העולם הטכנולוגי המתפתח.

4. ואולם, בענייננו, שלא כמו בפרשת לאופר, אין חולק שהנאשם עיין במידע הנוגע לו עצמו. לפיכך, אין במעשיו משום פגיעה בצנעת חייו או בפרטיותו של אף אדם. לא זו אף זו, הנאשם עיין במידע שעל פי הדין הוא אף זכאי לעיין בו (ראה, למשל, סעיף 13 (א) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981).
5. עם זאת, הדרך שבה בחר הנאשם לעיין במידע על אודותיו היא עצמה פסולה ויש בה כדי לגרום נזק ופגיעה בתדמית המשטרה ואמון הציבור בה.
6. אוסיף גם כי תיק ביד"ם 71/11 חמור בהרבה מן המקרה שלפניי הן משום שהנאשם שם הכשיל שוטר אחר והן משום שהעביר את ממצאי הבדיקה לאדם אחר.
7. נוכח כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי הסדר הטיעון מחמיר במידה מסוימת עם הנאשם ושקלתי אם לכבדו, במיוחד נוכח העובדה שהנאשם שלפניי לא היה מיוצג.
8. ואולם, בשים לב לאמות המידה שנקבעו בפסיקה, הרי שככלל, על בית הדין לכבד הסדר טיעון שנכרת בין הצדדים, אלא אם יש בו סטייה ניכרת מן העונש הראוי. אשר על כן החלטתי לכבדו.

סוף דבר

9. נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את הנסיבות לחומרה ולקולה – החלטתי להשית על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס בשיעור 50 ש"ח.
- ניתן והודע היום כ"ב באדר תשע"ג, 4 במארס 2013.
- זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

שופטת

סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר

גזר דיןכללי

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בשתי עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר , לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.
2. ההסדר אשר נכרת בין הנאשם לבין המחלקה לחקירת שוטרים כלל הסכמה לפיה יודה הנאשם בעובדות כתב האישום , ובאשר לעונש , יטענו הצדדים באופן חופשי . במסגרת אותו הסדר הוסכם כי בנפרד מגזר הדין יפצה הנאשם את המתלוננת בסך 10,000 ₪.
3. להלן העובדות בהן הודה הנאשם :
 בתקופה הרלוונטית לכתב האישום שרת הנאשם כחוקר בתחנת [REDACTED] . בתאריך [REDACTED] הועברה לטיפולו של הנאשם תלונתה של מתלוננת בשם [REDACTED] נגד אדם שאיים עליה והטריד אותה . במסגרת טיפולו בתלונה הגיעה המתלוננת לתחנה ומסרה בפניו הודעה משלימה.
 במהלך התקופה שלאחר מכן התפתח בין המתלוננת לבין הנאשם קשר טלפוני אותו יזמה המתלוננת. השניים ניהלו שיחות חולין שאינן נוגעות לתיק וכן שיחות בעלות אופי מיני . במפגש נוסף שהתקיים בין המתלוננת לנאשם במשרדו של הנאשם, בעת שדלת משרדו של הנאשם הייתה סגורה השניים התחבקו והתנשקו . הקשר הטלפוני ביניהם נמשך ובמסגרתו תכננו להיפגש מחוץ לתחנת המשטרה.
- בתאריך 31.1.2011, במסגרת פעילות מבוקרת של המתלוננת עם מח "ש, נערכה שיחה מבוקרת של המתלוננת עם הנאשם במהלכה תכננו את פגישתם. הנאשם הציע שילכו לאכול צהריים, לטייל ולאחר מכן יעסה את גופה וינשק אותה . שתיים לאחר מכן נפגשו בתחנת הדלק בצומת מגידו.
 במהלך כל התקופה הרלבנטית לכתב האישום היווה הנאשם עבור המתלוננת כתובת לכל פנייה הנוגעת לתלונתה והגורם האחראי על החקירה ואף ביצע בנוכח ותה פעולת חקירה בדמות שיחה עם החשוד נגדו התלוננה . הנאשם לא דיווח למפקדיו על הקשר שהתפתח בינו לבין המתלוננת.
 בגין מעשיו המתוארים לעיל ייחסה התביעה לנאשם שתי עבירות של התנהגות שאינה הולמת שוטר אשר יש בה כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

טיעוני הצדדים

4. בפתח טיעוניה לעונש ציינה התובעת, כי מעשיו של הנאשם מבזים הם ופוגעים בתדמית המשטרה. בעוד המשטרה משקיעה מאמצים רבים כדי לשפר את תדמיתה בעיני הציבור, הכשיל הנאשם במעשיו המתוארים בכתב האישום השגת מטרה זו. לדבריה, מרגע שהנאשם הגיע לתחנה היה עליו להתנתק מהקשר האישי שנרקם בינו לבין המתלוננת ולהתנהג באופן שיהלום את המקום בו הוא משרת. כמו כן היה עליו לחשוב ולדאוג גם למעמדה ולכבודה של המתלוננת שראתה בו את איש הקשר שלה בכל הנוגע לתלונה שהגישה.
5. באשר לנסיבותיו האישיות, ציינה התובעת, כי הנאשם משרת בחיל משנת 1989 הוא מושעה בגין התיק הנדון מזה שנתיים. עברו נקי, למעט הרשעה ישנה אחת בפני דן יחיד בגין אי מילוי הוראה. אשר על כן, לאור הודיית הנאשם, העדר עבר משמעותי, טיב שירותו והעובדה כי בזמן מסוים היה מדובר ביחסים בהסכמה, אין התביעה עותרת לעונש של הורדה בדרגה אלא לעונש של נזיפה חמורה וקנס כספי.
6. בפתח טיעונו לעונש מנה הסנגור מספר דגשים לגבי עובדות כתב האישום. בראש ובראשונה הדגיש את העובדה שהטיפול בתיק בגינו הוגשה התלונה הופסק לבקשת המתלוננת מיד לאחר המפגש הראשון ביניהם. עובדה אחרת היא שהקשר הטלפוני בין הנאשם למתלוננת נוצר ביוזמת המתלוננת. ועובדה נוספת היא כי במפגש שהתקיים בתחנת המשטרה לא עסקו השניים בעניינים הקשורים לחקירה. לדברי הסנגור, הנאשם מודה שנסחף ולא נהג על פי כללי המשמעת של משטרת ישראל, אבל לנסיבות ולמקור היוזמה לאירועים נודעת חשיבות בה ראוי להתחשב.
7. באשר לשירותו של הנאשם, סיפר הסנגור, כי בשני העשורים האחרונים מונה הנאשם פעמים רבות לשמש כחבר בצח "מים הקשורים למשפחת פשע ידועה ובגינה של פעילותו זו במשך תקופה מסוימת הוכרז כמאויס. הנאשם הוא בן מיעוטים, בן למשפחה אשר קשרה את גורלה בגורל המדינה לאורך שנים. במסגרת פעילותו גייס בשנת 2002 סוכן שבסופו של יום הביא לחיסולם של שני מחבלים ופיצוץ מכונית תופת שלהם. בשנת 2008 סייע בפיענוח של תיק רצח הקשור למשפחת פשע ידועה.
8. לדברי הסנגור, מדובר במעידה חד פעמית של שוטר מצטיין. לתמיכה בדבריו באשר לטיב שירותו הייחודי של הנאשם, המציא הסנגור לבית הדין א סופת מכתבי הערכה הכוללת מכתבים רבים מגורמים זוטרים ובכירים. כן הגיש שתי הערכות תקופתיות, האחת משנת 2011 שציונה מעולה 1 - יותר טוב מאחרים בקבוצה, והשנייה משנת 2009 בציון מעולה 2 גם שם הוערך כיותר טוב מאחרים בקבוצה.

9. בהתייחס למצבו הכלכלי והמשפחתי של הנאשם, עמד הסנגור באריכות על הפסד פוטנציאל ההשתכרות של הנאשם, שעבר ימים אחדים לפני שהושעה מבחן חוקר בכיר, ומשכורתו הייתה אמורה להשתפר, דבר שלא קרה.

עוד אמר, כי הנאשם בן 43, נשוי, אשתו לא עובדת, אב ל-3 ילדים הלומדים בבית ספר פרטי. מצבו הכלכלי לא קל. הוא חב סכומים נכבדים בגין הלוואות שנאלץ לקחת. אחיו מסייע לו. הסנגור המציא מסמכים הקשורים להלוואות וכן את תלוש המשכורת שלו המלמד על שכר של 7,600 ₪ ברוטו. במהלך התקופה שלא עבד עקב ההשעיה הפסיד סכומים שבין 80,000 ל-100,000 ₪. ניסיונותיו למצוא עבודה לא צלחו. מעבר לכך הוא מחויב בפיצוי המתלוננת.

עוד טען הסנגור כי הנאשם הפנים את משמעות התנהגותו, עד היום הוא נדרש להתמודד אצלו בבית עם תוצאות מעשיו, הוא ומשפחתו עברו סבל רב. הוא לקח אחריות מלאה על מעשיו מהרגע הראשון, עשה מעשה שטות עליו הוא מתחרט. המשטרה עבורו היא עולם ומלואו, על כן מצפה שבעקבות ההליך המשפטי יותר לו לחזור לעבודה.

01. לאור האמור ביקש הסנגור להסתפק בעונש שביקשה המאשימה, אך בה בעת ביקש את התחשבות ביה"ד עד כמה שניתן בקביעת גובה הקנס.

11. הנאשם עצמו הביע חרטה על הטעות החמורה שעשה. סיפר שהוא אב ל-3 ילדים, מאז המקרה מזה ש נתיים הוא בעונש, הן בבית הן ברחוב והן בין חברים. לדבריו, הוא התבייש להביא בפני ביה"ד קצינים שיעידו בעדו. עוד סיפר, כי משך תקופת ההשעיה לא עבד, אולם המשיך לתרום לחברה. הוא גייס עשרות בנות לשירות הלאומי, סייע לבתי הספר באזור ואדי ערה במתן הרצאות לנוער ולתלמידי מידים ויחד עם מפקד מרחב דרום בצבא, הצליחו לגייס מספר תקדימי של 52 צעירים בדואים לכוחות הביטחון. הנאשם חזר על כך שלמד את הלקח וביקש לחזור כמה שיותר מהר למערכת. עוד סיפר כי הוא בן למשפחה של שוטרים ואנשי בטחון. מאז גיל 19 הוא במשטרה וזה מה שהוא יודע לעשות. עשה טעות ומבקש את התחשבות בית הדין.

דין

21. תמימי דעים אנו עם עמדת התביעה, כי מעשי הנאשם חמורים הם וראויים לגינוי. מצופה מהנאשם, בתוקף תפקידו כחוקר הבא במגע עם הציבור ומטפל מידי יום במתלוננים הפוקדים את תחנת המשטרה, כי יתנהג בהתאם לנורמות האתיות והמוסריות הראויות והמקובלות במשטרת ישראל. כישלון של הנאשם בכך שלא ידע להציב לעצמו גבולות, החל מקיום שיחות החולין עם המתלוננת שנשא אופי מיני, עובר לניצול מיתקן משטרה לשם קיום מפגש בלתי ראוי עמה וכלה בהצעותיו למתלוננת והמפגש עמה מחוץ לתחנה.

כמי אשר היה מודע לכך ש מדובר במתלוננת הזקוקה לשירותי משטרה הקשורים לתלונתה, ראוי היה כי יימנע מיצירת כל קשר אישי עמה , גם אם היא הייתה זו שיזמה את תחילתו של הקשר.

31. כבכל הליך ענישה נדרשת התחשבות מאוזנת לא רק באופי העבירה שבוצעה וחומרתה , אלא גם בנסיבות הפועלות לקולה בעניינו של הנאשם, לרבות נסיבותיו האישיות. במקרה הנדון , על רקע מכלול הנתונים שהוצגו בפנינו נראה , כי האירוע נשוא האישום מבחינת הנאשם הוא אירוע יוצא דופן אשר אינו מאפיין את דרך התנהלותו . אסופת תעודות ההערכה וההצטיינות אשר הוצגה בפנינו , כמו גם הערכותיו התקופתיות בציון מעולה מעידים על טיב שירות מצוין ועל תרומה של ממש משך 23 שנות שירותו בחיל . בנוסף נעדר הנאשם עבר משמעותי , למעט עבירה ישנה אחת בפני דן יחיד . התרשמנו אף מן העובדה כי גם בתקופת השעייתו המשיך הנאשם בפעילות התנדבותית התורמת למערכת הביטחון. עוד מצאנו להתחשב לקולה בכך שהנאשם הודה מיד באשמה , בכך שהפנים את אחריותו על המעשה והבין את טעותו . נתנו דעתנו גם למצבו המשפחתי ולמצבו הכלכלי המורכב כפי שהוצג על ידי בא כוחו.

41. לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים הצריכים לעניין ובשים לב לפיצוי בסך 10,000 ₪ אותו התחייב הנאשם לשלם למתלוננת החלטנו להשית על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 3000 ₪ אשר ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.
ניתן והודע היום, א' ניסן תשע"ג, 12/3/13, בנוכחות התובעת, הנאשם ובא כוחו.

שופט	אב בית הדין	שופטת
סני"צ יצחק שרעבי	נצ"ם דורית יניב	נצ"ם רחל אדלסברג

גזר - דין**האישום**

1. הנאשם, הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב האישום, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של אי מילוי הוראה, לפי סעיף 1 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, תשס"ו-2006 (להלן: "התוספת") והתנהגות שאינה הולמת שוטר, לפי סעיף 3 לתוספת.
2. מעובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם עולה כי בתקופה הרלבנטית, במהלך השנים 2010-2011, הוא שירת כמפעיל במחלק סוכ נים בימ"ר. בתקופה זו במספר הזדמנויות הוא היה בקשר חברי- עסקי עם עבריין (להלן: "א") אשר שימש בעבר כמקור משטרתי שהופעל ע"י הנאשם. במסגרת קשר זה בוצעו ע"י הנאשם ו- העסקאות שלהלן:
 - א. הנאשם נתן ל- במספר הזדמנויות לשימוש אישי כספים בסכומים שנעו בין 50 ₪ ל-100 ₪.
 - ב. הנאשם מסר ל- טלפון נייד השייך לאחותו כדי שימכור אותו עבורו. מכר אותו והעביר לידי הנאשם חלק מכספי המכירה.
 - ג. הנאשם העביר ל- כסף על מנת שירכוש עבורו טלפון נייד מסוג אייפון. בסופו של יום העסקה לא יצאה אל הפועל.
 - ד. הנאשם ביקש מ- ששיג עבורו תוכנת ריגול וזאת על מנת שהנאשם יאזין לשיחות בנותיו שלא כדין. בסופו של יום גם עסקה זו לא יצאה אל הפועל.
 - ה. הנאשם ביקש מ- שירכוש עבורו ויברטור, ו- עשה כן.
 - ו. הנאשם קנה מ- טלפון נייד ושילם לו בתמורה 500 ₪.
3. הנאשם, בכך שקיים קשרים חברתיים עם, לא מילא אחר נהל 10.3.09 האוסר על איש משטרה לקיים קשרים עם מי שידוע כעבריין. כמו כן במעשיו שתוארו לעיל, התנהג הנאשם באופן שאינו הולם שוטר ושיש בו כדי לפגוע בתדמית המשטרה.

הסדר הטיעון

4. הצדדים הציגו בפני בית הדין את הסדר הטיעון. חלקו הראשון, הוסכם עם מח"ש ולפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום אשר נוסח ע"י מח"ש.

חלקו השני של ההסדר הוא בין התביעה לנאשם ונוגע לענישה ולפיו יושת על הנאשם עונש של הורדה בדרגה לתקופה קצובה, כאשר התביעה תטען למשך של מספר חודשים, מבלי לנקוב במספר החודשים, ואילו ב"כ הנאשם יטען למשך של 3-4 חודשים.

5. יצוין כי בטרם הסתיימו ההליכים בעניינו של הנאשם, הוא פוטר מהחיל. להבנתנו, המשך ההליכים בפני בית הדין, הינו חלק מהסדר הטיעון עליו הוסכם בין הנאשם למח"ש. מכל מקום נוכח סעיף 14(ג) לחוק המשטרה תשס"ו-2006, אנו מוצאים לנכון להדגיש כי החלטנו על המשך ההליכים בשל טיב העבירות, חומרתן והעניין הציבורי הקיים במיצוי הדין.

טיעוני הצדדים וראיותיהם לעונש

6. התובעת בטיעונה לעונש ציינה כי עקב הפרשייה נשוא האישום, הנאשם פוטר מהמשטרה בשל אי התאמה ופיטוריו נכנסו לתוקף ביום 23.1.13.

7. בהתייחסה לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, הדגישה התובעת את ניגוד העניינים שבקיום קשרים חברתיים בין שוטר לעברין, דבר הסותר את מהות תפקידו של איש המשטרה, עלול לחשוף אותו לסחיטה ולגרום לו לשקילת שיקולים זרים. איסור זה מקבל לדבריה משנה תוקף כשמדובר באיש משטרה הממלא תפקיד רגיש של הפעלת סוכנים. עוד הוסיפה התובעת כי כשהנאשם מפנה לאותו עברין בקשות כמו לקנות או למכור עברו פלאפון, הוא יודע שהפעולות יבוצעו שלא באופן חוקי. הבקשה לרכוש עברו תוכנת ריגול, היא כשלעצמה בקשה לבצוע פעולה שאינה חוקית.

8. לקולה ציינה התובעת והגישה את הערכותיו התקופתיות של הנאשם הנעות בין הציונים טוב מאוד למעולה. כן הגישה את גיליון רישומי המשמעותיים של הנאשם ממנו עולה כי בעברו 2 הרשעות בפני דן יחיד שאינן ממין העניין והערת מפקד אחת.

9. לסיכום דבריה ציינה כי העמדה העונשית המוסכמת של הורדה בדרגה, יש בה כדי לבטא את חומרת המעשים ולהעביר מסר הרתעתי. התביעה משאירה לשיקול דעת בית הדין את מספר חודשי ההורדה בדרגה, בשים לב לכך שהנאשם נפגע מעצם פיטוריו. מבדיקה שנערכה לבקשתה בחשבות עולה כי בתקופת ההורדה בדרגה, יקבל שכר של 6,581 שקלים ברוטו, במקום 7,250 שקלים.

01. ב"כ הנאשם בהתייחסו לנסיבות העבירה ציין כי מדובר באיש מ שטרה שמתקוף תפקידו נאלץ להתחבר עם מקורות שהם עבריינים. לעיתים עם הזמן והשחיקה, קורה

שהקווים מתעמעמים. הנאשם אכן כשל בכך שהתחבר עם עבריו, אך בפעולות ובסוג העסקאות שביצע עמו, לא פגע במשטרה, לא פעל נגד המשטרה ולא קיבל טובות הנאה כלשהן.

11. עוד ציין ב"כ הנאשם לק ולח את העובדה שהנאשם הבין היטב שכשל עוד כשנחקר, הודה באשמה, והוא לוקח אחריות מלאה למעשיו.

21. בהתייחסו לנאשם ציין כי הוא בן 44, גרוש ואב ל-2 בנות. פוטר מהחיל לאחר 20 שנות שירות בהן הצטיין כרכז מודיעין והמשטרה הייתה לו כל חייו. הוערך ע"י מפקדיו, לא אחת, כשוטר טוב יותר מאחרים, וקיבל תעודות הערכה והצטיינות בשל פעילותו המקצועית.

31. לסיכום דבריו ביקש הסנגור שעונש ההורדה בדרגה לא יחרוג מ- 3-4 חודשים, ושבת הדין לא ימצה את הדין עם הנאשם עד תום, בהתחשב בכך שכבר נענש קשות ע"י פיטוריו מהחיל, וכן בכך שבפיטורין כשלעצמם יש כ בר מסר של הרתעה כלפי אחרים בארגון וכן פגיעה כלכלית וחברתית בנאשם.

41. מפי הנאשם שמענו שהוא מצטער על מעשיו ומושפל מעצם המעמד. לדבריו 20 שנה היה במרכז העשייה המשטרתית, כעת נותר לבד. באוגוסט 2012, ימים ספורים לאחר חקירתו במח"ש הוצא לחופשה כפויה עד לפיטוריו. ביקש להתחשב בנוק הכלכלי המשמעותי שנגרם לו מהפיטורין, בכך שהוא תומך כלכלית בבנותיו וכן משלם משכנתא.

דין

51. מעשי הנאשם, בהם הודה והורשע, הם מהחמורים המגיעים לפתחו של בית דין זה. התחברות של מפעיל סוכנים עם עבריו ששימש בעבר כמקור שלו וקיום קשרים חברתיים ועסקיים עמו כמפורט בכתב האישום, הם מעשים שיש בהם חציית גבולות של ממש ע"י איש משטרה.

61. אזרח, לא כל שכן איש משטרה, הפונה במודע אל עבריו בבקשות לבצע עבורו עסקאות כאלו ואחרות, כמפורט בכתב האישום, מבין היטב ולוקח בחשבון שמדובר בעסקאות שמעצם טיבן הן מפקפקות וקיים ספק בדבר כשרותן, על כל הכרוך בכך. זאת ועוד, כשמדובר באיש משטרה, בעצם קיום קשר חברתי ועסקי שאינו תקין עם עבריו, איש המשטרה מעמיד את עצמו במצב של ניגוד עניינים והוא עלול בבוא היום למצוא את עצמו מחויב לאותו עבריו, או נסחט על ידו, וכתוצאה מכך למעול בנאמנותו ובמחויבותו לארגון.

71. לא בכדי נקבע בנוהלי המשטרה איסור מוחלט על איש משטרה לקיים קשרים חברתיים, עם מי שידוע לו, כי הוא עבריין. מטרת הנוהל, כמצוין בו, היא להבהיר לאנשי המשטרה את חובתם לנהוג בצורה ההולמת את מעמדם ותפקידם, על מנת להבטיח את אמון הציבור במשטרה.
81. כידוע אמון הציבור במשטרה ובשטריה כאנשים ישרים והגונים, הוא תנאי הכרחי לתפקודה של המשטרה וליכולתה למלא את תפקידיה. אמון הציבור במשטרה ייפגע קשות, אם זו לא תפעל בנחישות ותפלוט מבין שורותיה את אותם עשבים שוטים, שהינם חריגים, אך למרבה הצער מעשיהם הפסולים פוגעים קשות בארגון כולו.
91. אין לנו אלא לחזור ולהפנות לבג"צ 7074/93 מאיר סוויסא נגד היועץ המשפטי לממשלה בו נקבע כי תכליתו של הדין המשמעתי ומטרתו העיקרית היא "לשמור על המשמעת ועל הסדר הטוב בחיל המשטרה ולטהר את שורותיו ממי שאינו ראוי לשרת בו". עוד נאמרו בפסה"ד על מעמדו המיוחד של השוטר הדברים הבאים:
- "סוג ההתנהגות המותר לכל הציבור, אינו מותר לשוטר. השוטר אינו רשאי להתנהג באופן שיש בו לגרום נזק ולהפריע לתיפקודו ולתדמיתו כאוכף החוק ולפגוע באמון שהציבור רוחש לו ... זוהי דרישה של רמת ציפיות המיוחדת אך ורק למי שנמנה על המסגרת הארגונית הקרויה משטרה. גישה זו תובעת משוטר לעמוד באמות מידה מיוחדות של התנהגות שאינן מתבקשות ממי שאינו שייך למסגרת המשטרתית ... החברה דורשת מידת אמון מיוחדת, תכונות של יושר והגינות ורגישות יתר לנורמות מוסריות ממי שנמנה על מסגרת זו" (מתוך ביד"מ 70/93).
02. בבואנו לבחון מהו העונש ההולם את המעשים בהם הורשע הנאשם, ברי כי רכיב הענישה של הורדה בדרגה, כפי שהשכילו הצדדים להציע לבית הדין, הוא העונש המתבקש והמתחייב בנסיבות המקרה. זאת, על אף שהנאשם כבר אינו נושא את דרגותיו עקב פיטוריו מהחיל. ברכיב ענישה זה שהוא מהחמורים שרשאי בית הדין להשית, בשל ההיבט ההצהרתי שבו, יש משום העברת מסר חד-משמעי לכך שמעשים אלו נמצאים ברף העליון של הפגיעה בתדמית המשטרה.
12. כפי שהובא לידיעתנו, מסר זה הועבר ע"י הארגון, בכך שמיד לאחר שנחקר הנאשם במח"ש, הוא הוצא לחופשה כפויה, וימים ספורים לאחר שה וגש נגדו כתב האישום נשוא תיק זה, עוד בטרם נדון, החליט ראש אמ"ש על פיטוריו מהחיל, בשל אי-התאמה.
22. במקביל, שומה על בית הדין, להוקיע ולהעביר מסר דומה לנאשם ולכלל השוטרים המשרתים בחיל, בדבר החומרה וחוסר הפשרות בהתייחסות של בית הדין כשמגיעה לפתחו פרשייה דוגמת זו שבפנינו.

32. בצד חומרת המעשים, נתנו דעתנו לנימוקים לקולה. טיב שירותו החיובי של הנאשם במהלך 20 שנות שירותו בחיל, הערכותיו התקופתיות, תעודות ההערכה שקיבל על פעילותו הנחושה והמקצועית כרכז מודיעין, והעדר עבר משמעותי מכביד.

42. עוד התחשבנו לקולה בהודיית הנאשם, בלקיחת האחריות על מעשיו, בתקופה הקשה שעבר מאז הוצאתו לחופשה כפויה, במצבו הכלכלי ובעיקר התחשבנו בכך שהנאשם נענש בעצם פיטוריו מהחיל.

52. לאחר ששקלנו את מכלול השיקולים הרלבנטיים החלטנו לכבד את הסדר הטעון בהיותו סביר וראוי בנסיבות מקרה זה.

62. אנו משיתים אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

נזיפה חמורה

הורדה בדרגה אחת למשך תקופה של 7 חודשים מהיום.

השופט צ' דוד-גולדברגר

1. קראתי בעיון את חוות הדעת המלומדת של חבריי שלעיקריה אני מסכימה, ואולם אני סבורה כי בנסיבות העניין דגן ניתן להסתפק בתקופה קצרה יותר של הורדה בדרגה. לו דעתי תישמע, הייתי ממליצה על משך הורדה בדרגה לתקופה של 4 חודשים. ואילו טעמי.

2. הנאשם הובא לפני בית הדין למשמעת לאחר שכבר פוטר מן החיל. נקיטת הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר היא בבחינת חריג לכלל הקבוע בסעיף 14 לחוק המשטרה, תשס"ו-2006, ואשר לפיו אין לנקוט הליכים משמעתיים נגד מי שחדל להיות שוטר. עוד נקבע בסעיף שאם הוחל בהליכים ובמהלכם חדל הנאשם להיות שוטר – יש להפסיקם. אם לא נפסקו – דרושים "טעמים שיירשמו". טעמים כאמור דרושים גם כדי להחל הליכים שטרם החלו.

לשיטתי, ענישה של מי שחדל להיות שוטר אף היא צריכה להביא בחשבון את היות ההליכים הננקטים בבחינת חריג לכלל האמור.

3. דבר נוסף, המעשים שבגינם הורשע הנאשם, בלי להקל בהם ראש, הם מעשים שהפרתם גוררת עבירות משמעת גרידא, ואין בהם גם יסודות של עברה פלילית, בשונה ממקרים רבים המובאים לפתחו של בית הדין.

4. המשטרה מופקדת על אכיפת החוק ותדמיתה היא אחד הגורמים החשובים שיש בהם כדי לסייע לה בהצלחתה במשימותיה. תדמיתה נפגעת כאשר שוטרים מנהלים קשר עם אנשים שדבק בהם רבב פלילי. אשר על כן ביקשה המשטרה ליצור חיץ בין שוטרים לבין עבריינים. בענייננו ההתחברות של הנאשם לעברייני מושא כתב האישום, וס, ראשיתה הייתה כדין, אלא שהמשכח, מרגע שהנאשם פסק להפעילו כמקור – לא. עם זאת, קשה לדעתי להתעלם מן הממד האנושי היוצר קושי לשוטר לנתק מערכת יחסים שקיים עם אדם ששימש מקור משטרתי ושאותו הפעיל.

5. הנאשם קבע לו את המשטרה כמקום שירות עד ליציאתו לגמלאות, כפי שהוא עצמו העיד לפנינו, אלא שבעקבות תיק זה נכפה עליו לסיים את שירותו בחיל מוקדם בהרבה משרצה.

בפרשה הידועה כפרשת אל"ם יהודה מאיר (בג"ץ 425/89 ג'מאל צופאן ואח' נ' הפצ"ר ואח' [פורסם בתקדין, 27.12.89]), אמר השופט קדמי את הדברים האלה:

ולא למיותר יהיה להדגיש: הדחה וסילוק כאמור, כתגובה להתנהגות פסולה, אינם בעלי אופי עונשי כלפי המודח בלבד, אלא כוחם עמם - אם ננקטים הם במועדם וכהלכתם - לקדם את העניין החינוכי שבתגובה ולהביא על סיפוקו את הגורם ההרתעתי הנלווה אליה. העניין החינוכי בא על סיפוקו בקביעת נורמת ההתנהגות שהצבא מטפח ואינו משלים עם הפרתה; והעניין ההרתעתי - יוצא נשכר על ידי קביעת הצפוי בהכרתו של מי שאינו ער לקיומה של אותה נורמה.

ואל נא יובנו הדברים שלא כהלכה, אין אני אומר שבכל מקרה - יהיו הנסיבות אשר יהיו - ניתן להסתפק ב"הדחה וסילוק". כל שרציתי לומר הוא - כי "הדחה וסילוק" כאמור אינם תגובה של מה בכך, כי יש ליתן לתגובה כזו את מלוא המשקל העונשי המתחייב מנקיטה בה וכי אין לשלול את מקומה של תגובה כזו בין השיקולים ששוקל הפצ"ר איזו היא התגובה המספיקה להתנהגות פסולה של מפקד.

6. בנסיבות דגן משפוטר הנאשם מן החיל, פגיעת ההורדה בדרגה בנאשם נושאת אופי כלכלי בעיקרו, והיא מצטרפת כבר לפגיעה הכלכלית הקשה והחמורה שספג הנאשם

בעקבות פיטוריו. איני סבורה שתכלית ההרתעה שבענישה תיפגע אם "הקנס" שיושת על הנאשם יהיה קטן יותר בשים לב למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם.

7. אשר על כן, נוכח האמור לעיל ובשים לב למכלול המצטבר של הנימוקים שמניתי – אני סבורה שדי בהורדה בדרגה לתקופה של 4 חודשים, נוסף על הנזיפה החמורה, כדי להשיג את מטרת הענישה בתיק זה.

שופטת _____

סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר

סוף דבר

על פי דעת הרוב, אנו משיתים אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה
- הורדה בדרגה אחת למשך תקופה של 7 חודשים מהיום.

ניתן והודע היום א' בניסן תשע"ג, 12/03/2013, במעמד הצדדים.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____

סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר נצ"מ רחל אדלסברג סנ"ץ יוסף בניים

גזר דין

השופטת צ' דוד-גולדברגר

כללי

1. הנאשם, שוטר סיור במרחב [REDACTED], הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו והורשע בעבירת שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו-2006 (להלן "התוספת").

מעובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 15 בדצמבר 2009 נקרא הנאשם לסייע למאבטחי מפעל "אלתא" באשדוד במעצרו של [REDACTED] (להלן: "המתלונן"). המאבטחים ביקשו את עזרת המשטרה לאחר שהמתלונן, בן מיעוטים, סירב לדרישתם להזדהות, תקף אותם ואף עלה חשד שהוא ניסה גם לחטוף את נשקם.

בכתב האישום נטען כי כשהגיע הנאשם למקום היו ידיו של המתלונן מאחורי גבו כשהן כבולות ב'אזיקון' ולידו מאבטחי המפעל. במצב דברים זה, ואף שלא נשקפה כל סכנה מן המתלונן, ניגש הנאשם אל המתלונן, הלם בפניו והיכה אותו בעורפו. עוד נטען כי כתוצאה ממעשיו האמורים נגרמו למתלונן מטומה בשפה ושפשוף בסנטר, וכי בהכותו את המתלונן כאמור עבר הנאשם עבירה של שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת.

הסדר הטיעון, שנכרת בין הנאשם ובין המחלקה לחקירת שוטרים, לא כלל הסכמה לעניין העונש.

טיעוני הצדדים

2. התובעת הדגישה בטיעוניה את החומרה שבשימוש לא מוצדק ושלא כדין בכוח. התובעת עמדה על נסיבותיה החמורות של העבירה ועל כך שהנאשם היכה את המתלונן לא רק שלא בסמכות אלא אף בלי סיבה כלל ובלי שקדמה התגרות כלשהי מצדו של המתלונן. אשר לעברו המשמעתי ציינה התובעת כי עברו של הנאשם נקי יחסית, למעט שתי הרשעות בדן יחיד: האחת נוגעת לתאונת דרכים מסוג נ"ב והשנייה נוגעת לסירובו ל קבל תלונת אזרח. התובעת המציאה לבית הדין את תדפיס המרשם המשמעתי ואת גיליונות השפיטה הרלוונטיים. כן המציאה את הערכותיו התקופתיות של הנאשם לשנים 2008-2011. לקולה ציינה התובעת את העובדה שהנאשם הודה במיוחס לו, את עברו הנקי ואת היות הנאשם שוטר טוב, מקצועי ואחראי. לדבריה, אילולא היה עברו של הנאשם נקי יחסית ואילולא היה שירותו חיובי וטוב – הייתה התביעה עותרת לעונש של הורדה בדרגה לזמן קצוב.

3. נוכח דבריה אלה ביקשה התובעת כי נשית על הנאשם נזיפה חמורה, קנס 'משמעותי' ומחבוש על תנאי.

4. בא-כוח הנאשם הדגיש בטיעונו את הודאת הנאשם במעשיו ואת העובדה כי הוא קיבל עליהם אחריות וכן את היותו שוטר טוב ומוערך. לדבריו, הנאשם סבר, על יסוד המידע

שנמסר לו קודם הגעתו למקום , כי האירוע הוא פח "עי, וכי סברה זו גרמה לו לפעול
בנמהרות. הסנגור טען כי הנאשם לא ידע בפועל כי ידיו של המתלונן כבולות , אך הוסיף כי
היה עליו לדעת זאת באותן נסיבות. הסנגור ציין כי הנאשם משרת בחיל כ- 11 שנים, כי הוא
נשוי לשוטרת וכי לבני הזוג שני ילדים . עוד הוסיף הסנגור כי לנאשם נגרמה פגיעה כלכלית
חמורה הן בשל היותו מעוכב דרגה מזה שנתיים בעקבות האירוע והן בשל האיסור שהוטל
עליו, ושבוטל אך לאחרונה, לעבוד בתשלום (בשכר).

5. נוכח דבריו אלה ביקש הסנגור מבית הדין להשית על הנאשם 'עונש מתון' בהתחשב בכל
נסיבות העניין, בלי לפרט את מרכיביו של העונש הראוי לטעמו.

6. הנאשם עצמו הביע לפנינו חרטה וצער על מעשיו , טען שמצבו הכלכלי אינו טוב וחזר על
הפגיעה הכלכלית שנגרמה לו בעקבות עיכוב הדרגה . לדבריו הוא שירת במשטרה כבר
במסגרת שירותו הצבאי והוא משרת בה מאז ועד היום . הנאשם הוסיף כי הוא אוהב את
השירות במשטרה וביקש מבית הדין שיקל עליו בעונש.

דיון

7. בהכותנו את המתלונן כאמור הפעיל הנאשם כוח כלפי המתלונן ללא סמכות כדין, בלא
הצדק סביר ובנסיבות שבהן לא הייתה לנאשם, בשום שלב של האירוע, סמכות לעשות כן.
הכוח שהופעל גרם גם לחבלה גופנית, הגם שאינה חמורה, למתלונן.

הפעלת כוח בנסיבות אלה, לבד מכך שהיא פוגעת באדם המוכה ובכבודו, יש בה כדי לפגוע
בתדמית המשטרה ובאמון הציבור בה. דומה שאין צורך להכביר מילים על ההשפעה
הישירה שיש לתדמית המשטרה ולאמון הציבור בה על יכולתה למלא את תפקידה.

בבג"ץ 7141/05 עקיבא ויתקין נ' מפכ"ל המשטרה ואח' , בפסקה 12 לפסק דינה של
השופטת פרוקצ'יה (פורסם בתקדין, 27.2.2006), נאמר כי חריגה מסמכות הש' ימוש בכוח
נוגעת ביסודות המשטר הדמוקרטי בישראל, וכך נאמר:

**האיסור המוחלט על שימוש בכוח ואלימות בידי שוטרים , תוך חריגה
מגדר הנדרש באורח סביר להשגת תכלית שמירת הסדר ובטחון
הציבור, אינו צריך הדגשה . הוא מהווה אבן- יסוד בשיטה החוקתית
הנוגעת לפעילותם של גורמי אכיפת החוק במדינה . הוא מתחייב
ממושגי-יסוד של מוסר ציבורי הנוהג בחברה הישראלית ; הוא מהווה
חוליה מרכזית במערכת המרכיבים הבונים את תשתית המשטר
הדמוקרטי בישראל . המשטרה אמורה להגן על הסדר והביטחון
הציבורי, ולהבטיח את שלומו של הפרט והכלל . היא לא נועדה להפיל
את חיתתה על הסביבה , והיא מנועה מעשיית שימוש בכוחה שלא
למטרה לשמה הוא הופקד בידיה.**

ובהמשך (שם, פסקה 14), בהתייחס לפגיעה שיש לאלימות כאמור באמון הציבור במשטרה ובתדמיתה, צוין:

בצד דברים אלה, נדרשת התייחסות להשפעה הנובעת לאישומו של שוטר במעשי אלימות כלפי עצור על תדמית יתה הכללית של המשטרה, ועל מידת אמונו של הציבור בניקיון כפיה וטוהר פעולתה, המהווים גורם חיוני לתפקודה התקין. השימוש באלימות בידי גורמי אכיפת החוק אינו עולה בקנה אחד עם הדרישה הבסיסית הראשונית כי גורמים אלה, בראש וראשונה, יכבדו הם עצמם, את החוק במסגרת מילוי תפקידם..... כבר נפסק בעבר כי רמתה ודמותה של משטרת ישראל בעיני הציבור הם גורמים בעלי חשיבות מן המעלה הראשונה, וכי אמון הציבור הוא נכס חיוני לתפקודה התקין של הרשות השלטונית בישראל. יש להגן על אמון זה תוך עמידה על כך ששוטרי ישראל ימלאו את תפקידם למען הציבור ביושר, ניקיון כפיים, ושמירה על גדרי החוק; אמון זה עומד בבסיס תפקודן של רשויות אכיפת החוק, ובלעדיו לא יוכלו למלא את משימותיהן (בג"ץ 671/04 אורן גרין נ' משטרת ישראל, תקע על 2005 (1) 1844; בג"ץ 7074/93 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פד"י מח (2) 748, 5-774). (בג"ץ 961/92 בן יאיר נ' מפכ"ל משטרת ישראל, פד"י מו (3) 516; בג"ץ 337/76 חייק נ' המפקח הכללי של המשטרה, פד"י לא (1) 421; בג"ץ 204/81 בן נעים נ' מפכ"ל המשטרה, פד"י לה (4) 469).

8. שימוש בכוח שלא כדין פוגע אם כן לא רק בתדמיתה של המשטרה אלא גם בבסיס משטרה של החברה.

9. אכן הנאשם עשה זאת בסוברו שהוא נקרא לזירת פח "ע בתוככי מפעל ביטחוני, ואולם אפילו זירה כאמור אין בה כדי להכשיר את מה שאסור מלכתחילה. מצופה משוטר – ובוודאי משוטר ותיק כנאשם – שיבחן את הזירה שאלה הוא מגיע ויקלוט אותה בחושיו טרם שיפעל.

10. עם זאת, זכאי הנאשם לכך שביום הדין יביא בית הדין בחשבון שיקוליו גם את הנסיבות המקלות שעומדות לצדו. לפיכך, יש להתחשב לקולה בהודיית הנאשם, בהיותו שוטר ותיק, חיובי ומוערך ובכך שעברו המשמעותי אינו מכביד.

11. נוכח כל האמור לעיל ולאחר ששקלתי את הנסיבות לחומרה ולקולה, אמליץ לחבריי להשית על הנאשם את העונשים האלה:

נזיפה חמורה;

קנס בסך 1500 ₪, אשר ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים;

מחבוש על תנאי לתקופה של 7 ימים, ואולם הנאשם לא יישא אותם אלא אם יעבור בתוך שנה מהיום עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת.

שופטת _____
סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר

אב בית הדין ד' יניב

אני מסכימה.

אב בית הדין _____
נצ"ם דורית יניב

שופט י' לוי

אני מסכים.

שופט _____
עו"ד יהושוע לוי

סוף דבר

הוחלט לפיכך כאמור בגזר דינה של השופטת צ' דוד-גולדברגר. אנו משיתים אפוא על הנאשם את העונשים האלה :

- נזיפה חמורה ;
- קנס בסך 1500 ₪, אשר ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים ;
- מחבוש על תנאי לתקופה של 7 ימים, ואולם הנאשם לא יישא אותם אלא אם יעבור בתוך שנה מהיום עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת.

ניתן והודע היום , א' בניסן תשע"ג, 12.3.2013, בנוכחות התובע – רפ"ק גיל ראכלין , עו"ד, הנאשם וב"כ עו"ד שרון וקנין.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

שופט, עו"ד יהושוע לוי אב בית הדין, נצ"ם דורית יניב שופטת, סנ"ץ ציפי דוד-גולדברגר

גזר – דיןרקע כללי

41. הנאשמים הורשעו במסגרת הסדר טיעון על פי הודאתם בעובדות כתב האישום בעבירה של שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

51. בהסדר הטיעון אשר נכרת בין הצדדיים הוסכם כי הנאשמים יודו בעובדות כתב האישום ובאשר לעונש יטענו באופן חופשי.

61. להלן העובדות בהם הודו הנאשמים:

בתקופה הרלבנטית לכתב האישום שירת הנאשם 1 כקצין בילוש בתחנה ואילו נאשם 2 כסייר בתחנה.

בתאריך [REDACTED] סמוך לשעה 03.30, ליל ל"ג בעומר, במסגרת סיור שגרתי שערך נאשם 2 יחד עם שוטרים נוספים בחוף הטיילת [REDACTED] פנו השוטרים אל המתלונן ומשפחתו שבילו על החוף וביקשו מהם להנמיך את עוצמת המוסיקה.

המתלונן שהיה שיכור הציג עצמו כשוטר מג"ב, החל להתווכח עם השוטרים קלל ודחף את נאשם 2. לבקשת נאשם 2 שיעזוב את המקום הגיב בשלילה. למקום הגיע כתגבורת נאשם 1 אשר החליט לעכב את המתלונן לתחנת המשטרה. הואיל והמתלונן סירב להיכנס לניידת הוכנס בכוח והובל לתחנה. במהלך הנסיעה אמר נאשם 2 למתלונן "לסתום את הפה", הכה באמצעות מרפקו בפניו של המתלונן ואזק את ידיו. עם הגעתם לתחנה פתח נאשם 2 את דלת הניידת, דחף את המתלונן החוצה והפילו ארצה. נאשם 1 הצטרף לנאשם 2 ויחדיו היכו את המתלונן בעודו כבול ושרוע על הארץ. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו למתלונן שטף דם מסביב לעין שמאל, המטומה באזור הגבה ואפרכסת שמאל, אודם קווי בגב, שפשופים באזור בית החזה בפנים ושפשופים בפרקי ידיו.

בגין מעשיהם האמורים יוחסה לנאשמים עבירת שימוש בכוח שלא כדין.

טיעוני הצדדים

71. בפתח טיעוניו לעונש חזר התובע על העובדות בגין הורשעו הנאשמים וטען כי מדובר במקרה חמור. התובע עמד על כך שבאירוע הראשון של השימוש בכוח מצד נאשם 2, היה המתלונן בסטאטוס של מעוכב, לפיכך לא קמה לו כל סמכות להפעיל כוח. החלק היותר קשה בהתנהלות הנאשמים היה בהגיעם לתחנה, כאשר המתלונן נדחף מהניידת כשהוא אזורק, נפל ארצה, ובתוך כך הנאשמים הכו אותו בעודו שרוע על הארץ. בסופו של יום למתלונן נגרמו חבלות בדמות שטפי דם, המטומות ושפשופים.

81. לדברי התובע, השימוש בכוח במקרה דנן מצוי ברף היותר גבוה של עבירת השימוש בכוח, שכן מדובר במעשה התעמרות של הנאשמים במתלונן. גם אם הייתה פרובוקציה מסוימת מצד המתלונן בתחילת האירוע בדמות קללות ודחיפות כלפי השוטרים, מצופה היה מהנאשמים שבהיותם שוטרים ותיקים ואחד מהם הוא אף קצין, יגלו ריסון ואיפוק.

91. עוד עמד התובע על החומרה שמייחס ביה"ד לעבירות השימוש בכוח, במיוחד כשזה נעשה במקום בו לא קמה כלל סמכות לשימוש בכוח. התובע הפנה לתיק ביד"מ 106/10, שם דובר בשוטר מג"ב אשר בתום מרדף אחר קטיין שנחשד בהחזקת סכין, סטר לקטיין שלא לצורך. בגז"ד זה הטיל ביה"ד על השוטר עונש של נזיפה חמורה ו 14 ימי מחבוש על תנאי.

02. באשר לנאשם 1, ציין התובע, כי מדובר באיש שטח הבא במגע עם אוכלוסייה לא פשוטה וחרף זאת אין לו הרשעות קודמות. בנוסף יש להתחשב בכך שהודה בהזדמנות הדיונית הראשונה. יחד עם זאת, ציין התובע, כי חלקו של נאשם 1 בפרשה משמעותי וחמור יותר, שכן כקצין מצפים ממנו לנורמות התנהגות אחרות.

באשר לנאשם 2, ציין התובע, כי גם הוא איש שטח אשר זו לו המעידה הראשונה. עוד אמר לזכותו, שהודה ונטל אחריות מסוימת עוד בשלב החקירה במח"ש.

התובע ציין כי התביעה נתנה דעתה גם לעובדה שהמתלונן היה שיכור, התווכח, קילל את השוטרים, דחף את נאשם 2 וללא ספק תרם להסלמת הארוע.

8. לסיכום דבריו אמר התובע כי, בשקלול כל הנתונים האמורים מבקשת התביעה להשית על הנאשמים את העונשים הבאים: נזיפה חמורה, מחבוש על תנאי לתקופה קצרה וקנס שיהלום את חומרת האירוע. באשר לקנס העיר כי מן הראוי שהקנס שיוטל על נאשם 1 יהא גבוה מזה שיוטל על נאשם 2.

התובע המציא גיליונות הערכה תקופתית לגבי כל אחד מהנאשמים.

9. בטיעוני הסנגור לעונש טען , כי בשלבי הראשונים של האירוע נהגו הנאשמים באיפוק הראוי לשבח . אף שקמה לנאשם 2 הסמכות לעצור את המתלונן בגין קללות ותקיפה לא בחר לעשות כן . חרף התקיפה וחרף הפגיעה בכבודו , לא הפעיל את סמכות המעצר , וכן נמנע מלקחתו לתחנת המשטרה ולפתוח לו תיק פלילי כפי שהיה צריך לעשות.

גם בהמשך, כשהגיע נאשם 1 כדי לסייע , והחליט לעכב את המתלונן לתחנה , אף שזה התנגד לעיכוב וקמה סמכות שנייה לבצע מעצר כדין, לא עצרו אותו ולא אזקו אותו.

01. לדברי הסניגור, הנאשמים אכן פעלו שלא כדין , אבל בניגוד למתלונן, שגם הוא שוטר הנדרש לאותן אמות מידה המצופות מן הנאשמים, הם באו והודו ומוכנים לתת את הדין.

באשר לנאשם 2, פרט הסנגור, כי שרת בתנועה, בסיוור, בתפקידים פיקודיים, מעולם לא הוגשה נגדו כל תלונה . הוא אדם אדיב העושה את המצופה ממנו בדיוק כפי שהמערכת מבקשת . גם באירוע הזה כך נהג , גם כשתקפו אותו והעליבו אותו, מחל על כבודו וביקש לסיים את האירוע על דרך החזרת הסדר הציבורי על כנו . אחרי 22 שנות שירות, זה כישלונו הראשון והיחיד ועל כך הוא לוקח אחריות.

באשר לנאשם 1, אמר הסנגור, כי הלה משמש כקצין מודיעין בתחנה, אחראי על רכזים, ובלשים, מבצע בחודש אין ספור מעצרים. לדבריו, על השוטרים באותה משמרת לילה היה מוטל עומס כבד בשל הצורך ליתן מענה לכמות האירועים הרבה .

לסיכום ביקש הסנגור את התחשבות ביה "ד בשנות שירותם של הנאשמים אל מול העדר כל הסתבכות כזו או אחרת ; ברמת החיכוך של כל אחד מהם עם האוכלוסייה אתה הוא בא במגע ; בנסיבות המקרה ; ביום העמוס אירועים ובהתנהלות הבעייתית של המתלונן .

בהתחשב בכל אלה ביקש הסנגור מבית הדין להשית על הנאשמים עונשים מינימאליים, אף כי לא הציע רכיב עונשי הראוי לטעמו.

11. מפי נאשם 1 שמענו, כי הוא מצטער על המעשה ומודע לחומרתו. הסביר, כי בהיותו מפקד הגזרה באותה משמרת , כאשר נקרא לעזור לפקוד שלו הרגיש שכמפקד הוא חייב לבצע פעולה . בהגיעו למקום הופתע לגלות שהמתלונן הוא שוטר המתרברב בזה שהוא שוטר ואף מנפנף בתעודתו ומקשה על עבודתם כשוטרים. הוא החליט להעלותו לניידת כדי לנטרל אותו מהזירה , מהתלהמות חבריו, לקחת אותו למקום סטרילי שבו יוכל לחשוב ולבחון את הדברים , אך הלה המשיך להתנהג כעברייני , לקלל קללות מבישות , קרב אליו לאוזן ולחש לו שהוא ידאג שייאבד את מקום עבודתו.

בהתייחס לנסיבותיו האישיות, אמר נאשם 1, כי הוא נשוי ואב לשלושה , מתגורר 12 שנה במשטרה בתפקידי שטח, למחיתו משתכר כ 9000 ₪. עוד הוסיף

שהיה צריך לקבל דרגה מזמן . פרט את שורת התפקידים שמילא במהלך שירותו והמציא לביה"ד תעודות הערכה שזכה לקבל במהלך השנים.

21. מפי נאשם 2 שמענו כי הוא נשוי פעם שנייה, אב ל-5 ילדים, שירת 8 שנים ביס"מ [REDACTED] ומאז 12 שנים הוא משרת כסייר בתחנת [REDACTED] ומשתכר כ- 10,000₪ לחודש.

במהלך שירותו זכה בתעודות הערכה אותן הציג בפנינו. לגבי האירוע עצמו אמר, כי היו באותו ערב אירועים רבים, אי אפשר היה להתעכב באירוע יותר מדי זמן, הוא בחר לא לעצור את האיש, אמר לחבריו שייקחו אותו הביתה ובוזה ייגמר העניין, אלא שהמתלונן החליט להתנפל עליו.

בתחנה, המתלונן הקניט אותם. אמר שעבריינים לא דיברו אליו ככה כפי שהוא דיבר אליו, וכי הם לא עשויים מקרטון. 22 שנה בשירות ולא מעד ולו פעם אחת עד המקרה הנדון.

דיון

31. התמונה המצטיירת למקרא עובדות כתב האישום בהם הודו הנאשמים הינה תמונה קשה. הנאשמים במקרה דנן הפרו באופן בוטה את חובת האמון אותה הם חבים לציבור ולארגון בו הם משרתים. כישלונם הוא בכך שנגררו אחר התנהגותו הפרובוקטיבית של המתלונן, שלא הצליחו לשלוט בעצמם וקראו דרור לידיהם. אמת הדבר שהמתלונן אינו טליתש כוללת כלת ומילים חריפות רבות ניתן לומר עליו, אבל בכך אין כדי להצדיק את מעשיהם של הנאשמים או להקהות מחומרתם.

41. בבג"ץ 8225/07 - מריח סדיק נ' מפכ"ל משטרה - רב ניצב דודי כהן ואח' תק-על 2009(3), 237, עמ' 247 אמרה כבוד השופטת א' פרוקציה את הדברים הבאים:

"על שוטר במערך המשטרה חלה חובת אמון מיוחדת, בהיותו איש אכיפת חוק, הנזקק למלוא הסמכות המוסרית כדי לאכוף את החוק על זולתו. נדרשת ממנו הקפדה יתירה בקלה כחמורה (ענין סויסא, עמ' 783; בג"צ 4360/94 תיסיר טאטור נ' שר המשטרה, פ"ד נ(2) 560, עמ' 565-567 (1996)). במיוחד, נדרש השוטר לקיים סטנדרטים גבוהים של רמת פעולה ואמינות כאשר הוא בא במגע עם האזרח שכלפיו הוא מפעיל סמכות ומרות. שימוש לרעה בהפעלת מרות זו מהווה פגיעה בעלת חומרה מיוחדת לא רק כלפי הנפגע עצמו, אלא גם כלפי המערכת המשטרית המופקדת על אכיפת החוק, ונשענת על אמון הציבור בהגינותה וברמתה הערכית".

51. הנאשמים במקרה דנן סטו סטייה ממשית מסטנדרט ההתנהגות המצופה מהם כשוטרים וותיקים ומנוסים. מעשים כאלה מטילים כתם על דמות המשטרה ודמות

שוטריה. אין ספק כי במעשיהם אלה הסבו הנאשמים נזק לתדמית המשטרה בעיני הציבור.

61. כאן המקום לומר כי אף אם הנאשמים ביצעו את אותה עבירה, מייחסים אנו חומרה מיוחדת למעשיו של נאשם 1. בהיותו קצין הממונה על פקודים, הוא אמור לשמש דוגמה ומופת להם ולציבור. להשקפתנו, ככל שמעמדו ודרגתו של איש משטרה גבוהים יותר, כך ניתן לדרוש ממנו נורמות התנהגות ודרישו ת ערכיות גבוהות יותר.

71. לצד החומרה בה אנו רואים את המקרה בחנו את השיקולים לקולה אותם יש לזקוף לזכות הנאשמים.

נאשם 1 - מאסופת המסמכים שהמציא נאשם 1 הכוללת שורה ארוכה של מכתבי המלצה והערכה שצבר נאשם 1 מהלך שירותו ומההערכות התקופתיות בהן הוערך בציונים מעולים ובחלקן הוערך כיותר טוב מאחרים בקבוצה, ניתן להסיק על טיב שירותו המעולה.

באוגוסט 2012 כתב עליו מפקד תחנת [REDACTED] כי במהלך עבודתו הוא מגלה באופן עקבי מסירות רבה לתפקיד, לוחמנות וחתימה למגע בלתי מתפשרים, ירידה לפרטים, יושרה מקצועית ומוסרית ולויאליות מלאה לארגון ולמפקדיו. כמו כן, הינו קצין מוערך מאד במשרד, יודע לקחת סיכונים כאשר המשימה מחייבת, מגלה דאגה כנה לפקודיו ואהוד מאד על ידם, איש נעים הליכות וצנוע. עוד נזקפות לזכותו: העובדה שהוא נעדר עבר משמעותי, הודייתו במעשה, לקיחת אחריות על טעותו ומוכנותו ליתן את הדין. כן מצאנו להתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות.

נאשם 2 - לזכותו אנו זוקפים כנסיבות לקולה את הודייתו במעשה, לקיחת האחריות, טיב שירותו החיובי, עליו ניתן ללמוד מההערכות התקופתיות שהמציא לביה"ד ואת העובדה שמשך 22 שנות שירותו לא מעד משמעותית ולו פעם אחת. עוד לקחנו בחשבון את נסיבותיו המשפחתיות ואת מצבו הכלכלי כפי שפורט על ידי בא כוחו.

81. סוף דבר

נודה על האמת כי בבואנו לגזור את הדין במקרה זה התלבטנו לא מעט באשר לענישה הראויה שיש לגזור על הנאשמים. סופו של דבר, ולא בלב קל, החלטנו להימנע מלכלול בגזר הדין את רכיב המ חבוש על תנאי, כעתירת התביעה, ואת התייחסותנו המחמירה למעשה הנאשמים נביא לידי ביטוי בגובה הקנס.

נוכח כל האמור ולאחר ששקלנו את הנסיבות לחומרה ולקולה החלטנו להשית על הנאשמים את העונשים הבאים:

לנאשם 1 :

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 5000 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים.

לנאשם 2 :

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 3500 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום , א' בניסן תשע"ג, 12/03/2013, בנכחות התובע רפ "ק גיל ראכלין , עו"ד, הנאשמים וב"כ עו"ד שרון וקנין.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ שופט _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 נצ"ם רחל אדלסברג נצ"ם דורית יניב עו"ד אברהם לנמן

הכרעת – דין

בפתח הדברים אנו מודיעים כי החלטנו לזכות את הנאשם מחמת הספק.

השופטת, ד' יניב**רקע כללי**

1. הנאשם הועמד לדין בגין עבירת שימוש בכוח שלא כדין, עבירה על סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו - 2006.

2. בכתב האישום נטען, כי בתאריך 18.03.10 בעת פעילות משטרתית לפיזור הפרות סדר ברחוב עבודת ישראל בירושלים, תוך כדי פיזור קהל חרדי שהתגודד במקום ניגש הנאשם, קצין אבטחה [REDACTED], לאחד החרדים (להלן: הנפגע) והכה אותו עם מרפקו בצורה מכוונת וללא הצדק. עוד נטען כי לאחר מתן המכה התרחק הנאשם מהמקום.

3. עוד בטרם הקראת כתב האישום העלה ב"כ הנאשם טענה מקדמית של הגנה מן הצדק אשר טמנה בחובה מספר טענות:

- עינוי דין שנגרם לנאשם בעטיו של שיהוי בן שנתיים וחודש בהגשת כתב האישום.
- הפליית הנאשם לרעה בכך שמח "ש לא העניקה לו את הזכות לשימוע בעוד שעשתה כן לגבי שוטרים וקצינים אחרים אשר היו מעורבים באירוע.
- הפליית הנאשם לרעה אל מול קצינים ושוטרים נוספים באירוע שנקטו לפחות אותה מידת שימוש בכוח ולא הועמדו לדין.
- הפליית הנאשם לרעה בכך שמקרהו הוא מקרה יחיד שבו העמידו שוטר לדין בהעדר מתלונן.

לאחר ששמענו את נימוקי הצדדים לטענת ההגנה מן הצדק החלטנו לדחות את מתן ההחלטה בעניין זה לשלב הכרעת הדין.

התשובה לאישום

4. בתשובת הנאשם לאישום הודה הנאשם במרבית מעובדות כתב האישום . לטענת ההגנה , הנאשם ניגש לא רק אל אחד החרדים שהוזכר בכתב האישום , אלא חתר למגע על מנת להדוף המון רב שהגיע לעבר מקום המעצר של אדם בשם [REDACTED] שבוצע באותה עת . מטרתו הייתה להדוף את המתפרעים במקום, ולא הייתה לו כל כוונה להכות בפניו של אותו נפגע. הנאשם הודה כי הניף את מרפקו לעבר הנפגע ופגע בפניו ללא כל גרימת נזק וללא כוונת מכוון. פעולתו הייתה פעולה אינסטינקטיבית נוכח ההתרחשות שה תחוללה במקום. לדבריו הוא אכן עזב את המקום אולם לא על דרך הבריחה , אלא פנה להמשיך בביצוע תפקידו בהרחקת מתפרעים אחרים, כפי שנהגו יתר השוטרים והקצינים שלקחו חלק בפעילות.
5. בתשובת הנאשם לאישום גם נטען כי מתוך ניסוח כתב האישום לא ברורה טענת המאשימה כלפי הנאשם : האם קמה לנאשם במקרה הנדון הסמכות לשימוש בכוח והוא רק חרג מהמידה הנדרשת, או שמא כלל לא קמה לנאשם בנסיבות האירוע הסמכות להפעיל כוח.

התשתית הראייתית

6. התביעה העידה מטעמה את [REDACTED] - עת/1, ובאמצעותו הגישה כמוצג את הסרטון שבקובץ 1 פריט 4 - ת/1, כן הגישה בהסכמה את הודעתו של העד [REDACTED] - ת/2 ואת הודעת הנאשם במח"ש - ת/3.
7. ההגנה העידה מטעמה את עה/1 – הנאשם ואת עה/2 – [REDACTED]. הוגשו כמוצגים : נ/1 – דף מרד"מ מיום 18.3.12, נ/2 – נוהל 90.221.012 שעניינו הטיפול המשטרתי בהפרות סדר, נ/3 – דו"ח אירועי מרד"מ מיום 18.03.10, נ/4 – תמונה שהופקה מסרטון המצוי בתיק החקירה, נ/5 – 5 מכתבי זימונים לשימוע שנשלחו על ידי מח"ש לשוטרים שהיו מעורבים באירוע, נ/6 – סרטון, נ/7 – תצלום אוויר של אזור האירוע, נ/8 – הודעת [REDACTED] במח"ש, נ/9 – פרק שמונה עשר מתוך הספר "ההגנה מן הצדק" של ישגב נקדימון, נ/10 – הנחיית היועמ"ש לממשלה 4.1202 שכותרתה: משך טיפול התביעה עד להגשת כ"א, נ/11 – סרטון, פריט 5.

פרשת התביעה

8. עת/1, [REDACTED] - מי שצילם את הסרטון ת/1 - העיד, כי ביום האירוע עשה דרכו כמידי יום מביתו לכיוון אזור מאה שערי, שם הוא לומד. בעברו ברחוב עבודת ישראל הבחין בהתגודדות ובמשטרה ועל כן נעצר לברר פשר ההתרחשות. סופר לו כי מדובר בפניו דירה

על רקע סכסוכים בין הבעלים לדיירים . היו שם קצת מהומות והמשטרה הרחיקה אנשים . ברשותו החזיק מצלמת וידאו , אותה קיבל בהשאלה ימים אחדים קודם לכן מקרוב משפחתו , ובנסיבות אלה החליט להסתובב במקום ולצלם כמה וכמה מקומות . לשאלת הסנגור , מדוע החליט לצלם דווקא את הקטע [REDACTED] עצר, השיב, שקולות המהומה במקום משכו את תשומת לבו. העד אישר לסנגור כי היו התפרעויות במקום, גם זריקת אבנים. לגבי הסרטון (1/ת) הסביר, כי פנה אליו חבר שמכיר אדם בשם [REDACTED] אשר סביבו הייתה עיקר ההתרחשויות שבסרטון ואמר לו כי [REDACTED] מבקש לקבל לידיו את הסרטון . עוד אמר העד, כי שם החבר שביקש ממנו את הסרטון הוא [REDACTED]. את שמו אכן הוא לא הזכיר במח"ש, אך לא בשל כוונה מסוימת , אלא משום שחונך להמעיט בשיח עם המשטרה . [REDACTED] הפגיש בינו לבין [REDACTED] באותה פגישה הוא הראה [REDACTED] על המחשב את הסרטונים שצילם, [REDACTED] בחר חלק מהסרטונים ואת אלה הוא צרב עבורו על דיסק . עוד הוסיף העד כי [REDACTED] הוא שהעביר את הסרטון למח"ש, כי אין הוא מכיר את הנאשם וכי אף במח"ש הוא לא נשאל עליו. לשאלות בית הדין השיב , כי לא התבקש על ידי חוקרי מח"ש למסור לרשותם את כל הסרטונים שצילם וכי מעבר לחקירתו במח"ש לא מסר להם כל חומר נוסף.

9. בהודעת עד לאירוע – [REDACTED] (2/ת), שהוגשה בהסכמה כאמור לעיל, נרשם כי באותו יום בהיותו בחופשה הוא עבר דרך רחוב עבודת ישראל , שם ראה כוחות משטרה בסדרי גודל חריגים. כשפנה לבדוק במה מדובר התברר לו כי מדובר בסכסוך שכנים , באנשים המתבצרים בדירה ומכך הסיק שהמשטרה התבקשה לפנותם . בהודעתו נרשם גם כי הוא עמד וצפה במתרחש מתוך סקרנות והיה עד לאירוע המעצר של [REDACTED]. ביחס לאירוע הקשור לנאשם נרשם מפיו : "... אני גם הייתי עד למקרה שעמד שם בחור גי' נג'י מזוקן שאיני מכיר אותו ואני לא חושב שראיתי אותו אי פעם ופתאום קצין פקד , פשוט נתן לו מכה עם המרפק בפרצוף....אני חושב שהצעתי לו ללכת להתלונן ." לשאלת החוקר, אם יש באפשרותו לאתר את הבחור הג'ינג'י, השיב בשלילה.

פרשת ההגנה

01. עה/1, הנאשם, בחקירתו הראשית סיפר , כי הגיע לאירוע ברח' עבודת ישראל בעקבות קריאות נוראיות ששמע ברשת הקשר על שוטרים שנקלעו למצוקה בבתי וורשה במאה שערים ומבקשים תגבורת כוחות כמה שיותר מהר . מהמוקד התקבלו דיווחים כי מבוצע שם לינץ' , שוטרים ובאנשים . בנסיבות אלה צירף אליו צוות מג "ב ראשון שפגש ברחוב , וכשהוא ללא ציוד מיגון , רק במדים , ללא אלה , ללא שכפ"ץ וללא קסדה , מיהר להגיע למקום האירוע . וכלשונו של הנאשם זו הייתה התמונה שנגלתה לעיניו הם בהגיעם למקום : " נכנסתי לרחוב שהיה עמוס במאות אנשים , צרחות איומות, יידיי מסיבי של אבנים , בקבוקים, מוטות ברזל. אנדרלמוסיה מוחלטת ...כאשר ברקע נשמעים קולות של שוטרים הנמצאים בשכונה עצמה ,

כשהם לכודים. מכיוון שהיינו כוח קטן יחסית להמון, עשינו מירב המאמצים לחתור למגע ולהגיע לשוטרים ולתת להם את הסיוע. הדפנו אנשים, דחפנו אנשים. תוך כדי כך שאנו מקבלים מטר אבנים, זריקות ביצים, חיתולים". הוסיף הנאשם לספר, כי בהגיעו יחד עם קצין האג"מ לשוטרים, הקפואו מצב עד כמה שהדבר היה ניתן, פשוט התגוננו, ביחד עם מעט השוטרים הנוספים שהיו שם, עד להגעת כוחות מג"ב, יס"מ, פרשים ומכת"ז. ברגע שאלה הגיעו והחלו לעבוד הבין שהוכרז מצב של פיזור הפגנה או התקהלות פרועה. שוטרים החלו להדוף באמצעות פרשים, מכת"ז ואלות, את המתפרעים במקום. בשלב מסוים הצליחו ליצור קו חיץ בו עמדו מול המתפרעים. זה היה המקום בו בוצע מעצרו של דוידוביץ. בזמן המעצר החלה התלהמות כלפי קבוצת שוטרים שרובם היו קצינים, ואז מכוח הסמכות שניתנה לו על ידי מפקדיו ומתוך הבנתו כי פועלים במצב של הפס"ד רמה ג' התחולל האירוע נשוא ההליך דנן.

וכך תיאר הנאשם את האירוע: "...ואז נשמעות צרחות איומות, ואני רואה המון שמגיע לכיוון שלנו בריצה, ואת זה גם ניתן לראות בסרטים, ולשמוע ולחוש, את התחושה שבה היינו נתונים, במיעוט מספרי, במצב נפשי לא קל, וללא כל אמצעי מיגון שיש לי על הגוף. ואז החלו להיהדף האנשים שהתקרבו אלינו, על ידי ועל ידי קצינים ושוטרים נוספים שהיו במקום וניתן לראות בסרט שאני עומד על מדרכה לפני כלפי החזית, ולפתע מצד ימין שלי, מגיע אדם, שהולך ישירות אלי ... ולפתע, כפעולה אינסטינקטיבית, כשאני 1.90 מ' בגובה שלי, עומד על מדרכה, ובא מצד ימין שלי אדם על הכביש, אני הודף אותו בצורה כזאת שהוא מקבל מכה בפניו...לא משנה איך הייתי מזיז את היד בסיטואציה הנוכחית, התוצאה הייתה אותה תוצאה. ניתן לראות שם את השוטרים הודפים בכל מיני צורות, עם ידיים קדימה, ידיים אחורה, בעיטות, הדיפות עם ידיים פתוחות, ההדיפה הזו הייתה הדיפה אינסטינקטיבית, ללא שום כוונה לפגוע....ניתן לראות בסרט שאני ממשיך להדוף אנשים אחרים, אני לא מייחס חשיבות לאירוע עצמו, לא ייחסתי לו בכלל חשיבות, עד שלא ראיתי את הסרט".

11. בהתייחס לסרטון ת/1 הצביע הנאשם על פקד [REDACTED] שנראה בסרטון בדקה 00.09 ואילך הודף מתגודדים במקום לאזור החיץ תוך כדי שימ"וש בבעיטות, בדחיפות, באגרופים ומכל הבא ליד. בשלב זה הוא היה ממוקם על המדרכה, בצמוד לקיר, כשפניו מופנות קדימה וכשהוא בדרכו לתת גיבוי לאלון שהמשיך להדוף את המתגודדים. הנפגע נראה בסרטון צועד לכיוון שלו כשידיו בכיסים. "אני לא יודע מה הוא רצה לעשות, אם הוא היה יכולנו לשאול אותו את השאלה, אני לא יודע מה היה לו בכיסים, מה רצה לעשות, הוא לא היה אמור להיות שם". בהתייחס לשנייה 00.15 בסרטון שם נראתה ההדיפה, אמר הנאשם כך: "אני הודף אותו בכך שאני מרים את ידי ב-90 מעלות בקו ישר, אווז אותה ביד נוספת, ונותן דחיפה לכיוון האדם, נותן דחיפה והודף אותו ולאחר מכן הודף אותו גם עם שתי הידיים כדי שיהיה מספיק רחוק ממני ... אני ממשיך הלאה, ממשיך להדוף ולא כמו שאמרו פה שברחתי מהמקום".

לגבי נ/11 תיאור הנאשם את אשר נצפה בסרטון . בין השאר הצביע על התמונות מהן אפשר לראות כי הם מוקפים במאות אנשים מכל עבר , על הגגות , על המרפסות , ברחוב עצמו , שומעים קולות של פחי אשפה מתגלגלים על הכביש , יידווי אבנים ובקבוקים מתנפצים על הכביש. אשר לדקה 16.20, הצביע הנאשם על המדרכה שם רואים את השוטרים [REDACTED] וסנ"צ [REDACTED] כשהם הודפים אנשים באמצעות הידיים, ובאמצעות בעיטות וכן רואים את תוצאות ההדיפה שלו כשהנפגע נהדף לעבר ידיו של נצ "מ [REDACTED]. מיד אחר כך רואים את הפרשים נכנסים לסייע בפיזור המתפרעים בכביש.

21. לסיכום דבריו בחקירתו הראשית אמר הנאשם כך : "... כל אדם שעמד שם בסמוך אלינו והבחין במתרחש ולא עזב את המקום , מבחינתי הוא מתפרע. לא ניתן לערוך אבחנה , במיוחד לאור כל הרעשים שנשמעו בסרט , והאירוע המתמשך והקשה בו היינו נתונים . " הפעולה הייתה פעולה אינסטינקטיבית , שהיום הרבה יותר קל לנתח אותה , לאחר שאנו צופים בסרט הזה מספר ומספר פעמים , ועד היום אנו עוצ רים בכל שנייה או 2 שניות כדי להסביר מה אנו רואים. שתבינו, הסיטואציה הזו הייתה בצורה הכי מהירה שיכולה להיות , בשטח אין לך את הזמן לחשוב ולעצור ולנתח , לא הייתה לי שום כוונה לפגוע בו , הפעולה הינה אינסטינקטיבית וניתן לראות גם בתנועות הגוף שלי , אני לא שולט בהן גם לאחר שרואים את ההדיפה , אני לא מביט לאחור אם פגעתי או לא פגעתי באיש ולא מיחס לכך חשיבות".

31. בחקירתו הנגדית, לשאלת התובע ביחס למטרת ההדיפה הסביר הנאשם, כי זו נועדה להרחיק את אותו אדם מהמקום אליו התקרב , המקום בו עמדו השוטרים וביצעו את מעצרו של [REDACTED]. הוא הדף אותו חזרה לכיוון ממנו בא . לשמע תשובתו זו הקשה התובע וביקש הסבר לדברים השונים שאמר הנאשם בהשיבו לשאלה דומה שנשאל על ידי חוקר מח "ש, ולו אמר כך : " הבנאדם מספר דקות לפני כן ירק בעט קלל ולא הייתה אפשרות להגיע אליו וברגע שהגעתי אליו ניסיתי להדוף אותו ובטעות לפי הסרט הוא קיבל מכה ". הנאשם השיב, כי יכול היה להגיד דברים דומים על עוד 20 אחרים שהיו שם, משנשאל לגבי אותו אדם ייחס התשובה אליו. עוד ביקש והדגיש כי "האדם היה מאד דומיננטי בהתפרעות , וניתן לראות שהוא ניגש אלי ולא אני ניגש אליו, הוא יוזם את ההליכה לכיוון שלי ולא אני אליו". לשאלת התובע מה חשב כאשר הדף את אותו אדם , האם חשב שהוא מתכוון לתקוף אותו השיב כך : "באותו רגע זה היה אינסטינקטיבי , בפעולה אינסטינקטיבית אתה לא חושב , אני לא יודע מה התת מודע שלי פירש באותה שנייה . הרי כבר אמרתי שלא הייתה לי שום כוונה לפגוע בו".

"אני חוזר ואומר שאי אפשר לנתק את האירוע הזה מכלל האירועים שהיינו בהם שם . בגלל זה אי אפשר לנתק את האירוע הנקודתי הזה של הכמה שניות האלה שאנו עומדים וחופרים שעות רבות , מכלל האירוע והתחושה והאווירה והאירועים שהיו באותה סיטואציה , כשבן אדם נמצא בנחיתות מספר ית ובמצוקה והוא מותקף הוא הרבה יותר חד ,...יש פעולות שלא חושבים שפשוט עושים ". עוד הסביר הנאשם : " הייתה התקהלות פרועה , כשאנו נמצאים בסיטואציה כזאת , אנו לא יכולים להבחין בסיטואציה מי מתפרע ומי האדם שהולך לצורך העניין, לישיבה. כמו שנשמע בסרט הם התבקשו מספר פעמים לעזוב את המקום, מבחינתי כל

מי שהיה במקום מתפרע. הייתי מצפה מאדם סביר שרואה את המתרחש שיקום ויעזוב את המקום". "כל מי שהיה במקום ולא עזב מרצונו הטוב והחופשי נהדף, היה לנו את הסמכות החוקית להדוף אותו, באלות, פרשים, במכת"ז".

41. עה/2 [redacted] סיפר, כי בעת האירוע נשוא המשפט שימש כמפקד תחנת [redacted] שעיסוקה העיקרי הוא המגזר החרדי. לדבריו, בתחילת מרץ 2010 התקבלה בתחנה תלונה בגין פלישה טרייה ל- 3 דירות שבעליהן נפטרו בשכונת בתי וורשה ומועד הפינוי נקבע למועד מסוים, אלא שעוד בטרם הגיע המועד, בצהרי יום האירוע, קיבל דיווח מהמוקד המחוזי על כך שמתקבלות במוקד עשרות קריאות טלפוניות על פוגרום בשכונת בתי וורשה. במקביל הזעיקו אותו בטלפון אנשי הנהלת ההקדש, מגישי התלונה, כשהם צועקים ובוכים כי עושים בהם פוגרום וכי הם נתונים בסכנת חיים. מיד אסף את קציניו, הזעיק כוחות ויצא במהירות למקום. עם הגיעו נפצע מאבן. התמונה שנגלתה לנגד עיניו הייתה של מאות אבנים, סלעים, ברזלים, ספסלים, עמודי תיאורה, כל אלה פזורים ברחבה. המשרד של ההקדש שרוף בחציו, אנשי ההקדש מדממים, במקום שהו כ- 300 איש משולהבים וברגע שראו אותו החלו בקריאות "הנה [redacted] הנאצי" וכל האש, האבנים, הוסתו לכיוון שלו. כמות השוטרים שעמדה לרשותו הייתה מועטה, לבקשתו קיבל ממפקד המרחב אישור להשתמש באמצעים לפיזור הפגנות, אלות פרשים ומכת"ז. רמת הפס"ד הייתה רמה ג' שזה אומר התפרעות תוך שימוש באמצעים כגון אבנים ונשק קר העלולים לסכן את בטחונו הציבורי ושלומו. מטרת הזעקת הכוחות והאמצעים הייתה לפזר את המתפרעים ולשמור על החיים של השוטרים ושל אנשי ההקדש. לשאלת ב"כ הנאשם השיב העד, כי במהלך האירוע ראה שוטרים הודפים, בועטים, שולחים אגרופים, והכל מתוך תחושת טרור קשה מאד שגם הוא חש בה, שוטרים הותקפו, נפצעו ולכן למעשה עשו הכל תוך גילוי נחישות ודבקות במטרה לשם הצלת חיים.

את עדותו הראשית סיכם העד בדברים אלה: "לא ניתן לבודד אירוע כזה או אחר. אירוע פה או אירוע שם מהתמונה כולה. זה האירוע הקשה ביותר אותו חוויתי בכל שנותיי במשטרת ישראל הן כמפקד והן כשוטר. השנאה שנבטה מעיני המתפרעים לא פסחה על אימהות לילדים אשר ביד אחת החזיקו עגלה עם תינוק וביד השנייה זרקו אבנים על שוטרים או תקפו שוטרים, קבלת הפנים שציפתה לי ולשוטריי, הייתה קשה מנשוא".

51. בחקירתו הנגדית הדגיש העד, כי האירוע לא היה אירוע נקודתי אחד בלבד. אמר שהיו שם הרבה מאד אירועים, זירות אירוע רבות מכל הצדדים. מכל עבר זרקו לעברם חפצים שונים, מאחוריו, מצדדיו, משמאלו מימינו ומקדימה.

סיכומי התביעה

61. באשר לטענת ההגנה מן הצדק בדבר אכיפה בררנית, טען התובע, כי נגד אחד מהמעורבים בעניין [redacted] ננקט צעד משמעותי בהעמדתו לדין בפני דן יחיד ביחידה.

כמו כן טען, כי אין להקיש מהמקרה של [REDACTED] למקרה דנן, על אף שמדובר בשני אירועים בסמיכות זמנים ובסמיכות גיאוגרפית ותחת כותרת של אותה הפגנה, שכן מדובר בשני תתי אירועים שונים בתכלית. להבדיל ממקרה [REDACTED], לא הוכח שהנפגע היה פרובוק אטור, לא נראה כי התנגד למעצר, גם לא נראה כי מעצרו היה דרוש.

באשר לטענה כי נגד הנאשם הוגש כתב אישום חרף העובדה כי אין מתלונן, טען התובע, כי האינטרס הציבורי והאינטרס המשטרתי קיימים גם ללא מתלונן. כמו כן הצביע על תיק ביד"מ 23/12 שם גזר ביה"ד לאחרונה את עונשו של נאשם בגין אירוע בו לא היה מתלונן.

באשר לשימוע, אמר התובע, כי לנאשם לא הייתה זכות קנויה לשימוע, שכן מלכתחילה הוחלט במח"ש להעביר את עניינו של הנאשם לביד"מ, ובנסיבות אלה לא מוקנית לו זכות שימוע.

באשר לטענת השיהוי – מבחינת המועדים המתייחסים לפעילות התביעה אין כל שיהוי. אשר למח"ש מדובר בתיק שכלל מספר אירועים עם מספר רב של מעורבים והדבר ארך זמן.

71. בהתייחס לאירוע עצמו ולמה שיוחס לנאשם בכתב האישום, טען התובע, כי ת/1 משקף את אשר ארע במציאות. עת/1 שצילם את הסרט העיד כי החליט לצלם את האירועים מתוך סקרנות. הוא לא ערך אותו, לא בישל אותו גם לא חתך אותו, אלא כל קובץ צולם בנפרד. העד לא הכיר באופן אישי את [REDACTED] או את הנאשם ועדותו משקפת את האמת.

81. לדעת התובע, ניתן לצמצם את גדר המחלוקת לשאלת סבירות השימוש בכוח שבו נקט הנאשם. התביעה סבורה כי בנסיבות המקרה קמה לשוטרי ס שלקחו חלק בפעילות המשטרתית לפיזור הפרות הסדר, ובכלל זה גם לנאשם, הסמכות להשתמש בכוח כלפי המתגודדים, אולם בדרך בה נהג הנאשם כלפי הנפגע, חרג ממידת הכוח שהייתה נחוצה באותן נסיבות. לטענת התובע, טעה הנאשם בשיקול דעתו באופן בו הפעיל את כוחו כלפי הנפגע. בנסיבות המקרה היה מקום לבחור באמצעי אשר פגיעתו תהא פחותה מזו בה בחר הנאשם. לטענת התביעה הנאשם בחר להדוף דווקא את הנפגע מתוך נקם על מה שקרה קודם לכן.

91. בנוסף, עמד התובע על השוני שעלה מכל אחד מההסברים שנתן הנאשם בהזדמנויות השונות, כאשר התבקש להתייחס לסיבת השימוש בכוח שהפעיל כלפי הנפגע. בהודעתו במח"ש, בחקירתו הראשית ובחקירתו הנגדית. התובע ביקש לדחות את טענת הנאשם כאילו מדובר היה בהדיפה ולא במכה. לדבריו, מדובר בכוח שהופעל עוד בטרם נוצר מגע בין הנאשם לנפגע וזו בעצם מכה.

נוכח כל האמור ביקש להרשיע את הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

סיכומי ההגנה

02. באשר לטענת ההגנה מן הצדק, טען ב"כ הנאשם, לפגיעה מהותית בעיקרון השוויון והצדק שבבסיסה טעמים אלה :

הפליה

הפליה באי מתן זכות שימוע - בהשוואה למעורבים אחרים בפרשה אשר הוחשדו בעבירת משמעת של שימוש בכוח שלא כדין, הופלה הנאשם לרעה בכך שלא זכה כמו האחרים ליידוע ולשימוע.

הפליה בהגשת כתב אישום - בהשוואה למעורבים האחרים, אשר מתוך חומר החקירה עולה כי נהגו באופן דומה לנאשם, בניגוד לנאשם כנגדם לא נקטו בצעדי העמדה לדין. () הנצפה ב-11/נ כשהוא משתמש באגרופים ואף בועט ב מתפרעים ובהודעתו (8/נ) אף מודה בכך, שוטר אחר נראה בסרטון מרסס בגז פלפל את בעת שהלה כבר אזוק, (התמונה ב-4/נ).

הפליה בהעמדת הנאשם לדין חרף העדר מתלונן – בהשוואה למקרים אחרים בהם ננקטה אלימות משטרתית חמורה וללא הצדק ובשל העדר מתלונן, (6/נ) לא הועמד החשוד לדין.

שיהוי

כתב האישום הוגש למעלה משנתיים לאחר האירוע, וכמעט שנתיים לאחר סיום גביית העדויות הרלבנטיות לעניינו של הנאשם. לגבי עבירת משמעת בה ההתיישנות עומדת על 3 שנים זהו פרק זמן ממושך מדי ובלתי סביר לטיפול התביעה בהגשת כתב אישום.

מחדלי חקירה

חקירה רשלנית ולא ממצה של עת 1/ בעטיה נגרם לנאשם נזק ראייתי חמור, שכן מנעה מהנאשם את האפשרות להציג את התמונה המלאה.

12. לגופו של עניין עמד הסנגור על כך שמדובר היה באירוע הפס "ד קשה, חריג מאד בממדיו בעוצמתו ובחומרתו, כפי שעולה מעדויותיהם של הנאשם, מעדותו של עה 2/ מהדיווחים שהתקבלו במוקד, 1/ ו-3/ ומכך שרמת ההפס "ד עלתה לרמה ג'. זה בא לידי ביטוי בכמות המתקבלים, המתפרעים, הפגנת העוינות כלפי השוטרים, וכלפי הניצים בינם לבין עצמם, יידוי אבנים, בקבוקים, ברזלים וכד'.

22. הסנגור הדגיש את העובדה כי כתב האישום מתבסס על ת 1/ שהוא סרטון נקודתי שנבחר בסלקטיביות. זאת הוא מבקש ללמוד מעדותו של עת 1/ שהעיד על כך שלא כל הסרטונים שצילם הועברו למח "ש. לפיכך, כל התנהגותם הלא חוקית של המתפרעים, מפרי הסדר וביניהם הנפגע היה בגדר נעלם ורק בדרך נס צלח בידם להראות באמצעות נ 11/ חלק מאד

מצומצם מהצד השני של ההתרחשויות במעצרו של [REDACTED]. לדבריו, 11/נ שופך אור על מכלול האירוע וממנו ניתן להסיק שבמקום הופעל כוח לא כלפי "קורבן אקראי" אלא כלפי אנשים נוספים שהתגודדו סביב זירת ביצוע המעצר, כשתכלית הפעלת הכוח הייתה יצירת חיץ סטרילי בין השוטרים העוסקים במעצר לבין ההמון המתלהם. כאשר לגרסת הנאשם במח"ש, אמר הסנגור, כי לא ניתן כחלוף 3 חודשים מקרות האירוע לדרוש משוטרי לזכור כל פרט של מכה כזו או אחרת, במיוחד כאשר הנאשם העיד על כך שהדף באירוע הזה לא מעט מתקבלים.

32. הסנגור עמד על כך שבת/1 החל מדקה 00.7 נצפה [REDACTED] מסלק בדחיפות את המתגודדים סביב זירת מעצרו של [REDACTED], הנפגע נראה מתקרב אל המדרכה כאשר הוא מישיר מבט אל הנאשם, והנאשם באותו רגע היה בדרכו להדוף את שאר המתקבלים בדומה לפעולותיהם של [REDACTED] ושוטר אחר. הנאשם באינסטינקט של שנייה, בהבחינו בנפגע כשהוא מתקרב לטבעת המעצר של [REDACTED], הרים את ידו אל הצד, ובאמצעות הזרוע שלו, מכיוון שהנפגע היה כה קרוב לגופו, הדף עם מרפקו או זרועו את הנפגע וזו פגעה בפרצופו.

42. בהתייחס למכה המיוחסת לנאשם, הסביר הסנגור, כי הנאשם לא ירד מהמדרכה בזמן המכה, הרים את ידו לא לפנים אלא הצידה, ונהג כפי שלימדו אותו, שכאשר ידך אינה משגת בשליחת יד לפנים, ואין ברשותך אמצעי כדוגמת אלה, אין ליתן אגרופים. הנאשם פשוט קיצר את ידו ועם זרועו הדף את הנפגע. לא ברור מיקום הפגיעה, אם בסנטר או בפנים, לו היה המתלונן עד במשפט ניתן היה לשאול אותו על כך.

על בסיס כל האמור ביקש הסנגור לזכות את הנאשם, ולו מן הספק הסביר.

דיון

52. לאחר שהאזנתי ברוב קשב לסיכומי הצדדים ובחנתי את הראיות אשר הונחו בפנינו דומה שעיקר המחלוקת בתיק זה היא משפטית. בציר העובדתי הודה הנאשם במרבית העובדות שבכתב האישום, ומפי ב"כ התביעה שמענו כי אין התביעה מתווכחת עם התמונה העובדתית שהציגה ההגנה לגבי האירועים שהתחוללו בשטח. עוד ניתן לומר, כי לאור דברי התובע בסיכומיו, שם הביע דעתו כי בנסיבות העניין קמה לשוטרים הסמכות להשתמש בכוח, ובכלל זה הדיפה או דחיפה של המתקבלים, אף גדר המחלוקת המשפטית הצטמצם. חרף האמור בכתב האישום, שם יוחסה לנאשם הפעלת כוח בצורה מכוונת וללא הצדק, קרי - בחוסר סמכות, השאלה שנותרה במחלוקת היא, האם השימוש בכוח בו נקט הנאשם היה מידתי ונחוץ בנסיבות העניין או שמא חרג מהסביר.

62. שאלה נוספת שנותרה שנויה במחלוקת נוגעת לטענה המקדמית שהעלתה ההגנה – האם

עומדת לנאשם טענת ההגנה מן הצדק אשר יש בה כדי להצדיק את זיכוי.

השימוש בכוח

פעולת השימוש בכוח

72. השימוש בכוח בו עסקינן, כפי שנצפה מהסרטון (ת/1) בדקה 00.15, ועל כך אין חולק, הוא מגע פיסי שנוצר בין הנאשם לנפגע, בעקבות פעולה שיזם הנאשם, כאשר שלח לעבר הנפגע את ידו המכופפת, באופן שפגע בפני הנפגע עם המרפק וגרם לנפגע לאבד שיווי משקלו ולמעוד קמעא (להלן הפעולה).

בין התביעה להגנה ניטש ויכוח לגבי הגדרתה של פעולה זו, באם מדובר במכה או בהדיפה. בעוד שהתביעה עמדה על דעתה שאין לראות בפעולה זו אלא מכה, טענה ההגנה כי מדובר בהדיפה שנעשתה עם הזרוע לאחר כיפוף היד וקיצורה. לדידי, אין כל נפקות לויכוח האמור שכן, בין אם תוגדר הפעולה כמכה ובין אם תוגדר כהדיפה, עדיין יש לבחון את הפעולה עצמה, על רקע אירועי אותו יום כדי לקבוע, אם חרגה מהנדרש בעצם ביצועה ובעוצמתה, אם לאו.

אווירת הרקע

82. אף כי הרקע לאירוע נשוא המשפט והאווירה ששררה במקום אינם שנויים במחלוקת, נכון עשתה ההגנה בכך שלא חסכה מאמץ כדי להציג בפנינו את התמונה המלאה של מצב האירועים בשטח, ככל שעלה בידה הדבר. סיטואציה של מפגינים זועמים והמון מתלהם הינה מוכרת וידועה, אולם כל הפגנה או התקהלות בלתי חוקית ונסיבותיה וכל אירוע שימוש בכוח מן הראוי שייבחן על בסיס נסיבותיו הייחודיות.

92. לאחר שצפיתי חזור וצפה בסרטונים ת 1/ ו-11/ ושמעתי את תיאוריהם של העדים, במיוחד את אלה של הנאשם ושל עה 2/, אותם פירטתי בהרחבה בפרק בו סקרתי את הראיות, ניתן לומר שהוצגה בפנינו תמונה מקיפה ומפורטת דיה הממחישה את תחושת הלחץ והמתח ששררה במקום, את מצוקת הכוחות וחששם לשלומם של אנשי ההקדש ואנשי המשטרה.

03. מן הראוי להדגיש את הנצפה בסרטון נ 11/ שם נראו בבירור כוחות המשטרה כשהם מפוזרים בתוך הקהל המתלהם, מוקפים במאות אנשים מכל עבר, על הגגות, על המרפסות, ברחוב עצמו, כשברקע נשמעים הדי קולות ניפוץ בקבוקים, אבנים, ופחים על הכביש. ובתוך כך נראים בדקה 16.20 למשל, שוטרים ההודפים מתקהלים בידיהם ואף בועטים בהם.

13. על בסיס כל המתואר לעיל מקבלת אני את עמדת ההגנה כי יש לשפוט את מעשה הנאשם על רקע אירועי אותו יום, וכי אין לבודד את האירוע נשוא כתב האישום ממכלול הנסיבות של

האירוע בכללותו. שותפה אני לדעה כי אירוע [REDACTED], אף כי היה תת אירוע בתוך האירוע כולו הוא חלק בלתי נפרד מהתמונה הכוללת, אחד מני אירועים רבים אחרים שהתחוללו במקום.

התרשמותי, אפוא, היא כי מדובר היה בהתלהמות שעלתה וגברה מרגע לרגע והגבירה את הסכנה שארבה לכוחות המשטרה ולאנשי ההקדש מפני התנהגות הקהל שמא תצא מכלל שליטה.

תכלית השימוש בכוח

23. דומה שגם התביעה לא חולקת על כך כי תפקידם של הנאשם וכלל השוטרים שהשתתפו באירוע הכולל היה להרחיק את הציבור המתלהם כדי להגיע לקבוצה שהייתה נתונה בסכנה. באשר למטרת הפעולה שביצע הנאשם כנגד הנפגע, הסביר הנאשם בחקירתו הנגדית, כי זו נועדה להרחיק את הנפגע מהמקום אליו התקרב, המקום בו עמדו השוטרים וביצעו את מעצרו של [REDACTED]. לדבריו, הוא הדף אותו חזרה לכיוון ממנו בא. טען התובע שאין לקבל את הסברו זה של הנאשם, שכן בכל הזדמנות בה התבקש להסביר מדוע ולשם מה פנה אל הנפגע, מסר גרסה שונה. לא מצאתי ליתן משקל להבדלים עליהם הצביע התובע בסיכומי ביחס להסבריו המשתנים של הנאשם בכל הזדמנות בה נשאל לתכלית פעולתו כנגד הנפגע. מקבלת אני את ההסבר שסיפק לעניין זה הנאשם, כאמור בפסקה 13. יתירה מכך, כפי העולה מהודעת הנאשם במח"ש (3/ת), בתחילת חקירתו לא זכר כלל את האירוע, ועד שלא הוקרן בפניו הסרטון (1/ת) לא הבין מדובר. אני מאמינה לנאשם, שלא ניסה בחקירתו להתחמק ממסירת האמת. כאשר עימתו אותו עם הסרטון (1/ת) מסר גרסתו. לטעמי, הפערים עליהם הצביע התובע בגרסת הנאשם לא נובעים מתוך כוונה של הנאשם לארגן מחדש את גרסתו כדי להיטיב את מצבו, אלא מדובר בפערים הנובעים מהקושי הטבעי לזכור ולהסביר כחלוף 3 חודשים מההתרחשות כל תנועה או פעולה שביצע במהלכה.

סבירות השימוש בכוח

33. ב-ע"א 94 / 5604 אוסמה חמד נ' מדינת ישראל נח (2) 498, עמוד 509-507 אמר כבוד הנשיא א' ברק בהתייחסו לשאלה, על-פי אילו אמות מידה יש לבחון את סבירות התנהגותם של שוטרים או חיילים הפועלים לדיכוי התפרעות אלימה וכיצד להתחשב בנסיבות חריגות של מצבי לחץ וחירום, את הדברים הללו היפים לענייננו:

"נסיבות חיצוניות חשובות שיש להביאן בחשבון במסגרת המבחן האובייקטיבי של הסבירות, הן נסיבות החורגות מהתנאים הנורמליים. כאשר נסיבות כאלה קיימות, דיני ההתרשלות אינם דורשים מהמזיק לנקוט אמצעי זהירות מעבר למתבקש בתנאים החריגים. אכן, יש להתחשב בצורך של המזיק לקבל החלטה מהירה בלא שיוכל לבחון

לעומק את החלופות השונות העומדות לפניו ובלא שיוכל להתכונן לכך מראש . עצם העובדה שנבחרה על-ידי חלופה מזיקה - חלופה שבבחינה רגועה לא הייתה נבחרת - אין בה כדי להצביע על התרשלות...

...דברים אלה חלים גם מקום שכוחות הביטחון מבצעים פעילות מבצעית של דיכוי התפרעויות אלימות וטיפול בהפרות סדר . לעתים אף נאלצים כוחות הביטחון לפעול בתנאי לחץ וחירום . באחת ה פרשות התרחשה מהומה באחד היישובים . שוטרים שנקראו להשליט סדר השתמשו בנשק חם . אחד הניזוקים תבע את המדינה בניזקין בגין רשלנות השוטרים. בפסק-דינו ציין הנשיא אגרנט :

"...יש לזכור כי השוטרים פעלו כל הזמן בתנאי חירום (emergency), כאשר מוטל עליהם התפקיד לדכא מהומה של המון אנשים, שהיו רוגמים אותם באבנים אף תוך נסיגתם... מן הנמנע שנמדוד את התנהגותם בעת שירו לעבר חורשת הזיתים, לפי אותה רמת זהירות, שניתן לדרוש מהאדם שגרם לתאונה בהיותו נתון במצב 'נורמלי'... מחובתנו להביא בחשבון את אווירת-המתח, שבה היו נתונים בשעת מעשה, ולא לקבוע את הערכתנו רק על סמך העובדות היבשות, שנודעו לאחר המעשה, כאשר בידינו לשקול אותן באווירה שקטה" (ע"א 751/68 רעד נ' מדינת ישראל [10], בעמ' 214).

אכן, כאשר שוטרים או חיילים פועלים בתנאי לחץ וחירום שלא הם גרמו, המונעים מהם שקילה ובחינה רגילות של החלופות, והמחייבים החלטה מהירה שלא ניתן להתכונן אליה מראש, יש לבחון את סבירות פעולתם במסגרת תנאים מיוחדים אלה. אין לנתק את ההתנהגות מהתנאים שסבבו אותה. אין להעתיק את ההתנהגות ל "תנאי מעבדה" (ראו ע"א 3684/98 מדינת ישראל נ' אחלייל [11]). כן יש להתחשב בטעויות בשיקול-דעת שאינן מגיעות כדי התרשלות. ודוק, מצב החירום אינו קובע אמת מידה מיוחדת של סבירות. מצב החירום הוא אחת הנסיבות הקובעות את דרכי ההתנהגות הסבירה".

34. בביד"ע 12/99 רפ"ק שלמה בן הרוש נ' המפקח הכללי התייחסו שופטי בית הדין לערעורים לסוגיית מידתיות השימוש בכוח באמרם את הדברים שלהלן. שם מדובר היה במשימת אבטחה של השוטרים בנסיבות של המון אדם הצובא על שערי הכניסה לאצטדיון כדורגל סמוך לקראת פתיחת המשחק, אך הדברים יפים בהחלט גם לענייננו :

"כללית נאמר, כי שוטר הנמצא מול קהל רב שנדחף לאצטדיון, ותפקידו להבטיח את שלומם של האנשים שבקהל – ואם יש בנסיבות המקרה הצדק חוקי להשתמש בידיים כדי לרסן את הקהל – השוטר עומד במבחן קשה של ברירה בין כלל האמצעים הכוחניים העומדים לרשותו, תוך מציאת האיזון הנכון בין הרעה שיגרום, בגין הכוח שיפעיל, לבין הרעה שימנע, בגין הכוח ההרסני שטמון בהמון שמאבד שליטה.

גם לנו, מי ששופטים את התנהגות השוטר, יש קושי רב לקבוע את המידתיות המדויקת של עצמת המכה, הראויה לנסיבות המקרה, ובכלל זה את המצב הנכון של ידו של השוטר, בעת שהוא משתמש בה מול הקהל...

...אנו סבורים, כי הפועל היוצא מן האמירה הכללית שברישא של פרק זה הוא, שחובה עלינו לגלות קפדנות רבה במיוחד, בעת שאנו באים לקבוע, על פי הראיות שבפנינו, האם מידת הכוח שנקט בה המערער היא מידת הכוח החוקית בנסיבות העניין".

35. בענייננו, בחינת תמונת הפעלת הכוח בדקה 00.15 בסרטון ת' 1/ על רקע האירועים והנסיבות שתוארו לעיל, מובילה למסקנה כי אין מדובר בפעולה מובהקת החורגת מהסביר בנסיבות העניין. נכון הדבר שהנאשם סטה ממסלולו, כמאמר התובע, ונראה פונה אל הנפגע שהתקדם לעברו, אולם אין בכך כדי ללמד על כוונה להתנכל לנפגע. יש לזכור את האווירה הכללית ששררה במקום, את העובדה שהנאשם היה נטול אמצעים לפיזור הפגנות, מצב דברים שתבע ממנו דריכות ומשנה זהירות.

אין אני מקבלת את הטענה כאילו פניית הנאשם אל הנפגע הייתה מגמתית מתוך כוונה לסגור אתו איזה חשבון על רקע אירוע קודם, כפי שניסה ב"כ התביעה לטעון בסיכומיו. אני סבורה שאת דבריו של הנאשם על הנפגע, כפי נאמרו בחקירתו במח"ש, ולפיהם הנפגע ירק, בעט וקילל אך דקות ספורות לפני שהנאשם הדף אותו – דברים אלו אפשר להסביר גם באופן סביר אחר. למשל, בכך שהנפגע "התקבע" בתודעתו של הנאשם כ"שור מועד". לכן הייתה דחיפות מיוחדת בהרחקתו של הנפגע דווקא ממקום המעצר.

36. לשאלת ביה"ד את התובע, אם הדיפת הנאשם את אותו נפגע בשתי ידיים הייתה מתקבלת כפעולה סבירה, השיב התובע בחיוב. לטעמי, לאחר שמיעת ההסברים שסיפק הנאשם ועל רקע האירועים בשטח, ספק אם ניתן לראות בפער שבין הדיפה בשתי ידיים לבין הפעולה שביצע הנאשם בכופפו את ידו באופן שהמגע נעשה עם המרפק, את חוסר המידתיות לה טוענת התביעה.

הכרעה

37. על בסיס כל האמור לעיל הגעתי לידי מסקנה כי לא ניתן לקבוע במידת הוודאות הנדרשת כי הכוח שהפעיל הנאשם כל פי הנפגע הינו מעבר למידה הנדרשת, ועל כן אני ממליצה בפני חברי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

טענת הגנה מן הצדק

38. בהתייחס לטענת ההגנה מן הצדק על כל טעמיה , נוכח הקביעה כי יש לזכות את הנאשם על בסיס תמונת הראיות שהונחה בפנינו, מתייחר הצורך להידרש לעומקה של טענה זו.

נסתפק בכך שנאמר , כי אין מדובר בטענה בעלמא ונכון עשתה ההגנה בהעלותה טענה זו . על פני הדברים ועל בסיס מה שהוצג בפנינו לא נחה דעתנו מהתשובות שסיפקה התביעה לטענותיה המפורטות של ההגנה בעניין זה ונותרנו עם תחושה לא נוחה לגבי התנהלות הרשות החוקרת במקרה זה.

39. על בסיס כל האמור לעיל אני מציעה לחברי לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

אב בית הדין _____
נצי"ם דורית יניב

שופטת צ' דוד-גולדברגר

אני מצטרפת לחוות הדעת המפורטת והמעמיקה של אב בית הדין .

שופטת _____
סני"ץ ציפי דוד-גולדברגר

שופט עו"ד הרצל אברהם

אני מצטרף לחוות הדעת המפורטת והמעמיקה של אב בית הדין .

שופט _____
 עו"ד הרצל אברהם

סוף דבר

אשר על כן החלטנו לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירת השימוש בכוח שלא כדין אשר יוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום, ב' בניסן תשע"ג, 13/3/13, בנוכחות התובע – פקד עמי גרנובסקי, עו"ד, הנאשם וב"כ עו"ד יהודה שושן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סניף ציפי דוד-גולדברגר נצי"ם דורית יניב עו"ד הרצל אברהם

הכרעת דין

החלטנו לזכות את הנאשם מחמת הספק, ועל פי מצוות תקנת 78(א) לתקנות המשטרה (סדרי דין בדיון משמעת), התשע"ב-2012, אנו מודיעים דבר הזיכוי בתחילה.

השופט צ' דוד-גולדברגר

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הטרדה מינית, עברה לפי סעיף 27 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, תשס"ו-2006.

2. על פי הנטען בכתב האישום, בתאריך 3 בינואר 2011, במהלך נסיעה בניידת משטרה, הניח הנאשם את ידו על פרכה של ל"ד, שוטרת בשירות חובה במשטרה (להלן: "המתלוננת"), שהייתה במועד הרלוונטי לכתב האישום גם מתנדבת במשא"ז, ובמסגרת זו נסעו הנאשם והמתלוננת במשותף בניידת. עוד נטען כי לאחר שהניח את ידו כאמור, הרחיקה המתלוננת את ידו של הנאשם, ואולם הנאשם שב והניח את ידו על פרכה. גם בפעם זו הרחיקה המתלוננת את ידו. בהמשך אסף הנאשם לניידת מתנדב משא"ז נוסף, את המתנדב [REDACTED] (להלן: " [REDACTED] "). השלושה נסעו למשרדו של הנאשם בתחנת המשטרה. בכתב האישום נטען כי בשעה שקובי יצא מן המשרד להכין שתייה חמה, ושעה שהמתלוננת ישבה על כיסא באופן שגם כפות רגליה מונות על המושב, התיישב הנאשם על ברכיה של המתלוננת ונגע לה בירך. בתגובה, כך נטען, אמרה המתלוננת לנאשם "קום".

תשובת הנאשם לאישום

3. בתשובתו לאישום כפר הנאשם במעשים המיוחסים לו, למעט בכך שהמתלוננת אכן ישבה לצדו בניידת ובכך שהוא אסף את קובי וביחד נסעו שלושתם למשרדו שבתחנה.

פרשת הראיות - כללי

4. מטעם התביעה העידו המתלוננת, חוקרת מח"ש – אירית אברמצ'יק שניהלה את מרבית פעולות החקירה בתיק המח"ש, מש"קית הת"ש – [REDACTED], קבת"ץ [REDACTED] – רפ"ק [REDACTED] ומפקדה של המתלוננת – רפ"ק [REDACTED].

כמו כן הגישה התביעה את הודעת הנאשם במח"ש (ת/1).

5. מטעם ההגנה העידו הנאשם והמתנדב [REDACTED].

כן הגישה ההגנה מסמכים שונים מתיק החקירה, ובהם: מזכרים שונים, הודעת המתלוננת במשרד הקבת"ץ ובמח"ש (נ/3 ו- 4/נ, בהתאמה), הודעת העדה [REDACTED] במח"ש (נ/5) וכתב ערובה שהוטלה על הנאשם במח"ש (נ/6).

פרשת התביעה

6. עדת תביעה מספר 1, חוקרת המח"ש, העידה על נסיבות גביית ההודעות מן המתלוננת ומן הנאשם. אשר למתלוננת העידה החוקרת כי אביה של המתלוננת נכח בזמן גביית עדותה. עוד הוסיפה כי הציעה למתלוננת לערוך עימות עם הנאשם. להצעה זו השיבה המתלוננת כי היא מבקשת להתיעץ בעניין. ואולם בסופו של דבר אמרה לה המתלוננת כי לאחר התייעצות עם אביה היא מסרבת לקיים העימות.

אשר לנאשם ציינה החוקרת כי ראתה לנכון לחקור את הנאשם על משך זמן ההיוועצות עם עורך דינו, 40 דקות לערך, היות שלפי ניסיונה הדבר נראה לה חריג. עוד הוסיפה כי הנאשם היה נכון לערוך עימות עם המתלוננת, וכי היא הציעה לו כי תיערך לו בדיקת פוליגרף. הנאשם הסכים, אלא שבהמשך חזר בו הנאשם מהסכמתו. לדבריו, בעקבות עצה שקיבל מעורך דינו.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי אף שהטיחה בנאשם במהלך חקירתו ש [REDACTED] מסר בהודעתו במח"ש "שמיד כש נכנס לחדר ראה את לינוי נסערת ומובכת" ואת הנאשם מתרחק ממנה – הרי ש [REDACTED] לא נחקר במח"ש ואף לא זומן לחקירה. משתבעה הסנגורית לקבל הסבר לאי-חקירת [REDACTED], השתתתה העדה בתשובתה ומסרה: "זו הנחיה שאני מקבלת מר' הצוות ומבצעת, או שזו השלמת חקירה שהייתי מקבל מפרקליטי מח"ש, או שזו השלמה שהייתי מקבלת מתובעי ביד"מ, ושלושת האופציות האלה לא נעשו".

7. המתלוננת, עדת תביעה מס' 2, העידה כי ביום האירוע היא שוחררה ממשמרתה במשל "ט [REDACTED] מוקדם מן הרגיל. אשר על כן החליטה להתנדב במשא "ז, היא התקשרה אל הנאשם והוא אסף אותה מירושלים. המתלוננת הוסיפה כי הייתה זו הפעם הראשונה שהיא הצטרפה למשמרת עם הנאשם, אף שכבר פגשה אותו בתחנה פעמים ספורות קודם לכן. אשר למה שאירע לאחר מכן העידה:

בהתחלה זה היה נגיעה בברך, זה היה בעיקר בברך ולאט לאט זה עלה לכיוון הירך. עכשיו הוזזתי לו את היד ושוב הוא החזיר לי את היד.... אחרי זה אספנו עוד אחד את [REDACTED] שהיה מתנדב, היינו שלושתנו בניידת ואח"כ הלכנו למשרד של הנאשם. הלכנו למשרד של הנאשם, ישבנו שם, הוא היה צריך להביא משהו מהמשרד והם החליטו גם שהם רוצים לשנות קפה..... אז [REDACTED] הלך להכין קפה, אני והנאשם נשארו ביחד

במשרד, לבד, וישבתי על הכיסא בצורה שהרגליים נמצאות על הכיסא והברכיים כאילו קרובים אלי.....הנאשם כאילו ישב מולי, היה שולחן ביננו, הוא קם ובא וישב עלי.

ובהמשך:

הייתה נגיעה באזור הירך אבל אני לא זוכרת באיזה מהן. ימין או שמאל.

המתלוננת הוסיפה כי הורתה לנאשם לק, וס, כי ישיבתו נמשכת שניות ספורות וכי בדיוק כשהנאשם קם, נכנס לחדר. עוד ציינה כי משסיימו הנאשם ו את שתיית הקפה אמרה להם כי אינה חשה בטוב וביקשה לחזור הביתה. הנאשם ו אכן הסיעו אותה הביתה. כמה ימים לאחר מכן היא סיפרה על האירוע "בנקודות" למש"קית הת"ש וזו הנחתה אותה לשוחח עם מפקדה. לאחר התייעצות שקיים מפקדה עם הקבת "ץ, גבתה ממנה מלי, שוטרת מיחידת הקבת "ץ, הודעה, ובה היא סיפרה על האירוע. עוד הוסיפה כי לא רצתה להגיש תלונה, אך לאחר שיחה עם מש"קית הת"ש היא שוכנעה לעשות כן.

משהטיחה בה הסנגורית כי בחקיר תה במח"ש היא התלוננה רק על נגיעות בברך ולא גם בירך השיבה: "יכול להיות שלא אמרתי את זה, אבל ברגע שהוא נגע, התכוונתי יותר לכוון של הברך אבל הוא עלה קצת לכוון הירך, מה יש לי אינטרס לשקר?" משנשאלה מדוע מסרה למלי שהנאשם נגע בה בברך גם ימים ספורים קודם לאירוע, השיבה: "מה שהיה אצל מלי זה היה בלבול של הכול ביחד, אבל מה שהיה במח"ש זאת התלונה. הייתה פעם אחת, בפעם הזאת הוא נגע בי, לא היו עוד פעמים".

אשר ל העידה המתלוננת כי היא מכירה אותו מאז שהחלה להתנדב במשא "ז, היינו מזה כשש שנים. עוד ציינה כי בזמן האירוע הם היו חברים טובים וכי אף שהם מבליס ביחד הרבה היא מעולם לא סיפרה על המקרה. משעיתמה אותה הסנגורית עם גרסתו של לפיה היא יצאה עמו מן החדר למטבחון כדי להכין קפה, השיבה כי שיקר. עוד הוסיפה: "אני לא הלכתי להכין קפה, אני מאלה שלא מוכנות להכין לאף אחד קפה, גם לאבא שלי אני לא מכינה קפה אז בטח ובטח שאני לא אלך עם להכין קפה".

משעומתה עם הגרסה של לפיה המתלוננת סיפרה לה כי היו בעיקר אמירות של הנאשם כלפיה, אמירות שאינן במקום, השיבה: "אני בעצמי לא זוכרת אמירה שהוא אמר לי, אז שאני אגיד ל? לא היו אמירות שלא במקום".

המתלוננת נחקרה ארוכות בחקירתה הנגדית גם בשאלה האם הדגימה בפני מלי ובפני החוקרת במח"ש את נגיעת הנאשם בה בניידת ואת אופן ישיבתו עליה במשרד, היות שלהדגמות הללו אין תיעוד בהודעות שנגבו ממנה. לדבריה היא אכן הדגימה ואולם אין לה מושג מדוע אין הדבר בא לידי ביטוי בהודעותיה. עוד העידה על כך שהיא התקשרה לתביעה המשטרית פעמים מספר וביקשה לבטל את התלונה. ברם, בקשתה לא נענתה.

אשר לשאלה האם הייתה נסערת אחר האירוע , השיבה : " לא כל כך . לא הייתי נראית עצבנית, סתם הרגשתי לא נעים עם עצמי".

8. הקבת"ץ, עד תביעה מס ' 3, העיד על אופן טיפולו במתלוננת לאחר ששמע ממפקדה על מעשה מגונה שנעשה בה . לדבריו המתלוננת לא סיפרה לו על האירוע וגם סירבה להגיש תלונה. העד לא היה מודע לכך שמאוחר יותר מסרה המתלוננת תלונה לפני שוטר במשרדו, אך אישר כי על פי הנוהג שבמשרדו את התלונות הנוגעות להט רדה מינית גובה שוטר ולא שוטר בשל הרגישות שבדבר.

9. מש"קית הת"ש, עדת תביעה מס ' 4, שהייתה הראשונה, לפי עדות המתלוננת, לשמוע מפי המתלוננת את שעבר עליה העידה כי היא מכירה את המתלוננת עוד מימי לימודיהן בחטיבה. לדבריה, המתלוננת סיפרה לה :

בעיקרון היא אמרה שזה גבר נשוי ומבוגר, וכשהם היו לבד לפעמים היו אמירות לא במקום ששמו אותה במצב לא נוח, ואם אני זוכרת נכון היו גם מחוות של נגיעה שהיא לא הרגישה איתן בנוח והיא אמרה שזה מצב שהיא גם אמרה כי שאלתי אותה אם היא אמרה לשוטר שזה לא נעים לה והיא אמרה שכן ושזה גם כמה פעמים..

משנשאלה העדה בחקירתה הנגדית לתוכן של האמירות השיבה כי אינה זוכרת . עוד העידה שהמתלוננת התלבטה אם להגיש תלונה, וכי היא עודדה אותה לעשות כן. העדה הוסיפה גם שמצב רוחה של המתלוננת היה נסער.

01. מפקדה של המתלוננת העיד כי היזמה להעברת הטיפול למח "ש הייתה שלו, כי בשיחה אתו המתלוננת לא סיפרה לו על האירוע עצמו , אך היא הייתה מאוד עצורה ומאופקת שלא כהרגלה. בחקירתו הנגדית אישר כי כתב במזכר שהופנה למח "ש כי המתלוננת אמרה לו : "שיכול להיות שהיא לקחה את הדברים בצורה שונה ממה שהתכוון השוטר".

פרשת ההגנה

11. מטעם ההגנה כאמור לעיל העידו הנאשם והמתנדב ■■■■ :

על אשר התרחש בניידת ובמשרד אמר הנאשם בעדותו את הדברים האלה :
מה שזכור לי באותו יום התקשרה אלי לנייד אני באותו יום הייתי משובץ למשמרת סיור שבעצם זה לא התפקיד שלי כמשק אלא כתגבור לתחנה. היא התקשרה ושאלה אם היא יכולה להצטרף אלי למשמרת, אמרתי לה שכן, היא הגיעה, הצטרפה, אני אספתי אותה עם הניידת, היא הצטרפה, אחרי שאספתי אותה התקשר עוד מתנדב בשם ■■■■, הוא ביקש גם להצטרף, אמרתי לו שאין בעיה, נסענו לתחנה, אספנו

אותו, משם ככל הנראה נסענו למשרד שלי, שנמצא בפסגת זאב, אני זוכר גם ששת ינו קפה ביחד, לאחר מכן יצאנו, ... ביקשה שאני אסיע אותה הביתה, הסעתי אותה הביתה והמשכנו את המשמרת.

אשר למעשים שיוחסו לו בכתב האישום ושהתרחשו בניידת אמר: "זה לא נכון, לא היה דבר כזה, לא העברתי את היד לאורך הירך שלה. זה דברים שלא היו". ואשר לאלו שבמשרד אמר: "גם זה לא נכון, לא התיישבתי עליה ולא נגעתי לה בברך". בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על היכרותו עם העד [REDACTED]. לדבריו הוא מכיר אותו כמתנדב ואין ביניהם קשר חברי. עוד העיד כי בעקבות ההגבלות שהטילו עליו במח "ש (6/נ) הוא לא יצר קשר עם העד עד לקיום ההליכים כאן ואף זאת בעקבות בקשת באת- כוחו. אשר לשאלה האם יתכן שרק [REDACTED] יצא להכין קפה והוא נותר לבד עם המתלוננת במשרד העיד:

המקרה הזה הוא מקרה שאני רוצה להגיד באמת שזה משמרת שבכלל לא התייחסתי אליה, ככל המשמרות שהיו לי מכיוון שלא עשיתי דבר חריג, זו משמרת ככל משמרת לכן אין לי הרבה זיכרון של מי יצא להכין קפה. אני זוכר ויודע בוודאות שלא ישבתי עליה ולא נגעתי בה לא בניידת ולא במשרד.

משנשאל לפרש הדברים שמסר בהודעתו במח "ש, לפיהם יתכן שבניידת הוא נגע במתלוננת נגיעות אקראיות העיד:

אני יכול לתת דוגמאות קטנות כמו, יכול להיות שנגעתי בה ילוכים ואז בטעות זה היה קרוב לרגל כשאני תופס את ידיהם ההילוכים. או אנחנו נושאים נשק ארוך בניידת, הנשק יושב בצד של הנוסע, הוא מונח על הרצפה עם הקת כלפי מעלה, אז יכול להיות במהלך נסיעה שהנשק קצת זז ונגעתי בו וסידרתי אותו. זה מבחינתי הנגיעות האקראיות שיכולות להיות.

משהטיחה בו התובעת שוב ושוב כי כן נגע במתלוננת, השיב: "אני אומר לך שוב אני לא נגעתי בה, אני גם לא יודע מאיפה נפל עלי כל התיק הזה, זה משהו שהוא הזוי, ממש הזוי".

21. עד הגנה 2, שהיה מתנדב משא"ז בזמן האירוע והיום שוטר מן המניין, העיד:

נכנסתי לניידת, מקדימה ישבה ל.ד. היא הייתה אז שוטרת שח "מ במשל"ט [REDACTED] היא הייתה באותו זמן על מדיום, אני נכנסתי לניידת בזמן שהם כבר היו בניידת, נסענו למש "ק, נכנסנו למש "ק, הנאשם אמר לי בוא תכין קפה, אמרתי לו בכיף, אין בעיה, תביא כוסות, שאלתי את ל.ד. רוצה לבוא להכין איתי קפה, כי 3 כוסות אני לא יכול להחזיק לבד, היא אמרה לי אני אבוא להכין אתך קפה, לקחתי כוסות מהנאשם מהארון, היא באה איתי למטבחון, הכנתי קפה, לקחתי

שתי כוסות, היא לקחה כוס אחת, חזרנו בחזרה למשק, למשרד של הנאשם, אז שאלתי את הנאשם יוצאים עכשיו או שיש לי זמן לעשן, הוא אמר לי יש לך זמן לצאת לעשן, צא לעשן ושנצא למשמרת נקרא לך. אמרתי לו ד. רוצה לבוא איתי לבחוף נשתה קפה ונעשן סיגריה, היא אמרה לי כן אני אבוא אתך, יצאנו החוצה אני ול ד. עם הקפה, אני עישנתי סיגריה, היא לא עישנה, ולאחר זמן מה לאחר שהנאשם יצא החוצה נכנסנו לניידת והמשכנו במשמרת רגילה עד שירדתי הביתה.

אשר לטיב היחסים שבינו ובין המתלוננת העיד: " יוצאים חברים יחד, אני היא, חברים שלה, שלי, אוכלים, שותים, חוזרים". לדבריו, המתלוננת לא סיפרה לו על התלונה שהגישה והדבר נודע לו מן הנאשם רק במחצית שנת 2012, לאחר שהלה ביקש ממנו למסור עדות מטעמו. לשאלת התובעת האם הרגיש משהו חריג בהתנהגות המתלוננת כשעלה לניידת השיב שלא. עוד הוסיף כי אף הוא סיים את המשמרת לאחר שתיית הקפה, כי ירד ראשון מן הניידת וכי ישב בה במושב האחורי גם לאחר ששבו אליה כאמור. מששאלה אותו התובעת כיצד הוא זוכר את המקרה לפרטי פרטים שנתיים לאחר האירוע אף שלא מסר הודעה במח"ש בעניין, השיב:

לכל בן אדם יש את המעלות שלו, יש לי זיכרון צילומי, אני זוכר דברים ואני זוכר אפילו את הפרטים הקטנים שאני יכול לפרט עכשיו, אפילו תקלה טכנית שהייתה בניידת באותו רגע שהכריזה לא עבדה ושהוא החנה ברוורס, אלה פרטים קטנים שאני זוכר, ואני זוכר דברים מלפני 7-8 שנים.

משעומת עם גרסת הנאשם לפיה המתלוננת ירדה לפניו מן הניידת, השיב בנחרצות כי הוא ירד ממנה קודם. העד חתם את עדותו באלו: "בוא נניח והנאשם היה רוצה לעשות משהו לל.ד. הוא היה או מר לי אני לא צריך אותך יש לי מספיק מתנדבים ועובדה שהוא אמר לי בוא, אני צריך אותך".

סיכומי הצדדים

31. התובעת בסיכומיה ביקשה לדחות את גרסת הנאשם ולהרשיעו במיוחס לו בכתב האישום. לדבריה יש לבכר את עדותה של המתלוננת, שנתמכת גם בעדותם של עדי התביעה האחרים בכל הנוגע למצב רוחה ולהתלבטויותיה שלאחר האירוע. עוד הוסיפה שאף שהמתלוננת הייתה נתונה "זמן ארוך בחקירה נגדית ארוכה וצולבת חקירתה שידרה אמינות, כנות ואוטנטיות.... שמדובר בבחורה, צעירה, נאיבית שלא נכשלה בלשונה, דקדקה בפרטים וסיפרה על מה שארע מבלי להפריז ומבלי להגזיף או לומר דברים שלא היו". כמו כן ציינה התובעת שהנאשם לא הצביע על מניע שבגיניו תטפול עליו המתלוננת עלילת שווא.

אשר לאי-חקירת העד [REDACTED], שותפם של הנאשם והמתלוננת למשמרת, אמרה, התובעת:

בעניין אי חקירתו של [REDACTED] – התביעה סבורה, בצדק, שהוא לא נחקר וגם לא ביקשנו השלמת חקירה בתיק הזה, שכן גם המתלוננת טוענת שהוא לא נכח באירועים הללו והיא גם לא אמרה לו דבר, לכן גם לא היה טעם לזמנו.

אשר לעדותו של [REDACTED], ביקשה התובעת שלא לתת לה משקל גם משום שבעניינים מסוימים היא אינה עולה בקנה אחד עם מה שאמר הנאשם וגם משום שצריך "לזכור גם שהעד לא נחקר במח"ש וגם לא מסר שום מזכר, והעובדה שהוא מעיד מזיכרונו, יש בה כדי להשליך על כך".

41. מנגד, ביקשה באת-כוח הנאשם לזכותו. לדבריה התביעה לא עמדה בנטל הקבוע בדין להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר. עוד הצביעה הסנגורית על ההתפתחות העובדתית שבגרסת המתלוננת:

כך לדוגמא, בכתב האישום בסעיף 3 לא נזכר דבר וחצי דבר על הזזת היד של הנאשם כביכול, מהברך אל עבר הירך. תיאור זה בא לראשונה בפני ביה"ד. כי התיאור הזה גם לא הופיע לא בעדותה בפני מלי ולא בחקירתה במח"ש....טענה המתלוננת כי את כל ה דברים האלה, כפי שסיפרה לביה"ד, היא כן סיפרה גם למלי וגם לחוקרת, אלא מאי, אלו לא רשמו את זה. אותם דברים נכונים גם לגבי התיאור העובדתי שמסרה המתלוננת וההדגמה ביחס לאירוע השני הנזכר בכתב האישום.

אשר לאי-חקירת העד [REDACTED] במח"ש טענה הסנגורית שמדובר במחדל וברשלנות חמורים של רשויות החקירה והתביעה גם יחד. שכן גם לשיטת התביעה [REDACTED] היה נוכח במקום. אם לא בזמן האירועים ממש, הרי שהיה נוכח בקרבת זמן של דקות ספורות בלבד. עוד הוסיפה שעל הרלוונטיות שלו בעיני מח"ש עצמה, ניתן ללמוד גם מחקירתו של הנאשם במח"ש כשנשאל בעניין תגובת [REDACTED] למעשיו וגם מנ/6, שבו הורו לו שלא ליצור קשר, בין השאר, עם [REDACTED].

הסנגורית התקוממה על התנהגות החוקרת כלפי הנאשם בכך שפגעה "בקודש הקודשים של חסיון עו"ד ולקוח". לדבריה, "לשאול חשוד בחקירה על מה יש לו להתייעץ עם עורך דינו במשך 45 דקות זו שאלה פסולה".

הסנגורית גם הצביעה על הסתירות שבין עדות המתלוננת לעדותה של מח"ש "קית הת"ש, בכל הנוגע לאמירות שכביכול אמר או לא אמר אותן הנאשם, כמפורט לעיל.

אשר למה שמיוחס לנאשם במשרד , ביקשה הסנגורית לקבל את גרסת הנאשם גם משום שהיא נתמכת בעדותו העקבית של [REDACTED] וגם משום שגרסת התביעה איננה סבירה . לדבריה, שום אדם בר- דעת לא יעשה מעשה שכזה שעה שהוא יודע שבכל שנייה עלול אדם נוסף להיכנס לחדר.

דיון

51. האם עשה הנאשם במתלוננת – בניידת ובמשרד – את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום? בתום בחינת מכלול הראיות נראה כי בסופו של דבר עומד ל פנינו תיק שהוא במהותו תיק של "גרסה מול גרסה", היינו גרסת המתלוננת אל מול גרסת הנאשם.

61. אשר למעשים שנטען שעשה הנאשם בניידת נציין כי יש ממש בטענת בא- כוח ההגנה שחלה בהם התפתחות מסוימת , התפתחות שמגמתה החמרה . בעוד שבחקירה במח "ש טענה המתלוננת כי הנאשם אף נגע בה ב ברך וכי היא לא אמרה לו דבר , אלא רק הזיזה את ידו – הרי שבבית הדין העידה שהנאשם "עלה לאט- לאט לכיוון הירך " . נטעים כי בהודעתה במח"ש (נ/4) נשאלה המתלוננת ברחל בתך הקטנה בעניין זה , והיא השיבה : "הדברים הם כמו שהסברתי לך כאן, נגיעות בברך בניידת ונגיעות בירך במשרד".

71. שוני נוסף נוגע לעדותה של מש"קית הת"ש, מי שהייתה הראשונה שלפניה חשפה המתלוננת את שאירע. עדה זו שמה את מרכז הכובד – הן בהודעתה במח"ש (נ/5) והן בעדותה בבית הדין – "על אמירות שלא במקום " שאמר הנאשם למתלוננת . מנגד, המתלוננת הכחישה הן שאמרה זאת לעדה והן שהיו אמירות בכלל.

81. דבר נוסף שהוא מוקשה בעינינו קשור להודעה שגבתה מלי מן המתלוננת כשבוע לאחר האירוע עצמו . לפני מלי ציינה המתלוננת כי הנאשם נגע בה כבר פעם אחת בעבר , ואולם במח"ש שוב לא טענה זאת . משעימתה אותה הסנגורית עם ההבדל שבגרסותיה , השיבה המתלוננת כי לפני מלי "היה בלבול של הכול ביחד " , אבל לפני מח "ש "זאת התלונה האמתית". הסבר זה אינו מניח את הדעת לטעמנו . יש לזכור שאל מלי הגיעה המתלוננת לאחר שכבר שוחחה עם 3 אנשים לפחות : עם מש"קית הת"ש, עם מפקדה ועם הקבת "ץ. במילים אחרות, לא היה מקום לכאורה לטעות כה גסה בהודעת ה מתלוננת בפני מלי, שבה היא ייחסה לנאשם גם נגיעה באירוע קודם בברכה.

91. אשר למעשים שייחסה המאשימה לנאשם במשרד – בשונה מן המעשים בניידת שבנוגע להתרחשותם הישירה שמע בית הדין רק את עדותם של המתלוננת ושל הנאשם – במקרה זה שמע בית הדין עד נוסף שהובא מטעם ההגנה , את המתנדב [REDACTED]. אשר לעד זה נקדים ונאמר שדעתנו לא הייתה נוחה מעדותו ושניכר עליה שהיא נבנתה כחומה בצורה וללא פרצות, מן המסד ועד הטפחות . לדבריו, בכל זמן שהייתם במשרד הייתה המתלוננת לצדו , אפילו כשיצא החוצה לעשן . ממילא לשיטתו לא היה כל פרק זמן במשרד שבו שהו הנאשם והמתלוננת ביחידות. אף שכפי שצינו דעתנו לא הייתה נוחה מעדותו , יש בה כדי להפחית מעוצמת ראיות התביעה.

עד זה כאמור לעיל לא נחקר במח"ש ואף לא זומן לחקירה.

איננו מקבלים את גרסת התביעה לפיה, לא היה מקום לחקור את [REDACTED] משום שברגע עצמו שבו עשה הנאשם את המעשים במתלוננת העד לא היה נוכח, הגם שהיה נוכח רגע לפני ורגע אחרי. מגישה זו משתמעת שלעולם רואים בהודעת המתלונן בשלב החקירה חזות הכול, ולא כך היא. לפי גישה זו, אם המתלוננת מסרה שהיו לבדם בחדר, פשיטא שאכן כך היה ואין צורך להמשיך ולחקור בדברים.

בשלב החקירה, שהוא שלב ראשוני, שומה על הרשות החוקרת לחקור את העדים הרלוונטיים. המתנדב [REDACTED] הוא ללא ספק עד רלוונטי. עד זה עלה לניידת זמן קצר לאחר שהנאשם נגע במתלוננת, לשיטת התביעה, והוא שהה בחברתם גם לאחר מכן: במשרד או במרחק מטרים ספורים ממנו. העדה, חוקרת המח"ש, לא סיפקה הסבר סביר לאי זימונו לחקירה, ואנו תמהים על עמדת התביעה לפיה לא היה כל צורך בזימונו. מחדל אי-זימונו של העד [REDACTED] לחקירה פועל לחובת התביעה והתביעה איננה רשאית לטעון כי אין לסמוך על דבריו, בין השאר, משום שהוא לא נחקר במח"ש והוא מעיד מכוח הזיכרון בלבד. טיעון זה ראוי היה לו שלא יישמע משיישמע.

אך לא מזמן עמד בית דין זה, בתיק ביד"ם 18/12, על מטרותיה של החקירה, כפי שנקבעו לא אחת בפסיקה, בצטטו דברים שנאמרו בפרשת אגרונוב (ע"פ 5152/04 שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל [פורסם בתקדין, 23.6.05]), ואלה הדברים:

המטרה של חקירה משטרתית היא לא לתור אחר ראיות אשר ירשיעו ותו לא, אלא לגלות ראיות, אשר יביאו לכך שהאמת תתגלה. זאת, בלי כל קשר לשאלה האם אמת זו תוביל לזיכוי או הרשעה של המערער (ראו ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פד"י לה(2) 466).

דברים אלה יפים כמובן גם לענייננו. בביד"ם 18/12 אמרנו גם:

היות שלא ניתן לעולם לדעת בשלבי החקירה את גלגוליו של תיק ואת התפתחותו – הרי שחובה על רשויות החקירה לחקור את העדים הרלבנטיים, למצער את עדי המפתח שבהם, סמוך להתרחשות האירוע נשוא החקירה. משלא עשתה כן הרשות החוקרת – מוטלת חובה על התביעה להורות לרשות החוקרת להמשיך ולחקור.

02. נוכח כל האמור לעיל, אני סבורה כי התביעה לא עמדה בנטל הנדרש ולא הוכיחה את אשמת הנאשם במידה שהיא למעלה מן הספק הסביר. אשר על כן הצעתי לחבריי לזכות את הנאשם מחמת הספק.

בע"פ 7653/11 (ראובן ידען נ' מדינת ישראל, [פורסם בתקדין, 26.7.2012]), אמר כבוד השופט רובינשטיין על הספק הסביר את הדברים האלה:

"השאלה מתי תמיהות שונתרו עולות כדי ספק סביר מושפעת ממידת הקשר שלהן לגרעין המהותי עליו נסב האירוע, נשוא האישום. כאשר התמיהות מקרינות על עצם מעורבות הנאשם באירוע העברייני המיוחס לו, משקלן עשוי לעלות כדי ספק סביר באשמה. לעומת זאת, כאשר התמיהות מצויות בשולי האירוע העברייני, ואינן מהותיות לו, הרי גם כאשר הן נותרות ללא מענה, לא בהכרח ישפיע הדבר על רמת הוודאות של הגרסה המפלילה האמינה.

בענייננו, כפי שהראינו לעיל, נתגלעו הבדלים ותמיהות הנוגעים בלב האירוע המיוחס לנאשם. חלק מן התמיהות נוגעות בעדות המתלוננת וחלקן האחר נוגע במחדל שבאי-חקירתו של העד [REDACTED] במח"ש.

12. טרם שנחתום את דברנו, נבקש להתייחס בקצרה לטענת באת- כוחו של הנאשם לפיה חוקרת המח"ש פגעה "בקודש-הקודשים" של חסיון עו"ד-לקוח בכך ששאלה את הנאשם על מה היה לו להתייעץ עם עורך דינו במשך זמן של 40 דקות. כשלעצמי, הייתי מותירה את המונח "קודש-קודשים" לתחומים אחרים. עם זאת, אף אני סבורה שהשאלה היא פסולה וראוי היה לה שלא תישאל. בשאלה זו יש, לטעמי, ניצול לרעה של פערי הכוחות המובנים שבין נחקר לחוקר.

22. לסיום, אני מבקשת לציין כי על אף האי-דיוקים שמצאנו בעדותה של המתלוננת שבגינם, בין השאר, מצאנו לנכון לזכות את הנאשם, אין בדברנו כל קביעה שהמעשים להם טענה המתלוננת לא התרחשו, אלא כל שאנו אומרים הוא שהתביעה לא הביאה ראיות במידת הוודאות הנדרשת.

שופטת
סניץ ציפי דוד-גולדברגר

אב בית הדין ד' יניב

אני מסכימה.

אב בית הדין
נצ"ם דורית יניב

שופט מ' כהן

אני מסכים.

שופט _____
סניץ מאיר כהן

סוף דבר

אשר על כן החלטנו לזכות את הנאשם מחמת הספק מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה והודעה היום ג' בניסן תשע"ג, 14 במארס 2013, בנוכחות התובעת – פקד מיטל גביון-ארד, עו"ד, הנאשם – [REDACTED] ובאת כוחו רפ"ק שחר פרנקל, עו"ד.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תעביר העתק מהכרעת הדין למנהל המחלקה לחקירת שוטרים שבמשרד המשפטים.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
סניץ ציפי דוד-גולדברגר נצ"ם דורית יניב סניץ מאיר כהן

גזר – דין**דעת הרוב**רקע כללי

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירה של שימוש בכוח שלא כדין, עבירה לפי סעיף 19(א) לתוספת הראשונה לחוק המשטרה התשס"ו – 2006.

2. בהסדר הטיעון אשר נכרת בין הנאשם לבין המחלקה לחקירת שוטרים הוסכם בין הצדדים כי הנאשם יודה בעובדות כתב האישום ובאשר לעונש יטענו הצדדים באופן חופשי.
כן צוין כי הנאשם פיצה את המתלוננת בסך 3000 ₪ עוד בטרם הועמד לדין בפני ביד"ם.

3. להלן העובדות בהן הודה הנאשם:

בתקופה הרלבנטית לכתב האישום שירת הנאשם כקצין מבצע ים במג"ב [REDACTED]. בתאריך [REDACTED] בעת שכוח מג"ב בפיקוד הנאשם תגבר כוח של חיילי צה"ל שעסק בפיזור הפגנות, נתקלו הכוחות בהפרות סדר. בתוך כך נעצרה המתלוננת בידי כוח צה"ל והובלה אל הגי'פ, תוך שהיא נגררת על הקרקע בידי חייל צה"ל כשהיא שכובה על גבה. באותו מעמד גידף ה המתלוננת את הנאשם ולא שיתפה פעולה עם החיילים והנאשם. בשלב זה בעט הנאשם ברגליה של המתלוננת פעמיים, וכמו כן התכופף לעברה וסטר על פניה.

בגין המעשה המתואר לעיל יוחסה לנאשם עבירת שימוש בכוח שלא כדין.

טיעוני הצדדים

4. בפתח טיעוניו לעונש חזר התובע על העובדות בגין הורשע הנאשם ועמד על החומרה היתרה שבמעשי הנאשם נוכח העובדה שמעשה השימוש בכוח היה מיותר וללא כל הצדק. המתלוננת הייתה עצורה, שרועה על הקרקע והתנגדותה פאסיבית. לדבריו, גם בהנחה שהייתה פרובוקציה מצדה, עדיין נדרש משוטר לגלות איפוק ולרסן תגובותיו, לא כל שכן מקצין המשמש מפקדו של הכוח.
עוד עמד התובע על הפגיעה הקשה שהסבה התנהגותו זו של הנאשם לתדמית המשטרה, שכן סרטון המתעד את האירוע הופץ ביוטיוב ונצפה על ידי הרבה מאד אנשים.

באשר לעברו המשמעותי של הנאשם, ציין התובע, כי לחובתו של הנאשם שתי הרשעות בפני דן יחיד שאינן ממין העניין, וכן שלוש הערות מפקד.

התובע המציא לביה"ד פלט מהמרשם המשמעותי, שני גיליונות שפיטה, גיליון הערכה משנת 2011 ופלטי הערכה לשנים 2008, 2009, 2010 ו-2012 בהם הוערך בציונים מעולה 1 ומעולה 2.

כן המציא סימולציית שכר המשקפת את הפגיעה הכספית במקרה של הורדה בדרגה.

5. באשר לענישה, טען התובע, כי התביעה סבורה שביה"ד צריך לצאת עם מסר הרתעתי מחמיר עם הנאשם. את ההקלה העיקרית קיבל כבר הנאשם בעצם העמדתו לדין בפני בית הדין למשמעת ולא בבית משפט פלילי. אשר על כן מבקשת התביעה לקחת את רמת הענישה בתיקים מסוג זה צעד אחד קדימה ולהשית על הנאשם עונש מסוג הורדה בדרגה ולו לתקופה קצובה. כן עותרת התביעה לנזיפה חמורה. בנוסף, הסביר התובע כי לאור העובדה שהנאשם פיצה את המתלוננת בסך 3000 ₪, אין התביעה עותרת לקנס.

6. מטעם הנאשם העיד כעד אופי פקד [REDACTED], המשמש כקמב"ץ יחידה [REDACTED], הנ"ל סיפר כי הוא מכיר את הנאשם מספר שנים מתפקידו הקודמים, עת שרת הנאשם תחת פיקודו כמפקד מחלקה. ביחידה בה שרתו עסקו רבות בסיטואציות של הפרות סדר, השתתף עם הנאשם במאות אירועים המניבים הרבה לחץ, אך תמיד ראה אותו פועל תוך שיקול דעת ובמקצועיות. לדבריו, הוא מתקשה לחבר את האירוע נשוא המשפט עם הנאשם, ולדעתו אין מדובר בדפוס התנהגות אלא במעידה חד פעמית.

7. בפתח טיעונו לעונש המציא הסנגור פלט מידע אישי המפרט את הערכותיו התקופתיות של הנאשם לשנים 2006 ו-2008-2012 וציין כי הנאשם משרת בחיל משנת 1996, הוא נשוי ואב לילדים בני 5 ו-10, והוא המפרנס היחיד במשפחתו.

8. את עיקר טיעונו הקדיש הסנגור למחלוקת הקיימת, לטענתו, עם התביעה ביחס לענישה לה עתרה התביעה. לדעת ההגנה ענישה מסוג הורדה בדרגה חורגת מכלל אחידות הענישה כפי שהוא מצטייר מרף הענישה הנהוג ב-3 שנים האחרונות ב בית הדין. לדבריו, רף הענישה הנהוג בביה"ד במקרים של שימוש בכוח שלא כדין נע בין נזיפה, נזיפה חמורה וקנס. לתמיכה בטענתו המציא אסופת פסקי דין, מהם ניתן להסיק לדבריו, כי במקרים אף חמורים בהרבה מזה של הנאשם גזר ביה"ד עונשים של נזיפה חמורה וקנס. עוד אמר הסנגור כי מדובר בסוגיה חוקתית, שכן עקרון אחידות בענישה נובע מעקרון השוויון שהוא עיקרון חוקתי המחייב לנהוג באופן דומה כלפי מקרים דומים.

לטענת ההגנה, התביעה לא הצליחה להסביר מדוע יש לחרוג במקרה דנן מרף הענישה של נזיפה חמורה וקנס.

9. עוד טען הסנגור, כי הערכותיו התקופתיות של הנאשם מצביעות על כך שמדובר בשוטר המוערך בציונים גבוהים ואף נקבע לגביו לא פעם שהנו יותר טוב מהאחרים בקבוצה. תימוכין לכך שמדובר בשוטר שתרומתו לחיל גדולה מוצא הסנגור בעדותו של עד האופי, מפקדו, אשר העיד בין השאר על כך ששימש פעמים רבות כתובת לחיילים ולשוטרים צעירים בשירות חובה, על כך שגייש מחלקה בצורה כה מוצלחת עד כי שוטרים ממחלקות אחרות ביקשו לעבור אליו.

כן הוסיף ואמר, כי הורדה בדרגה תהווה עבור הנאשם פגיעה משמעותית בשכר, דבר שיפגע באופן ישיר במשפחתו בהיותו מפרנס יחיד, אבל מעבר לכך תהא בכך פגיעה בכבודו.

הסנגור אף ביקש להדגיש את העובדה כי במקרה הנדון מדובר היה באזרחית ישראלית אשר עוררה פרובוקציה בסרבה להישמע להוראות החיילים עד כדי כך שנאלצו לגרור אותה על הרצפה.

לסיכום דבריו, אמר הסנגור, כי לאור עקרון אחידות בענישה יש לשמור על הרף שנקבע בפסיקה ולהשית על הנאשם עונש של נזיפה חמורה וקנס.

דיון

01. ההתנהגות בגינה הורשע הנאשם מצביעה על הפרה חמורה של חובת האמון הנדרשת משוטר במדים כלפי תפקידו וכלפי מערכת אכיפת החוק, עליה הוא נמנה. חומרה מיוחדת אנו מייחסים לעובדה כי הנאשם הנו קצין, ממנו תובע הארגון נורמות התנהגות ודרישות ערכיות גבוהות מאלה הנדרשות משוטר זוט. היגררותו של הנאשם אחר ההתנהגות הפרובוקטיבית של המתלוננת, כאשר ללא כל סיבה או צורך מבצעי בעט ברגליה וסטר על פניה, בעודה עצורה ונגררת בידי החיילים על הרצפה, משקפת סטייה ממשית מנורמות ההתנהגות הנדרשות מאיש משטרה. אין לנו אלא לומר, כי מדובר בהתנהגות פסולה ונפסדת אשר הסבה נזק רב לדמותה של המשטרה ולדמות שוטריה בעיני הציבור.

11. באשר למידת החומרה שיש לייחס לאלימות שוטרים, מצאנו לחזור ולצטט מדבריו של כב' השופט מלץ בע"פ 64/86 מאיר אשש נ' מדינת ישראל [פדאור (לא פורסם) 86 (2) 307], עמוד 3

"שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שיעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשון זאת לעצמם השכם והערב, דוקא משום שמלאכתם מחייבת

לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכח . המעבר מ"כח סביר" לאלומות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם , ובעיקר אם ינהגו באלומות מיותרת , לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה , וימצו עמם את הדין ומן העבר השני , אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה , אפילו הוא חשוד או עברין , זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה . מעשי אלימות ברוטלית כמו אלה של המערערים , פוגעים קשות הן במערכת היחסים , העדינה בלאו הכי , שבין האזרח למשטרה , והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי."

21. לצד החומרה בה אנו רואים את המקרה נזקפות לזכותו של הנאשם לא מעט נסיבות לקולה. בראש ובראשונה טיב שירותו המצוין עליו ניתן ללמוד מהערכותיו התקופתיות בהן הוערך בצ יונים גבוהים ונמצא טוב יותר מהאחרים בקבוצה , מתעודות ההערכה וההצטיינות אשר הוצגו בפנינו ומ עדות מפקדו אשר שיבח את תפקודו . גם עברו המשמעותי הכולל שתי הרשעות בפני דן יחיד שאינן ממין העניין ושתי הערות מפקד אינו מכביד. בכל אלה מצאנו להתחשב.

עוד נזקפות לזכותו של הנאשם הודייתו במעשה , לקיחת אחריות על הטעות שבמעשיו. כן מצאנו להתחשב בעובדה שפיצה את המתלוננת בסך 3000 ₪ ובנסיבותיו האישיות והמשפחתיות.

31. לאחר ששקלנו את טיעוני הצדדים באנו לכלל מסקנה כי בהתחשב במכלול נסיבות המקרה ונסיבותיו האישיות של הנאשם אין זה המקרה ל החמיר החמרה מיוחדת עם הנאשם ולהשית עליו עונש מסוג הורדה בדרגה.

41. אשר על כן החלטנו ברוב דעות להשית על הנאשם את העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה

- קנס בסך 4,000 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים.

אב בית הדין _____
נצ"ם דורית יניב

שופטת _____
נצ"ם רחל אדלסברג

דעת המיעוט

זהו אישום כנגד קצין מבצעים במג"ב, אשר כוח בפיקודו תגבר חיילי צה"ל בפיזור הפגנות בסמוך לכפר נבי סאלח. הכוחות נתקלו ביידי אבנים והפרות סדר. במהלך הפעילות נעצרה המתלוננת בידי כוח צה"ל. המתלוננת נגררה על ידי חייל צה"ל כשהיא שכובה על גבה. המתלוננת גידפה את הנאשם ולא שיתפה פעולה. הנאשם הלך לצד המתלוננת ובעט ברגלה פעמיים. הנאשם עוד התכופף לעברה וסטר בפניה. הנאשם הואשם בעבירה של שימוש בכוח שלא כדין.

עפ"י עדותו של פקד, שהעיד עדות אופי לטובת הנאשם, מדובר בקצין שהוטרים תחת פיקודו אהבו, העריכו וראו בו דמות אב. עוד העיד פקד כי קשה לחבר את האירוע לנאשם ומבחינתו הייתה זו מעידה חד פעמית.

ב"כ התובע טען בפנינו כי החומרה היתירה של המקרה, נשוא התובענה, נובעת מכך כי הנאשם, ללא כל צורך מבצעי, מצא לנכון לבעוט במתלוננת פעמיים וגם לסטור בפניה. כל הפעלת הכוח מצדו של הנאשם הייתה מיותרת וללא כל הצדקה. ולראיה, החיילים שגררו את המתלוננת יכלו להסתדר היטב ללא הבעיטות והסטירה. המתלוננת הייתה שרועה על הקרקע וכל התנגדותה הייתה פסיבית. גם אם המתלוננת גידפה את הנאשם, מצופה משוטרי לגלות איפוק ולרסן את תגובותיו. בוודאי שאיפוק כזה נדרש מבעל תפקיד פיקודי וקצין.

התנהגותו של הנאשם, שהינו קצין ובעל תפקיד פיקודי, כמפורט בתובענה, היא חמורה, ויש לעשות הכל כדי לחסל סוג זה של אלימות שוטרים. בהפעלת כוח במקום שכלל לא נדרש שימוש בכוח, יש כדי לגרום לפגיעה פיזית ונפשית באדם המוכה, וכן לגרום להשפלתו.

צודק הסניגור כי רף הענישה הנוהג בבית הדין לגבי עבירה של שימוש בכוח שלא כדין, נע בין נזיפה, נזיפה חמורה וקנס. כמו כן טוען הוא כי עיקרון האחידות בענישה נובע מעיקרון השוויון ומחייב לנהוג באופן דומה כלפי מקרים דומים. לטענתו, העונש של הורדה בדרגה יש בו משום פגיעה בשכר וגם פגיעה בכבוד.

אני סבור כי על בית הדין להטיל על הנאשם עונש מרתיע ומחמיר עם הנאשם, אשר ללא כל סיבה אמתית, התיר לעצמו לבעוט במתלוננת וגם לסטור לה. אני ער לעובדה כי המתלוננת גידפה את הנאשם, אך למרות התנהגותה, אין ולא יכולה להיות סיבה לשימוש בכוח שלא כדין, כפי שעשה הנאשם.

אני סבור כי טוב עשה ב"כ התביעה בבקשתו לקחת צעד אחד קדימה את רמת הענישה בסוג זה של עבירות. חלק מכוחה של המשטרה במדינה דמוקרטית מגיע מאימון הציבור ואימון זה נפגע קשה כאשר קצין משטרה בתפקיד פיקודי בועט במתלונן וסטר לו. יש לשים דגש על תפקיד ההרתעה במשפט.

רמת הענישה הנוהגת כיום נראה לי כי אינה מספיקה.

הנאשם במעשיו הפר באופן בוטה את חובת האימון וזאת הוא חב לציבור ולארגון בו הוא משרת. לא הייתה כל סיבה לשימוש בכוח של הנאשם כלפי המתלוננת. הנאשם הפעיל מרות באופן המהווה פגיעה בעלת חומרה מיוחדת. התנהגות זו מטילה כתם על דמות המשטרה ודמות שוטריה. אין ספק כי במעשיו הסב הנאשם נזק לתדמית המשטרה בעיני הציבור.

חומרה מיוחדת אני מייחס למעשיו של הנאשם בהיותו קצין הממונה על פקודים ואמור לשמש דוגמה ומופת להם ולציבור. ככל שמעמדו ודרגתו של איש המשטרה גבוהים יותר יש לדרוש ממנו נורמות התנהגות ודרישות ערכיות גבוהות יותר.

בגזר הדין בתיק 89/10 קבע בין הדין כי

"עבירת השימוש בכוח שלא כדין היא מהחמורות שבעבירות המשמעת, אמירה העוברת כחוט השני ברבים מפסקי הדין של בית הדין ל משמעת ולא בכדי. בעבירה זו יש כדי לפגוע פגיעה של ממש בתדמית המשטרה ובאמון שהציבור רוחש לה, ויש בה אף לפגוע בכבודו של האדם באשר הוא אדם. לכן ברי, כי השימוש בסמכות השימוש בכוח שהוקנתה לשוטרים ייעשה רק בכפוף לכללים ולמגבלות שנקבעו בחוק. מצופה, אפוא, מכל שוטר כי לא יחרוג מהמגבלות הנ"ל, וישכיל לגלות איפוק גם כאשר מופנית אליו פרובוקציה בוטה".

יצוין כי במקרה, נשוא האישום, לא הייתה פרובוקציה בוטה והחיילים ש גררו את המתלוננת לא נזקקו כלל לשימוש בכוח שלא כדין, כפי שהפעיל הנאשם.

כאשר אני שוקל גם את עברו הנקי של הנאשם, הערכות התקופתיות המצוינות של הנאשם, אופיו של הנאשם, כפי שתוארו ע"י הסניגור, אני מעדיף במקרה זה את האספקט הציבורי ההרתעתי לעונש שיש להטיל על הנאשם. הוקעת המעשים שעשה הנאשם ללא הטלת עונש של הורדה בדרגה לתקופה קצובה, אין בה די.

אשר על כן, אני קובע כי העונש הראוי להטיל על הנאשם הינו:

- הורדה בדרגה לתקופה של שנה
- נזיפה חמורה
- קנס בסך של 4000 ₪

שופט

עו"ד אברהם לנמן

כאמור בדעת הרוב, מוטלים בזאת על הנאשם העונשים הבאים :

- נזיפה חמורה
- קנס בסך 4,000 ₪ אשר ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים.

ניתן והודע היום, 17/3/13, בנוכחות התובעת – פקד מיטל גביון ארד, עו"ד, הנאשם [REDACTED] וב"כ עו"ד ניר פלסר. [REDACTED]

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 נצ"ם רחל אדלסברג נצ"ם דורית יניב עו"ד אברהם לנמן

גזר דין**כללי**

1. הנאשם, שוטר חובה במג "ב, הורשע עפ"י הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן , בהתנהגות שאינה הולמת שוטר, עבירה לפי סעיף 3 לתוספת הראשונה לחוק המשטרה, התשס"ו – 2006.
2. מכתב האישום עולה כי בתאריך 13.2.12 הנאשם והמתלונן שובצו לעבודה במטבח הבסיס. בין השניים התפתח דין ודברים במהלכו אמר המתלונן לנאשם "סתום את הפה" והשליך לעברו מגב. המגב לא פגע בנאשם. הנאשם בתגובה ניגש לחדר שטיפת הכלים , הרים מהרצפה סכין מטבח גדולה , חזר למטבח וניגש לעבר המתלונן . שוטר וחייל סדיר שהיו במקום הפרידו בין המתלונן לנאשם. כאשר השוטר ניער את ידו של הנאשם, השליך הנאשם את הסכין לכיוון חדר שטיפת הכלים.
3. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן . לגבי העונש לא הייתה הסכמה , והתביעה הודיעה שבכוונתה לעתור לעונשים של מחבוב בפועל ונזיפה חמורה.

טיעוני הצדדים וראיותיהם לעונש

4. מטעם ההגנה העידו כעדי אופי מפקד הפלוגה בה משרת הנאשם ורס "ר הבסיס שהוא מפקדו של הנאשם. משניהם שמענו כי למעט המעידה באירוע הנוכחי , שהוא מבחינתם חמור מאוד , לא היו לנאשם הסתבכויות משמעת . יות אחרות . לדבריהם הוא שוטר מצוין, משקיע, ממושמע, שקט ואף מתנדב לפעילות מבצעי ת מעבר לשעות הפעילות השגרתיות שלו.
5. עוד העיד מטעם ההגנה, המתלונן, עמיתו של הנאשם לארגון, אשר מסר כי הנאשם היה חברו לפני האירוע והוא חברו גם כיום . לדבריו, הייתה מעידה, הנאשם הוא בחור טוב ואין לו דבר רע להגיד עליו.
6. התובעת בטיעוניה לעונש עתרה לענישה מחמירה של נזיפה חמורה ומחבוב בפועל. היא הדגישה את חומרת מעשהו של הנאשם , אשר פעל בפזיזות ובאופן בלתי אחראי . לדבריה, הארגון, האמון בין היתר , על מיגור תופעות אלימות , אינו יכול להרשות שבקרבו תהיינה התנהגויות מסוג זה שביצע הנאשם . לנגד עיני השוטרים צריך לעמוד המסר, כי ויכוח או חוסר הסכמה בין עמיתים לארגון לא פותרים באלימות או באיום.

7. לתמיכת עתירתה לעונש של מחבוש בפועל , הפנתה התובעת לפסיקת בית הדין במספר מקרים של קטטות בין שוטרי חובה אשר במהלך ויכוח עשו שימוש בלתי זהיר בנשק.
8. באת-כוח הנאשם פתחה את טיעוניה בהתייחסה לנסיב ותיו האישיות של הנאשם , והגישה תסקיר רווחה המעיד על מצבו הכלכלי והיקלעותו לחובות.
9. בהתייחסה לאירוע ציינה כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה , לקח אחריות על מעשיו, הוא מביע עליהם חרטה והפיק את הלקחים . עם זאת ביקשה להדגיש כי מעשה הנאשם, חמור ככל שיהיה, היה בתגובה לפרובוקציה מצד המתלונן.
10. עוד ציינה כי מבלי להפחית מחומרת המעשה , על רקע עדויות עדי האופי , מהן נראה כי הנאשם הוא שוטר מצטיין, וכן על רקע מערכת יחסיו הטובה עם המתלונן , ניתן לראות שמדובר במעידה חד-פעמית שאינה מאפיינת את התנהגות הנאשם.
11. לטענת באת-כוח הנאשם אין להתעלם, כפי שביקשה התביעה , מעמדת המתלונן , אשר נשמעה בפני בית הדין . כפי שיש משקל לעמדת המתלונן באירועים פליליים , כך גם כאן, מן הדין שביה"ד ייתן משקל ליחסים בין השוטרים לבין עצמם.
21. בהתייחסה לפסיקה שהוגשה ע"י התובעת, טענה כי זו פסיקה ישנה שאינה רלבנטית , מאחר ודובר באותם מקרים בשימוש בנשק . היא הפנתה מנגד למספר תיקים של בית הדין בהם נדונו סכסוכים בין שוטרים בהם נעשה שימוש בכוח ולא נפסקו עונשי מחבוש.
31. בהתחשב בכל טיעוניה , ביקשה באת כוח הנאשם להטות את הכף לקולה ולגזור על הנאשם עונש של נזיפה וקנס כספי נמוך.
41. מפי הנאשם שמענו כי בינו לבין המתלונן קיימים יחסים טובים , הם הבינו את הטעות שעשו וננזפו ע"י מפקד הפלוגה . לדבריו: "...אפילו לי לא נעים לשמוע רע על עצמי , כאילו עשיתי משהו עם כוונה תחילה . איך שהגיע לי מה שהגיע ליד , אני נבהלתי מעצמי איך שהגיע אלי, אף אחד לא בלם אותי, לא היה קורה משהו ולא קרה משהו..."

דיון

51. נסיבות העבירה בה הורשע הנאשם הן חמורות וחריגות ביותר . במהלך תורנות במטבח הבסיס , תוך כדי דין ודברים עם חברו ליחידה , אשר השליך לעברו מגב, לקח הנאשם סכין מטבח גדולה , והתקדם לעבר חברו כשהוא אוחז בסכין . למרבה המזל, חייל ושוטר שהיו במקום הפרידו בין השניים . אלמלא התערבותם זו, אין

לדעת כיצד היה מסתיים האירוע. כידוע, ברגע כזה של איבוד שליטה, כפסע בלבד קיים בין איום בסכין לבין עשיית שימוש בה.

61. לא למותר להדגיש כי בדומה לכלי ירייה, סכין היא כלי מסוכן מעצם טיבו, העלול לגרום לפציעה ואף למוות. כל שימוש בסכין, שלא למטרה שלשמה היא יועדה, הינו פסול ואסור מעיקרו.

לא בכדי נקבעה בחוק העונשין עבירה של החזקת סכין שלא כדין, שבצידה עונש של חמש שנות מאסר. בשנים האחרונות, היינו עדים למקרים לא מעטים של החזקת סכין, לכאורה תמימה, בקרב צעירים, אשר בלהט הוויכוח ובמהלך התפרצות רגעית, הסתיימו באסון כבד ואף במוות.

71. עסקינן באירוע שהתרחש בתוך בסיס מג"ב, בין עמיתים לארגון, שוטרים צעירים בשירות חובה. אלו מחויבים בראש ובראשונה לנהוג בסובלנות האחד כלפי השני, ובהתאם לכללי ההתנהגות וערכי הארגון.

וויכוחים או אי הבנות בין עמיתים לארגון יש לפתור בדרכים המקובלות ולא בדרך של גילויי אלימות מסוג זה או אחר.

ויכוח, במהלך מילוי תפקיד, המתדרדר לתפיסת והנפת סכין מטבח גדולה, לעבר עמית לארגון, הוא מעשה בריוני ואלים שאין לו מקום בשורות הארגון.

81. בבואנו לבחון מהו העונש הראוי וההולם מקרה זה, אנו תמימי דעים עם עמדת התביעה. בארגון, שעיקר ייעודו הוא אכיפת החוק ובכלל זה, מיגור תופעות אלימות מכל סוג שהוא, לא ניתן לקבל ולהשלים עם התנהגות בריונית מסוג זה. הוקעת ההתנהגות, מחייבת בצידה ענישה, שיש בה מסר ברור בדבר החומרה היתרה בה בית הדין מתייחס לעבירה.

91. לא נעלמו מעינינו הנסיבות לקולה בתיק זה, כפי שהוצגו ע"י באת-כוח הנאשם. הודייתו של הנאשם באשמה ולקחת האחריות, היותו שוטר מצוין, כפי שהעידו מפקדיו, העדר הסתבכויות משמעותיות אחרות, נסיבותיו האישיות ומצבו הכלכלי. כן לקחנו בחשבון את הפרו בוקציה שהייתה מצד המתלונן. אם כי ברי, כי זו לא הצדיקה היגררות לתגובה בריונית.

02. איננו מוצאים כי יש ליחס משקל של ממש לעמדת המתלונן וליחסיו התקינים עם הנאשם לאחר האירוע. אין לראות במקרה זה כאירוע פרטי שבין המתלונן לנאשם. מדובר באירוע חמור, שהתרחש בתחום הבסיס, במהלך ביצוע תפקיד. אירוע כזה פוגע קשות בארגון כולו ובתדמית המשטרה בכלל.

12. עוד נציין כי אין אנו רואים מקרה זה כדומה למקרים שנדונו בתיקי ביד "מ אליהם הפנתה באת- כוח הנאשם. בתיק שבפנינו השימוש בסכין במהלך הוויכוח בין הנאשם לעמיתו, מוסיף חומרה מיוחדת, ולכך מחויב בית הדין ליתן ביטוי ממשי בגזר הדין.

22. עמדתנו היא, כי בנסיבות העניין, מתחייב עונש של מחבוש בפועל לתקופה משמעותית יחסית, על מנת להעביר הן לנאשם והן לכלל השוטרים בארגון מסר חד- משמעי ומרתיע בדבר הוקעת התנהגות בריונית מסוג זה.

לאור כל האמור לעיל, החלטנו להשית על הנאשם את העונשים הבאים:

- נזיפה חמורה
- מחבוש בפועל לתקופה של 21 ימים
- מחבוש על תנאי לתקופה של 14 יום אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שנה מהיום, עבירת התנהגות שאינה הולמת שוטר אשר יש בה אלמנט של אלימות או איום באלימות.

שופט צ' דוד-גולדברגר

אני מסכימה.

שופט _____

סניץ ציפי דוד-גולדברגר

ניתן והודע היום, ז' ניסן תשע"ג, 18/3/13, בנוכחות התובעת – פקד מיטל גביון ארד, עו"ד, הנאשם – [REDACTED] ובאת כוחו רפ"ק שחר פרנקל, עו"ד.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

שופט _____ אב בית הדין _____ שופט _____
סניץ ציפי דוד-גולדברגר נצ"מ רחל אדלסברג סניץ עמרם נידם

סגורית:

אני מבקשת עיכוב ביצוע.

הלכה ברורה היא שכאשר מדובר בעונש של מחבוש בפועל אשר אם ירוצה ממנו בלתי הפיך נוטה הכף להיעתר לבקשת עיכוב ביצוע.

כמו כן מאחר שכפי שגם ציינה זאת התובעת בעצמה בטיעוניה לעונש לא ניתן היה להצביע על תיק דומה בנסיבותיו בו נגזר עונש של מחבוש בפועל כך שמדובר בגזירת דין שהינה תקדימית בנסיבות העניין ואשר על כן לא ניתן לומר כי סיכויי הערעור קלושים .

אשר על כן תבקש ההגנה עיכוב ביצוע לצורך הגשת ערעור.

תובעת :

אני מתנגדת לעיכוב הביצוע. אני סבורה שלאור נימוקי בית הדין בגזר הדין הרי שסיכויי הערעור קלושים. נכון הוא שהתביעה לא מצאה מ קרה דומה מאחר ולא היתה קטטה שבה שוטרים השתמשו בסכין, אבל הם השתמשו בכלי נשק, וכפי שאמר בית הדין בגזר הדין, גם סכין הוא כלי נשק שקל להשתמש בו. לא מדובר פה בגזר דין תקדימי. גזר הדין שניתן כאן היום הוא גזר דין שתואם לפסיקה האחרת בה היה שימוש בלתי זהיר בנשק, כפי שהצגתי לבית הדין. לכן בשלב זה אנחנו מתנגדים לעיכוב הביצוע וחושבים כי גזר הדין הוא נכון וזה העונש במקרה שלפנינו.

החלטה

אנו נעתרים לבקשה בכך שאנו דוחים את ביצוע העונש עד ליום 21/3/2013, על מנת לאפשר לסנגורית להגיש ערעור עד למועד זה.

שופטת _____ אב בית הדין _____ שופט _____
 סני"צ ציפי דוד-גולדברג נצ"מ רחל אדלסברג סני"צ עמרם נידם